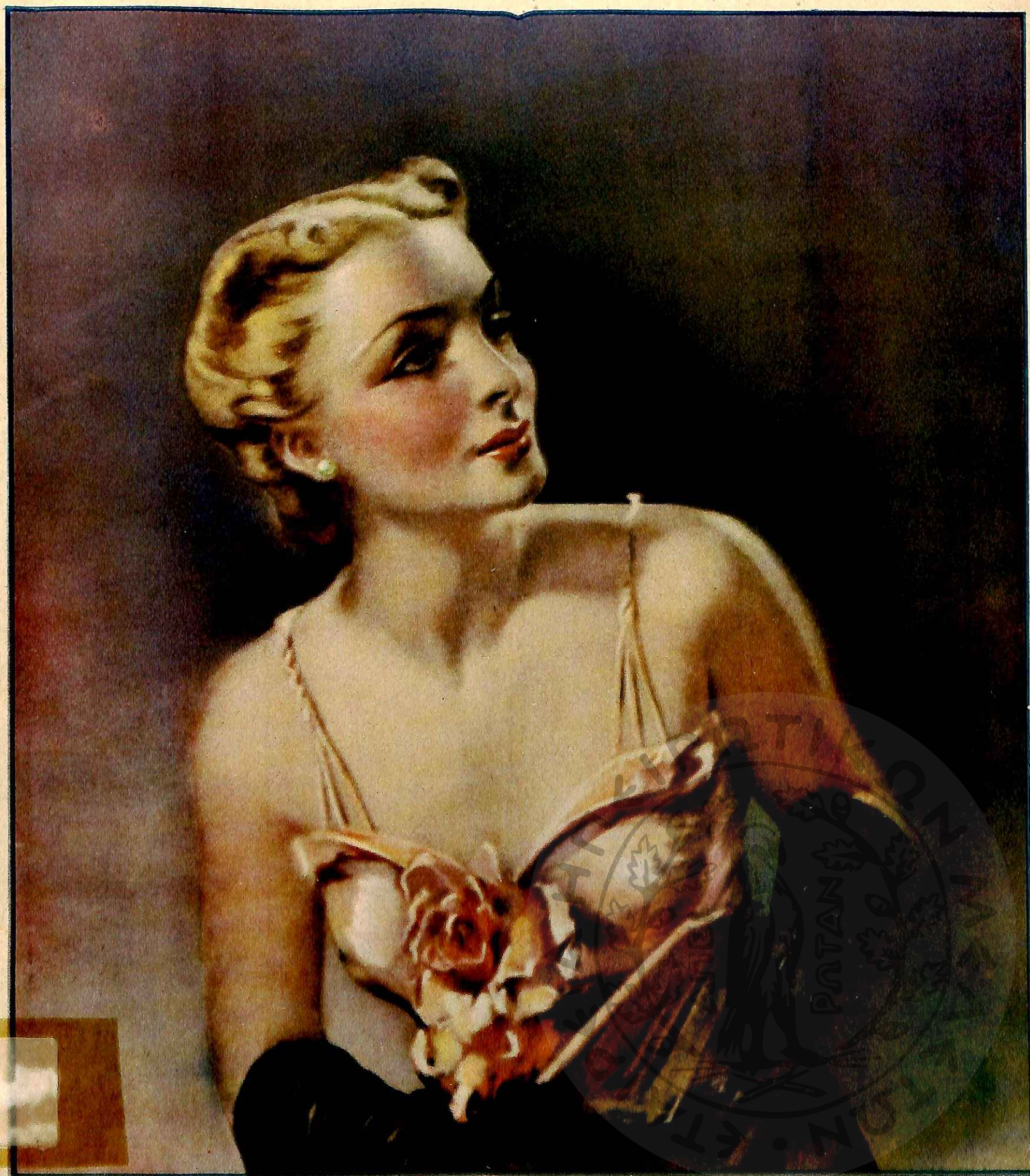

Εβδομάς

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
'Αρχισυντάκτης:  
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ  
~~~~~  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
~~~~~
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
19 Μαΐου 1937

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΣΤΑΣΙΕΣ

"Αν ο καιρός ήταν γένους θηλυκοῦ
θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τοῦ φορτώσῃ
ὅλες τὶς ἀρετὲς τοῦ θήλεος γένους.
Καὶ θὰ τοῦ ἀξίζε. Ὁ Μάιος σπεύδει
αἰσίως πρὸς τὸ τέρμα του καὶ ἐξακο-
λουθοῦμεν ἀκόμη νὰ ἔχωμε Μάρτιο,
τοῦλάχιστον. Ἐνας διαρκῆς κλαυσί-
γελως νευροπαθοῦς κυρίας, οἱ μέρες,
μὲ τὴν ἐναλλαγὴ τῆς λιακάδας, μὲ
τοὺς κατακλυσμοὺς τοῦ Νῶε. Τὸ θρά-
δυ ἄλλο θάσκανον μὲ τὶς ὑγρασίες ποῦ
σὰς περνοῦν ὡς τὸ κόκκαλο. Τί ἐπά-
θαμε, λοιπόν, οἱ μεσημέρινοὶ ἡμεῖς μὲ
τὸ γλυκύτατον κλίμα τῶν παλαιῶν ὡ-
ραίων ἡμερῶν;

Παρ' ὅλα αὐτά, ἐν τούτοις, τὸ ἀ-
σθενὲς φύλον, δικαιολογώντας ἄλλη
μιὰ φορά τὴν προσωυμία του, ἐγκαι-
νίασε σκανδαλωδῶς τὴν θερινὴν σαι-
ζὸν μὲ τὰ ντεκολτέ του καὶ τὰ ψιλὰ
ποῦ ἐσπευσε νὰ φορέσῃ.

Ἡμεῖς οἱ τοῦ ἀσχήμου φύλου, τὰ
ἐλέπομε αὐτά... καὶ τρέμομεν. Διὰ λο-
γαριασμόν θέδαια τῶν ὡραίων... συν-
ανθρωπισσῶν μας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Μὲ ἕνα νέο, ἀληθινὰ ὡραῖο, μνημε-
ῶδες, θάλεγε κανεὶς, γιὰ τὴν σημα-
σίαν τοῦ ἔργου καταπιάστηκε ὁ ποιη-
τὴς κ. Γ. Σημηριώτης. Ἡ «Παγκόσμιος
Ἀνθολογία», τῆς ὁποίας ἐκυκλοφόρη-
σαν ἤδη τὰ πρῶτα τεύχη, εἶναι τὸ ἔρ-
γο ποῦ ἔλειπε ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ ἐλ-
ληνικοῦ βιβλίου καὶ ἡ ἐλλειψὴ του ἦ-
ταν αἰσθητὴ σὲ κάθε ἐλληνικὴ βιβλιο-
θήκη. Φιλόκαλα τὰ τεύχη, εἰκονογρα-
φημένα, περιέχουν μαζὶ μὲ τὶς ἀπαραί-
τητες βιογραφικὰς σημειώσεις καὶ τὰ
ὡραιότερα ποιήματα τῶν ποιητῶν τοῦ
διεθνοῦς Παρνάσσου, μεταφρασμένα
ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας μας λογίους
καὶ ποιητὰς. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ
Ἀνθολογία, ὁ κ. Σημηριώτης πλουτί-
ζει τὰ ἐλληνικὰ γράμματα μὲ ἕνα ἀ-
κόμη πολῦτιμο, χωρὶς ὑπερβολὴν βι-
βλίον. Συνιστοῦμε τὴν «Παγκόσμιον Ἀν-
θολογίαν» θερμότατα στοὺς ἀναγνώ-
στας μας.

Προσεχῶς εἰς τὴν

"ΕΒΔΟΜΑΔΑ"

Νέον ὡραιότατον

ἱυδιστόρημα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τόμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85.

ΑΡΙΘ. 35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΒΡΟΧΕΣ

Τὰ θερινὰ τὰ σινεμά
ἐκεῖ ποῦ ἦταν νὰ παίξουν,
ἐμὲ μίαν ἄλλου εἶδους ταραχὴ
τούτέστι πιάνει μιὰ βροχὴ,
γιατί, ὡς εἰκός, στὰ ἐγκαίνια;
ἔπρεπε... νὰ τὰ θρέξουν!

□ □

Καὶ ὅσοι γιὰ τὴν ἐξοχὴ
φεύγουνε κάθε χρόνον,
ἐξαλλοὶ πὰς, μετὰ φωνῶν,
ἀτένισαν τὸν οὐρανόν—
καὶ τοῦ ἐστείλανε κι' αὐτοὶ
βροχήν... πλὴν, παραπόνων!

□ □

Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ εἶχανε
τὰ σπιτία νοικιασμένα τοὺς
καὶ πῆγαν νάδερουνε δροσιά
στὸ Φάληρο ἢ στὴν Κηφισιά—
καὶ πάλι γιὰ τὸ Ἄστυ μας,
ἐπῆραν... τὰ βρεμμένα τοὺς!

□ □

Αὐτοὶ ποῦ φάγαν τὴν βροχὴ,
δὲν κάθισαν στ' αὐτὰ τοὺς,
ἀλλὰ—δικαίως, προφανῶς—
σχολίασαν τὸ γεγονός:
περὶ ἀνέμων—δὲ διαρκῶς
μιλάγαν—καὶ ὕδατων!

□ □

Στὰ ὑπαίθρια τὰ ραντεβοῦ...
οὐαὶ καὶ συμφορὰ τοὺς!
Στοὺς λόφους καὶ στ' ἀσύλλια
μούσκεμα... τὰ εἰδύλλια—
οἱ δὲ ταλαίπωροὶ ἐρασταί...
θρήκανε τὰ νερά τοὺς!

□ □

Καὶ μερικοὶ πὺδ ἐξυπνοὶ,
ποῦ εἶδαν τὰ πρωτοβρόχια
κατέφυγαν μέσα στὸ «Ρέξ»
προφυλαχθέντες ἀπ' τὸ... θρέξ...
κι' ἀβρόχοις γλύτωσαν πόσιν
ἀπ' τῆς βροχῆς τὰ... βρόχια!

□ □

Ἐγὼ δὲ ποῦ ἐτόλμησα
μὲ τὴν βροχὴ νὰ μπλέξω,
σὲ δνεῖρο λίαν σκοτεινόν,
τὴν Οὐλὲν εἶδα ἔξω-φρενῶν,
μ' ἕνα ραβδί νὰ μὲ ἀπειλῇ:
«Πρόσεξε! Θὰ σὲ θρέξω!».

III "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΜΟΧΗΣ"

Αὐτὴ τὴν βδομάδα, ὁ ἀδιόρθωτος
συντάκτης τῆς ἀδιορθώτου στήλης ἐ-
λύσσαξε κυριολεκτικὰ... μὲ τὰ ὀνόμα-
τα! Ἀντὶ νὰ κάθεται, ὅπως ὁλος ὁ κό-
σμος, νὰ λύνη σταυρόλεξα, ἄρχισε νὰ
σπάζῃ τὸ κεφάλι τοῦ πῶς θὰ κατεβά-
σῃ κουταμάρες γιὰ νὰ στενοχωρῇ τοὺς
ἀναγνώστας τῆς «Ἐβδομάδος». Καὶ τί
σκέφθηκε ὁ ἀδιόρθωτος;

Ἀκοῦστε... καὶ φρίξτε!

Ἐρώτησις.— Πῶς λένε ἐκεῖνον
ποῦ ἐργάζεται στὸ κόρο κι' ἀντὶ νὰ
τραγουδῇ, μιλά;

Ἀπάντησις.— Κορομηλᾷ!

Πάραυτα, ἀκριβαίνουν τὰ κορόμηλα
καὶ φτηναίνουν τὰ σάπια... ποῦ πέ-
φτουν βροχὴ στὸ κεφάλι τοῦ συντά-
κτου! Αὐτὸς ὅμως, ἀτυχῶς δὲν πτοεῖ-
ται καὶ συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Περπατῶ σ' ἕνα χω-
ράφι καὶ κόβω ἴα. Πῶς μὲ λένε;

Ἀπάντησις.— Ἰάκωβο!

Αὐτοστιγμὴ, τρίζουν τὰ δατὰ τοῦ
Ἀγίου Ἰακώβου τῆς Κομποστέλλας
ποῦ ἀναφέρεται σὲ ὅλα τὰ μυθιστορή-
ματα τοῦ Πῶλ Φεβάλ καὶ τοῦ Ζεβράκ.
Ὁ συντάκτης μας... τὸν χαβὰ του!

Ἐρώτησις.— Ὅταν λάμπω ἀπ'
τὴν χαρά μου, πῶς μὲ λένε;

Ἀπάντησις.— Χαράλαμπο!

Τὸ φριχτὸ αὐτὸ κατασκευάσμα γίνε-
ται ἀφορμὴ στοὺς Χαράλαμπηδες—ποῦ
ὡς γνωστὸν, εἶναι υποψήφιοι γαμπροί...
μὲ τὸ στασιὸ κατὰ τὸ «Ἐλὰ, Χαράλαμ-
πη νὰ σὲ παντρεύουμε...», νὰ ζητήσουν
νὰ ἀναβαπτισθοῦν... γιὰ ν' ἀλλάξουν
ὄνομα! Φυσικὰ, ὁ συντάκτης τῆς ἀπαι-
σίας αὐτῆς στήλης διασκεδάζει ὑπερ-
βολικὰ μὲ τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἀνα-
γνωστῶν του... καὶ συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Πῶς μὲ λένε ὅταν
πουλῶ κάτι ξένο;

Ἀπάντησις.— Ξενόπουλοι!

Ὁ διαπρεπὴς ἀκαδημαϊκὸς δὲν δια-
μαρτύρεται, ἀλλὰ ὀρκεῖται... νὰ γρά-
ψῃ μιὰ τρίπρακτὴ κομεντί ποῦ πρόκει-
ται νὰ γίνη... τραγωδία ἐπὶ σκηνῆς λι-
λιπουτέλου θεάτρου!

Αὐτὰ ὅμως τὰ συνεχῆ σκάνδαλα ποῦ
δημιουργεῖ ὁ συντάκτης τῆς «Ἐβδομά-
δος» ἐξοργίζουν ἐν τέλει τοὺς ἀναγνώ-
στας ποῦ ἐρχονται ἐν σώματι στὰ γρα-
φεῖα μας καὶ ζητοῦν νὰ τοὺς παραδο-
θῇ ὁ δρόστης. Ὡς τιμωρίαν τοῦ ὀρι-
ζοῦν νὰ ὑποστῇ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνός...
ἡμιπράκτου ἔργου τοῦ κ. Τάκη Δαρα-
λέξη.

Ὁ συντάκτης μας κατατρομαγμένος,
ὑπόσγεται νὰ συμμορφωθῇ. Θὰ δοῦμε
ὅμως στὸ προσεχὲς ἂν θὰ τηρήσῃ ἡ ὀχι
τὴν ὑπόσχασίν του.

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
'Αρχισυντάκτης:
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ
~~~~~  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
~~~~~
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
19 Μαΐου 1937

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΣΤΑΣΙΕΣ

"Αν ο καιρός ήταν γένους θηλυκού
θα μπορούσε κανείς να του φορτώσει
όλες τις αρετές του θήλεος γένους.
Και θα του άξιζε. Ο Μάιος σπεύδει
αίσίως προς το τέρμα του και εξακο-
λουθοῦμεν ἀκόμη να ἔχουμε Μάρτιο,
τουλάχιστον. Ένας διαρκής κλαυσί-
γελως νευροπαθοῦς κυρίας, οι μέρες,
με την ἐναλλαγή της λιακάδας, με
τούς κατακλυσμούς του Νῶε. Το θρά-
δυ ἄλλο θάσανον με τις ὑγρασίες που
σὰς περνοῦν ὡς τὸ κόκκαλο. Τί ἐπά-
θαμε, λοιπόν, οι μεσημέρινοι ἡμεῖς με
τὸ γλυκύτατον κλίμα τῶν παλαιῶν ὡ-
ραίων ἡμερῶν;

Παρ' ὅλα αὐτά, ἐν τούτοις, τὸ ἀ-
σθενές φύλον, δικαιολογώντας ἄλλη
μιά φορά τὴν προσωινία του, ἐγκαι-
νίασε σκανδαλωδῶς τὴν θερινή σαι-
ζὸν με τὰ ντεκολτέ του καὶ τὰ ψιλὰ
πού ἐσπευσε νὰ φορέσει.

Ἡμεῖς οἱ τοῦ ἀσχήμου φύλου, τὰ
ἐλέπομε αὐτά... καὶ τρέμομεν. Διὰ λο-
γαριασμόν θέβαια τῶν ὡραίων... συν-
ανθρωπισσῶν μας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Με ἓνα νέο, ἀληθινὰ ὡραῖο, μνημι-
ῶδες, θάλεγε κανεὶς, γιὰ τὴν σημα-
σία του ἔργο καταπιάστηκε ὁ ποιη-
τὴς κ. Γ. Σημηριώτης. Ἡ «Παγκόσμιος
Ἀνθολογία», τῆς ὁποίας ἐκυκλοφόρη-
σαν ἤδη τὰ πρῶτα τεύχη, εἶναι τὸ ἔρ-
γο πού ἐλείπε ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ ἐλ-
ληνικοῦ διέλλου καὶ ἡ ἐλλειψὴ του ἦ-
ταν αἰσθητὴ σὲ κάθε ἐλληνικὴ βιβλιο-
θήκη. Φιλόκαλα τὰ τεύχη, εἰκονογρα-
φημένα, περιέχουν μαζί με τίς ἀπαραί-
τητες βιογραφικὰς σημειώσεις καὶ τὰ
ὡραιότερα ποιήματα τῶν ποιητῶν τοῦ
διεθνoῦς Παρνάσσου, μεταφρασμένα
ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μας λογίους
καὶ ποιητάς. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ
Ἀνθολογία, ὁ κ. Σημηριώτης πλουτί-
ζει τὰ ἐλληνικά γράμματα με ἓνα ἀ-
κόμη πολῦτιμο, χωρὶς ὑπερβολὴ δι-
ελλίο. Συνιστοῦμε τὴ «Παγκόσμιον Ἀν-
θολογίαν» θερμότατα στοὺς ἀναγνώ-
στας μας.

Προσεχῶς εἰς τὴν

“ΕΒΔΟΜΑΔΑ”

Νέον ὡραιότατον

ἱυδιστόρημα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τόμας

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΒΡΟΧΕΣ

Τὰ θερινὰ τὰ σινεμά
ἐκεῖ πού ἦταν νὰ παίξουν,
μὲ μιὰς ἄλλου εἴδους ταραχή
τούτέστι πιάνει μιὰ βροχή,
γιατί, ὡς εἰκός, στὰ ἐγκαίνια;
ἔπρεπε... νὰ τὰ θρέξουν!

□ □

Καὶ ὅσοι γιὰ τὴν ἐξοχὴ
φεύγουνε κάθε χρόνον,
ἐξάλλοι πιά, μετὰ φωνῶν,
ἀτένισαν τὸν οὐρανόν—
καὶ τοῦ ἐστεῖλανε κι' αὐτοὶ
βροχή ν... πλὴν, παραπόνων!

□ □

Ἐκεῖνοι δὲ πού εἶχανε
τὰ σπῖτια νοικιασμένα τοὺς
καὶ πῆγαν νάθερουνε δροσιά
στὸ Φάληρο ἢ στὴν Κηφισιά—
καὶ πάλι γιὰ τὸ Ἄστυ μας,
ἐπῆραν... τὰ βρεμμένα τοὺς!

□ □

Αὐτοὶ πού φάγαν τὴν βροχὴ,
δὲν κάθησαν στ' αὐγά τοὺς,
ἀλλά—δικαίως, προφανῶς—
σχολίασαν τὸ γεγονός:
περὶ ἀνέμων—δὲ διαρκῶς
μιλάγαν—καὶ ὑδάτων!

□ □

Στὰ ὑπαίθρια τὰ ραντεβού...
οὐαὶ καὶ συμφορὰ τοὺς!
Στοὺς λόφους καὶ στ' ἀσύλλια
μοῦσκεμα... τὰ εἰδύλλια—
οἱ δὲ ταλαίπωροι ἐράσται...
ὄρηκ' ἔκανε τὰ νερά τοὺς!

□ □

Καὶ μερικοὶ πὺδ ἐξυπνοὶ,
πού εἶδαν τὰ πρωτοβρόχια
κατέφυγαν μέσα στὸ «Ρέξ»
προφυλαχθέντες ἀπ' τὸ... ὄρεξ...
κι' ἀβρόχοις γλύτωσαν ποσὶν
ἀπ' τῆς βροχῆς τὰ... ὄροχια!

□ □

Ἐγὼ δὲ πού ἐτόλμησα
με τὴν βροχὴ νὰ μπλέξω,
σὲ ὄνειρο λίαν σκοτεινόν,
τὴν Οὐλέν εἶδα ἔξω—φρενῶν,
μ' ἓνα ραβδί νὰ με ἀπειλῇ:
«Πρόσεξε! Θὰ σὲ θρέξω!».

III „ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ”

Αὐτὴ τὴν βδομάδα, ὁ ἀδιόρθωτος
συντάκτης τῆς ἀδιορθώτου στήλης ἐ-
λύσσαξε κυριολεκτικὰ... με τὰ δνόμα-
τα! Ἀντὶ νὰ κάθεται, ὅπως ὅλος ὁ κό-
σμος, νὰ λύνη σταυρόλεξα, ἄρχισε νὰ
σπάξῃ τὸ κεφάλι τοῦ πῶς θὰ κατεβά-
σῃ κουταμάρες γιὰ νὰ στενοχωρῇ τοὺς
ἀναγνώστας τῆς «Ἐβδομάδος». Καὶ τί
σκέφθηκε ὁ ἀδιόρθωτος;

Ἀκοῦστε... καὶ φρίξτε!

Ἐρώτησις.— Πῶς λένε ἐκεῖνον
πού ἐργάζεται στὸ κόρο κι' ἀντὶ νὰ
τραγουδῇ, μιλά;

Ἀπάντησις.— Κορομηλᾷ!

Πάραυτα, ἀκριβαίνουν τὰ κορόμηλα
καὶ φτηναίνουν τὰ σάπια... πού πέ-
φτουν βροχὴ στὸ κεφάλι τοῦ συντά-
κτου! Αὐτὸς ὅμως, ἀτυχῶς δὲν πτοεῖ-
ται καὶ συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Περπατῶ σ' ἓνα χω-
ράφι καὶ κόβω ἴα. Πῶς με λένε;

Ἀπάντησις.— Ἰάκωβο!

Αὐτοστιγμὴ, τρίζουν τὰ δατὰ τοῦ
Ἀγίου Ἰακώβου τῆς Κομποστέλλας
πού ἀναφέρεται σὲ ὅλα τὰ μυθιστορή-
ματα τοῦ Πῶλ Φεβάλ καὶ τοῦ Ζεβακό.
Ὁ συντάκτης μας... τὸν χαβᾶ του!

Ἐρώτησις.— Ὅταν λάμπῃ ἀπ'
τὴν χαρά μου, πῶς με λένε;

Ἀπάντησις.— Χαράλαμπο!

Τὸ φριχτὸ αὐτὸ κατασκευάσμα γίνε-
ται ἀφορμὴ στοὺς Χαράλαμπες—πού
ὡς γνωστὸν, εἶναι ὑποψήφιοι γαμπροί...
με τὸ στασιὸν κατὰ τὸ «Ἐλα, Χαράλαμ-
πη νὰ σὲ παντρεύουμε...», νὰ ζητήσουν
νὰ ἀναβαπτισθoῦν... γιὰ ν' ἀλλάξουν
ὄνομα! Φυσικὰ, ὁ συντάκτης τῆς ἀπαι-
σίας αὐτῆς στήλης διασκεδάζει ὑπερ-
βολικὰ με τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἀνα-
γνωστῶν του... καὶ συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Πῶς με λένε ὅταν
πουλᾷ κάτι ξένο;

Ἀπάντησις.— Ξενόπουλο!

Ὁ διαπρεπὴς ἀκαδημαϊκὸς δὲν δια-
μαρτύρεται, ἀλλὰ ἀρκεῖται... νὰ γρά-
ψῃ μιὰ τρίπρακτὴ κομεντί πού πρόκει-
ται νὰ γίνη... τραγωδία ἐπὶ σκηνῆς λι-
λιπουτείου θεάτρου!

Αὐτὰ ὅμως τὰ συνεχῆ σκάνδαλα πού
δημιουργεῖ ὁ συντάκτης τῆς «Ἐβδομά-
δος» ἐξοργίζουν ἐν τέλει τοὺς ἀναγνώ-
στας πού ἐρχονται ἐν σώματι στὰ γρα-
φεῖα μας καὶ ζητοῦν νὰ τοὺς παραδο-
θῇ ὁ δραστὴς. Ὡς τιμωροὶν τοῦ ὀρί-
ζουν νὰ ὑποστῇ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνός...
ἡμιπράκτου ἔργου τοῦ κ. Τάκη Δαρα-
λέξη.

Ὁ συντάκτης μας κατατρομαγμένος,
ὑπόσχεται νὰ συμμορφωθῇ. Θὰ δοῦμε
ὅμως στὸ προσεχὲς ἂν θὰ τηρήσῃ ἢ ὀχι
τὴν ὑπόσχεσίν του.

Εξυπνα και κουτά

ΣΩΣΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ

— Πολύ όμορφη ή άρραβωνιαστικά σας. Σωστή Ζωγραφιά!
— Ναι, ομολογώ ότι βάφεται πολύ ωραία.....

ΚΑΙ ΑΝΑΛΟΓΙΑΝ

— Έμπιστεύσου μου 10.000 δραχμές, θα κάνω μια πρότυπη τάξεως δουλειά.
— Χμ... ξέρεις, ότι σ' αυτές σου τις επιχειρήσεις σου έμπιστευομαι μόνον κατά το ήμισυ....
— Τότε δός μου μόνον 5.000 δραχμές.

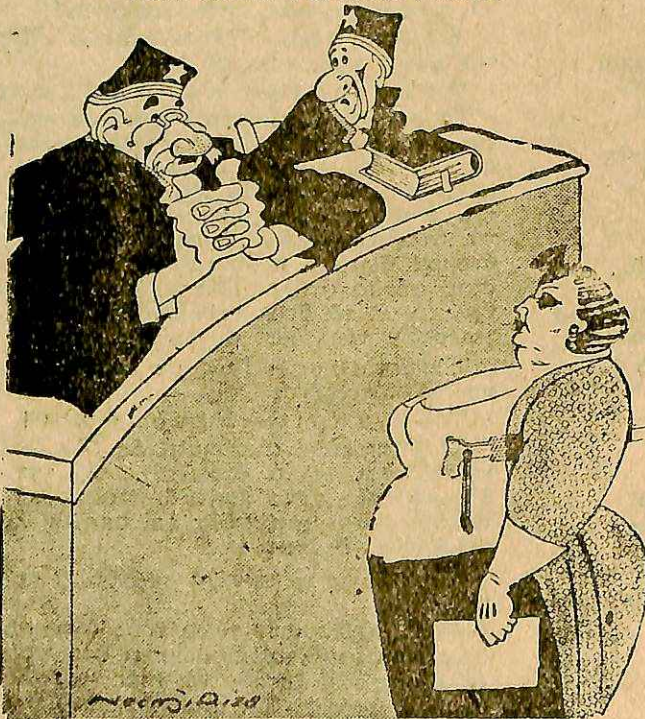
ΣΤΗΣ ΧΑΡΤΟΡΙΧΤΡΑΣ

— Θα κερδίσετε τον πρώτο λαχνό στην προσεχή κλήρωσι του λαχείου. Τό βλέπω πολύ καθαρά.
— Έτσι; Δεν μου κάνετε τότε κανένα μικρό δάνειο ώσπου να πάρω τα λεπτά μου;

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

— Σέ ζήτησαν τρεις πολύ καλοί γαμπροί, κόρη μου. 'Ο ένας είναι μηχανικός, ο άλλος μεγαλέμπορος και ο τρίτος γιατρός.
— Προτιμώ, μαμά, ν' άρξισω από τον μεγαλύτερο!....

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

— Πόσων ετών είστε κυρία μου;
— Εικοσιπέντε, κ. Πρόεδρε.
— Ωραία. Όρκισθώτε τώρα ότι θα πήτε την αλήθεια χωρίς ωόδον και χωρίς πάθος... (α' Αμπαμπα)

Ο άνθρωπος με ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Ινσπéκτορ Τήλ γευμάτιζε μαζί με τον Σίμον Τέμπλαρ, τον έρασιτέχνη-ντέτεκτιβ, στο 'Ο-τέλ-ρεστωράν 'Ρουαγιάλ.

Την στιγμή που έβγαιναν απ' την μεγάλη αίθουσα, άνοιξε η πόρτα κι ένας δούλος τριών ατόμων διευθύνθηκαν, παραλλήλως μ' αυτούς, προς την έξοδο. Οι άνδρες αυτοί δεν προχωρούσαν πολύ ίσια. Αυό απ' αυτούς φορούσαν το καπέλλο και το έπαινωφόρι τους. Ένας ψηλός με μαύρο μουστάκι κι ένας κοντός κοκκιναπός, με γυαλιά. 'Ο τρίτος ήταν ένας κοντόχοντρος που είχε περάσει τα πενήντα. 'Η κατακόκκινη μύτη του φανέρωνε πως είχε μινιά με τα αλκοολικά ποτά. Φαινόταν να είχε πιη παραπάνω απ' τους άλλους δυό.

— Αυτός με την κόκκινη μύτη είναι ο Λούις 'Ενστον, είπε ο Τήλ που ήξερε όλο τον κόσμο. Θα ήταν ένας απ' τους μεγαλύτερους οικονομολόγους της πόλεως μας. Αν έπινε κάπου-κάπου και λίγο νερό!
— Κι' i άλλοι δυό; ρώτησε ο Τέμπλαρ.

— 'Ο ψηλός ονομάζεται 'Αβελ Κοστέλλο. Έκείνος με τα γυαλιά Ζούλ Χάμμελ. 'Ανήκουν στην κατηγορία εκείνων που διαπράττουν αδικήματα στο περιθώριο του νόμου και που καταδικάζονται αμείλικτα.

— 'Ο Σίμον τους παρακολουθούσε με ενδιαφέρον.

— Άλλο δεν θέλω απ' το να σάς ευχαριστήσω, τραύλιζε ο 'Ενστον που στηριζόταν στους άλλους δυό για να μη χάσει την ισορροπία του, μα ή δουλειά, δουλειά. Στην πρώτη ευκαιρία, θα προσπαθήσω να σάς εξυπηρετήσω. Να ξανάρθετε να με δείτε.

— Θέλετε να γευματίσουμε μαζί την Τρίτη; πρότεινε ο Κοστέλλο.

— Σύμφωνα, είπε ο 'Ενστον.

— Και μην ξεχνάτε τα παιδιά, είπε ο Χάμμελ.

— Όχι! φώναξε ο 'Ενστον και ξέσπασε σε γέλιο.

Σήκωσε το δεξί χέρι, έσφιξε την γροθιά του, τέντωσε τον δείκτη κι όρθωσε τον αντίχειρα. 'Υστερα, σημάδευσαντας τον Χάμμελ, ανάμεσα στα δυό μάτια, φώναξε: «ψηλά τα χέρια!».

Έλασαν όλοι μαζί και χωρίστηκαν με θεομέρες χειραψίες. 'Υστερα, ο Λούις 'Ενστον διευθύνθηκε προς το ασανσέρ τρικλίζοντας.

— Μένει εδώ; ρώτησε ο Σίμον.

— Πολλά χρόνια, ακόμα κι όταν δεν του άρκοϋσαν τα χρήματά του για να πληρώση τον λογαριασμό του. Θυμούνται...

Διευθύνθηκαν προς την έξοδο, περνώντας απ' το γραφείο όπου ήταν ένας υπάλληλος. Αυτός πήρε εκείνη την στιγμή το ακουστικό του τηλεφώνου και με φωνή που έ-

τρεμε κάλεσε έναν γκρούμ.

— Τι τρέχει; ρώτησε ο Ινσπéκτορ.

— 'Ο κ. 'Ενστον... αυτοκτόνησε.

— 'Ο Τήλ άνατινάχτηκε και συνώφρυ-

ώθηκε.

— Άπίστευτο, είπε. Γιατί να αυτο-

κτονήση;

Σε λίγο, ο Τήλ μαζί με τον Τέμπλαρ έμπαιναν στο διαμέρισμα του αυτόχειρος.

— Πιστεύετε να άποφευχθή το σκάνδαλο, Ινσπéκτορ; ρώτησε ο διευθυντής.

— Αντί άπαντήσεως, ο Τήλ ρώτησε τον ύπρητή του 'Ενστον που στεκόταν εκεί, κατάχλωμος:

— Το όνομά σου;

— Φόουλερ.

— Ποϋ έρισκόσουν την ώρα του πυ-

ροβολισμού;

— Εδώ μέσα.

— Ποϋ είναι ο κ. 'Ενστον;

— Μέσα στο δωμάτιό του.

— 'Ο Λούις 'Ενστον ήταν νεκρός, εξα-

βάτι του. 'Η σφαίρα του ρεβόλβερ, το

όποιο κρατούσε ακόμα στο δεξί του

χέρι, είχε εισχωρήσει απ' το δεξί μά-

τι. Τα παράθυρα του δωματίου ήταν

κλειστά. 'Απάνω σ' ένα τραπέζι ήταν

σκόταν το άμπαλλός ενός δέματος

σκούρο χαρτί κι ένα άδειανό κουτί—

που μόλις θα είχε άνοιχτεί. 'Ο Τραπέ-

ζιτης ήταν ακόμα ντυμένος, είχε μό-

νο λύσει την γραβάτα του και ξεκου-

πώσει το κολάρο του.

— 'Ο καμαριέρης έκανε την διήγησή

του.

— 'Ο 'Ενστον είχε καλεσμένους. Τους

συνόδευε ως έξω κι ύστερα, ξαναγύ-

πνήσω το πρωί στις όχτες. 'Τον Ξυ-

μού είπε πως θα γδυνόταν μόνος του.

Μόλις επέστρεψα στην τραπεζαρία, κ-

κούστηκε ο πυροβολισμός.

— 'Ο κ. 'Ενστον είχε ιδιαιτέρους λό-

γους για να αυτοκτονήση;

— Απεναντίας, κύριε. 'Η κ. 'Ενστον

μαζί με τα παιδιά έρισκονταν στην

Μαδέρα, από όπου τους περιμέναμε

αύριο.

— Τι περιείχε αυτό το δέμα, Φόου-

λερ;

— Δεν ξέρω, κύριε. 'Ασφαλώς ένας

απ' τους καλεσμένους θα τόφερε για-

τι δεν ήταν πρίν.

Με τον έρχομό του Ιατροδικαστού, ο

Σίμον πήγε στην τραπεζαρία όπου έ-

κώσει ακόμα. Φωτογραφίες ήταν ση-

μασμένες στον τοίχο, που έδειχναν κρε-

Λούις 'Ενστον να παίζει με τα παιδιά

του. 'Απάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά

στο παράθυρο, ο Σίμον άνακάλυψε έ-

να παράξενο παιχνίδι: καμιά ντου-

ζίνα κότες που οί κλειδώσεις τους ή-

Τα παιχνίδια ΤΟΥ ΛΕΛΙ ΤΣΑΡΤΕΡΙΣ

σαν συναρμολογημένες με σπάγκο και μπορούσαν να κουνούν το κεφάλι και τον λαιμό τους.

— 'Ο κ. 'Ενστον έφερε αυτό το παιχνίδι άπόψε για να το χάριση αύριο στην μίς 'Αναμπέλλα, είπε ο ύπρητής. 'Ο κύριος ενδιαφερόταν πολύ για τα παιχνίδια και λάτρευε τα παιδιά.

Την επομένη, στο γραφείο του Τήλ, στην Σκότλαντ Γουάτ, έμπαιναν ο Χάμμελ με τον Κοστέλλο. Έκεί έρισκόταν ήδη ο Σίμον Τέμπλαρ.

— Θα θέλαμε να μάθουμε γιατί αυτοκτόνησε ο 'Ενστον, κ. Κοστέλλο, είπε ο Τήλ. Έσείς τον γνωρίζετε πολλά χρόνια κι ίσως μπορείτε να σκεφθήτε κανέναν λόγο.

— Κανέναν άπολύτως, Ινσπéκτορ. Είμαστε κατάπληκτοι. Οι δουλιές του πήγαιναν εξαιρετικά καλά:

— Σεις κερδίσατε ή χάσατε τελειωτάως στο Χρηματιστήριο;

— Έχασα απ' τις μετοχές των «Διεθνών Βαμβάκων».

Πήρε ένα σιγαρέττο και το άναψε μ' έναν αναπτήρα που τον κύταξε με περιέργεια ο Σίμον.

— Ποτέ μου δεν είδα τέτοιον άναπτήρα, είπε ο έρασιτέχνης-ντέτεκτιβ.

— Εγώ τον έχω έπινοήσει.

— Φανόσαστε να έχετε άριστες τεχνικές γνώσεις.

— Άρχισα το στάδιό μου ως μηχανικός, σε μιάν έπιχείρηση ηλεκτρικών.

— Είσατε συνεταίρος του κ. Κοστέλλο, κ. Χάμμελ; ρώτησε ο Τήλ.

— Μάλιστα.

— Μπορείτε να μάς πητε για ποιό ζήτημα μιλήσατε χθές βράδυ στο τραπέζι;

— Για ένα σχέδιο συνεταρισμού. Έχουμε το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών των «Διεθνών Βαμβάκων» κι ο 'Ενστον σχεδόν όλες τις μετοχές της «Κλωστοϋφαντουργίας 'Αλλαν».

Καθώς οι δικές του μετοχές είναι άνετασμένες στο Χρηματιστήριο, το προτεινάμε να ενώθουν οι δυό εταιρίες. Έκείνος άπάντησε πως δεν παρέχουμε

Ικανάς έγγυήσεις.

Μόλις έφυγαν οι δυό συνεταίροι, ο Σίμον έσκυψε κοντά στον Τήλ:

— Αυτοί οι δυό τον «αυτοκτόνησαν», είπε.

Και καθώς ο Ινσπéκτορ τον κύταξε κατάπληκτος, ο έρασιτέχνης-ντέτεκτιβ συνέχισε:

— 'Ο Κοστέλλο κι' ο Χάμμελ γνώριζαν πως οι «Διεθνείς Βαμβάκες» θα έξακολουθούσαν να πέφτουν, ενώ οι «Κλωστοϋφαντουργίες 'Αλλαν» θ' ανέβαιναν. Δυό λύσεις παρουσιάζονταν: ή να ενώσουν τις εταιρίες—πράγμα που δεν δεχόταν ο 'Ενστον—ή να τον «αυτοκτονήσουν».

Η αυτοκτονία ενός χρηματιστού πάντα ξεπέφτει τις

μετοχές για τις οποίες αυτός ενδιαφέρεται κυρίως. 'Αν είχε αυτοκτονήσει ο 'Ενστον, πρώτα απ' όλα, θάφηνε ένα γράμμα στην οικογένειά του.

Προσέξατε τις φωτογραφίες; 'Ο 'Ενστον, καλός οικογενειάρχης, έπαιζε όλο με τα παιδιά του, στην μιά κάνει την άρκοϋδα και σηκώνει στην ράχη του την κορούλα του, στην άλλη παίζει μ' ένα ηλεκτρικό τραίνο. 'Ολο το μυστικό της «αυτοκτονίας» του 'Ενστον έγκειται στο

κουτί που βρήκαμε... Έλατε, να τάμε να βρούμε άμέσως την λύση.

— Άπ' τον τηλεφωνικό οδηγό, ο Σίμον άνακάλυψε την διέθυνση του Κοστέλλο. Πήραν ένα ταξί κι σε λίγο, έμπαιναν στο σπίτι του συνεταίρου του κ. Χάμμελ, άφοϋ ο Τήλ έδειξε την κάρτα του της Σκότλαντ-Γουάτ.

Μόλις μπήκαν μέσα στο δωμάτιο, τα μάτια του Σίμον έρευνήσαν γύρω. 'Απάνω σ' ένα γραφείο, ήταν ένα σωρό μηχανήματα. 'Ο έρασιτέχνης-ντέτεκτιβ έβγαλε ένα, «πασπαρτού» απ' την τσέπη του κι άρχισε να άνοιγνι τα διάφορα συρτάρια. Τέλος, μ' ένα έπιφώνημα θριάμβου, έδειξε στον Τήλ ένα ρεβόλβερ, όμοιο μ' εκείνο που είχε χρησιμοποιήσει ο 'Ενστον για να αυτοκτονήση.

— Ψηλά τα χέρια! του φώναξε ο Σίμον Τέμπλαρ, σημάδεύοντάς τον στο δεξί μάτι.

— Άφισε το ρεβόλβερ, θλάκα, τρελάθηκες!

— 'Ο Σίμον όμως το άκούμπησε στο μάτι του Τήλ και πάτησε την σκανδάλη. 'Ο Τήλ έμεινε κατάπληκτος.

— Τι είδατε; ρώτησε ο Σίμον.

— Μέσα στον σωλήνα, είδα να φωτίζεται μιά ό-

θόνη και να φαίνεται ένα παιδί που σημάδευε έναν ληστή μ' ένα ρεβόλβερ.

— Αυτή είναι η λύση του μυστηρίου. Το παιχνιδάκι αυτό ο Κοστέλλο το κατασκεύασε μόνος του και το χάρισε στον 'Ε-

νστον για τον γιο του, ά-

φοϋ ο τραπέζιτης άρνή-

θηκε τον συνεταρισμό.

— 'Ο 'Ενστον έπαιζε πολλές φορές με το παιχνίδι μπροστά τους. 'Υστερα, την ώρα που έφευ-

γαν, οι δυό κακόςργοι άντικατέστησαν το παιχνίδι με το αληθινό ρεβόλβερ—και τα δυό τα είχαν μέσα στο κουτί—

θέβαι οι πως ο τραπέζι-

της θα πήγαινε να παίζη με το ύποτιθέμενο παιχνί-

δι και θα «αυτοκτονού-

σε»...

«Τώρα, συμπέρανε ο Σίμον, πάμε να τους συλλάβουμε για να όμο-

λογήσουν το έγκλημά τους...

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

Εξυπνα και κουτά

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

— 'Ο Νίκος (που τηλεφωνεί, στον φίλο του που μπαίνει ξαφνικά). Σούτ! Μην κλέβεις θούβο. Μιλώ τώρα μ' ένα σπουδαίο πρόσωπο.

— 'Ο φίλος.— Και τί σου λέει;

— 'Ο Νίκος.— Πώς έκανε λάθος στον αριθμό!

ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

— 'Ο άτυχής σύζυγος.— Δυό χιλιάδες δραχμές ένα φόρεμα!....

— 'Η άτυχής σύζυγος.— Μη φωνάζεις άνάτη μου. Δεν πήρα απ' αυτό. Για να σου κάνω οικονομία αγόρασα δυό τών 1.500 δραχμών!

ΤΙ ΘΑΘΕΛΕ

— 'Η κυρία είχε περιμαζέψει απ' το δρόμο ένα αλμύρακι. Στον άνδρα της:

— Δεν ήπια ούτε σταγόνα απ' το γάλα που τοΰδωκα.

— Δός του τότε λίγη κοκαΐνη!

ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΟ

— Σε μιά μαστίχα — προλονέ.

— Εγώ προτιμώ αυτήν εκεί την ξανθιά.

— Κι' εγώ αυτήν εκεί την μελαχροινή!

— Κατέγραφε! Σου άρέσουν οι ζεστές γυναίκες....

— Δεν είναι αυτό, αλλά ή ξανθιά που λές είναι γυναίκα μου!

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΣΗ!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

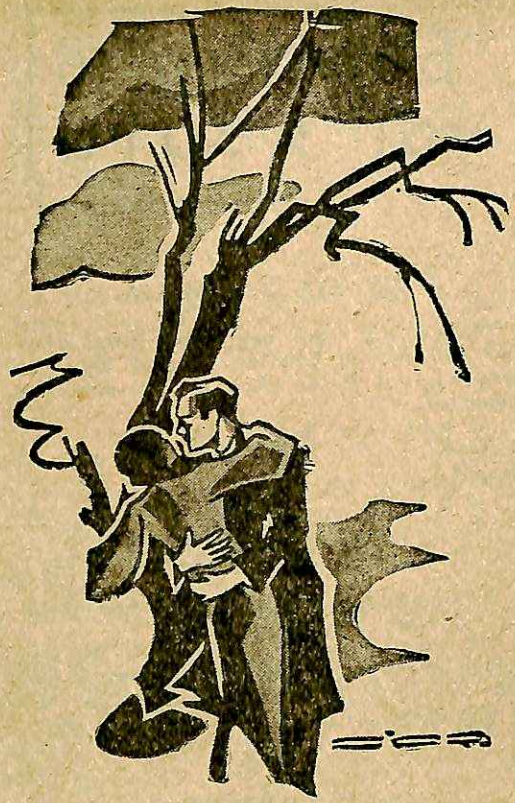
— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

— Πίνω για να μη βλέπω την πεθερά μου.

— Και το κατορθώνεις;

— Άυσταχώς όχι. 'Απεναντίας, όταν πίνω την βλέπω διπλή!

Πόδοι στο Σανατόριο...

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Χρ. Πύρπασου

Τί άτιμη ή άρρώστεια του Κώχ;... Ένώ ήταν παχουλή, παχουλή και ροδοκόκκινη, ό άριστερός της πνεύμονας είχε δυό σπήλαια σχήματος δεκάρας...

Μεγάλωσε, λοιπόν, στο Σανατόριο ή Λιλή. Έκει μορφώθηκε κι' όλος διαβάζοντας άπ' τό πρωί ως τό βράδυ διάφορα έγκυκλοπαιδικά βιβλία. Πού και πού διάβαζε και κανένα μυθιστόρημα πού της έφερνε ή μητερούλα της. Όλη τη μέρα της ή Λιλή, την περνούσε κάτω άπό τά πεύκα, ξαπλωμένη στη σάιζ-λόγκ της και διαβάζοντας, ή μένοντας στην άπέραντη ισκιερή πλακωστή θεράντα του θαλάμου της συζητώντας με τις συνάρρωστες της πού τόσο την αγαπούσαν.

Η Λιλή ξαπλωμένη στη σάιζ-λόγκ της διάβαζε, όταν στάθηκε μπροστά της ένας σικ νέος μ' ωραίο άνάστημα κι' ευγενικό παρουσιαστικό.

—Έχετε την καλωσύνη ρώτησε, να μου πητε πού είναι ό 17ος θάλαμος; Δέν τον θυμάμαι άπό την πρώτη φορά...

—Η Λιλή σηκώθηκε χαμογελώντας. —Ευχαρίστως κύριε... Ποιόν ζητάτε, άν έπιτρέπετε;

—Την κυρία Τιτίκα Π.

—Α την κυρία Τιτίκα; Πάμε μαζί. Σήμερα, είναι καλλίτερα...

Ο νέος χάρηκε. Και ρώτησε με θερμό ένδιαφέρον:

—Αλήθεια, δεσποινίς; Δέν έχει πυρετό;

—Όχι. Είναι άπύρετη σήμερα. Πάμε, όμως, θά την δητε...

—Μά να σας έάλω σέ κόπο;

Η Λιλή διαμαρτυρήθηκε χαριτωμένα:

—Μπα! Την αγαπάμε τόσο πολύ, ήν κυρία Τιτίκα...

Ο Τάκης—αυτό ήταν τόνόμα του έσου—κύτταξε τη Λιλή άπό πάνω μέρι κάτω και δέν 'τό έκανε την έν-όψηση άρρωστης. Χαμογέλασε και ής είπε:

—Σας ευχαριστώ δεσποινίς. Είστε όλύ καλή...

Καθισμένος τώρα σ' ένα σκαμνί λάϊ στο κρεβάτι της άρρωστης μανούλας του, ό Τάκης με ύφος ψεύτικα αρούμενο προσπαθούσε να της δώ-η θάρρος. Και με τί λαχτάρα τον ρω-ούσε κείνη για τό κάθε τι... Για τον άντρα της τον Κωστή, και για τάλλα αδερφάκια του, τον Τάκη, τον Λέλο και τον Αντώνη. Κι' όταν καμιά φορά βαριόνταν νάνέθη ό πυρετός, τον ρω-ούσε για τό σπιτάκι της, για τις συ-κιές τους άν έβγαλαν φύλλα, για τη γατούλα τους την Αγάπη και για ένα σωρό άλλα πράγματα. Ως και για τό φλώρι της τον Κοκό ρωτούσε άν κε-λαϊδή γλυκά όπως άλλοτε. Και για την άμυδαλιά τους άν έχει άνθισα.

Πέντε δλόκληρα χρόνια είχε στί Σανατόριο ή Λιλή. Μικρό κοριτσάκι με κοντές καλτσούλες, με την πρώτη αϊμόπτωση πού έκανε σπύτι της, την έ-φεραν εδώ. Κι' άπό τότε πέρασαν πέν-τε δλόκληρα χρόνια χωρίς να μπορέ-ση να γίνη καλά.

Για τους συγγενείς της, έκτός άπ' τις ξαδερφάδες της την Νίκη και τις δυό Μαρικές, για κανένα δέν ρωτούσε. Γιατί κανένας άπό αυτούς δέν την θυ-μήθηκε στην άρρώστεια της, κι' ούτε για τά μάτια ρωτούσε τί κάνει. Γι' αυτό κι' εκείνη άδιαφορούσε για ό-λους.

Επειτα διηγόταν στον Τάκη πώς πέρασε τις προηγούμενες μέρες—ό γυιός της τον έβλεπε Τρίτη και Σάβ-εατο. Τού έλεγε, τι έφαγε, τι της εί-παν οι γιατροί, και πώς τά πέρασε με τά κορίτσια του θαλάμου της. Για τά τελευταία του μιλούσε γαλλικά για να μην καταλαβαίνουν πώς μιλάει γι' αυτές. Και δέν είχε παράπονο άπό καμιά. Και ή Λιλή, και ή Κατίνα, και ή Τζέννη, και ή Μαριέττα την αγαπούσαν και την περιποιόντουσαν. Μά πού πολύ άπ' όλες ή Λιλή...

—Τάκη μου, έλεγε, στο γυιό της, τό κορίτσι αυτό μ' έχει σκλαβώση... Φέ-ρης λίγα γλυκά την Τρίτη...

—Ναι μαννούλα μου. Θά της φέρω, ό,τι θέλετε.

Κι' έπειτα, σάν σκοτεινιάζε, κι' ε-τοιμαζόταν να φύγη ό Τάκης, άρχι-ζαν οι παραγγελίες:

—Νά μου φέρης...

Κι' ό Τάκης, έγραφε, κ' έγίγιμιζε μιá σελίδα άπ' τό σημειωματάριό του. Και τί δέν της κουβαλούσαν αλήθεια ό Τάκης της μητέρας του...

Πρίν φύγη της χείδευε τά κατά-μαυρα σάν έθενο, μαλλιά της κι' έ-σκυβε να της φιλήση τό χέρι. Μά κεί-νη, τό τραβούσε. Δέν ήθελε να του με-ταδώση τό μικρόβιο. Πολλές φορές, την ώρα πού ό Τάκης της χείδευε τά μαλλιά της, του έπιανε τό χέρι και του τό φιλούσε, και του τό φιλούσε πολλές φορές ένθ' δυό δάκρυα καυτά σούλακωναν τάδύναμο χλωμό προσω-πάκι της, όπου καμιά ρυτίδα δέν εί-χαν χαράξει τά πενήντα της χρόνια.

Ο Τάκης φεύγοντας ξανασυνάντησε πάλι τη Λιλή, ξαπλωμένη σ' ένα ντι-βάνι στη θεράντα.

Εκείνη, μόλις τον είδε χαμογέλα-σε.

—Ε, πώς την βρήκατε την μητέρα σας;

Ο Τάκης, κοντοστάθηκε.

—Σάμπως να ήταν καλλίτερα σήμε-ρα...

Η Λιλή προσπάθησε να του δώση δόρρος:

—Νά είστε βέβαιος, πώς γρήγορα δά γίνη καλά... Άλλωστε μάς τό δ-ποσχέθηκε κι' ό γιατρός αυτό τό πράγμα.

—Μακάρι, ψιθύρισεν ό Τάκης άνα-στενάζοντας και κύτταξε κατάματα τη Λιλή. Και παρατήρησε πώς τό κο-ρίτσι αυτό είχε ωραία γοητευτικά μά-τια, κατάμαυρα, πού τά σκίαζε ένας κύκλος μελαγχολίας. Μά και τό χα-

μόγελό της είχε θέλητρο ξεχωρι-στό. Όταν γελούσε σ' έκανε να την προσέχης περισσότερο. Σε τραβούσε τό κορίτσι αυτό με τό άπλό, άφελές ύφος, και με τη μεγάλη του καλωσύ-νη.

Μεσολάβησαν λίγες στιγμές σιωπής ιεταξύ τους. Κυτταζόντουσαν βουβά κι' οι δυό, κατάματα.

Πρώτη έλυσε την σιγή ή Λιλή:

—Δέν κάθεστε λίγο κ. Τάκη... και του έδειξε ένα κάθισμα κοντά της.

—Εκείνος, κάθισε άσυναίσθητα κι' είπε, για να πη κάτι.

—Αλήθεια, δέν σας ευχαρίστησα τόσον ώρα για την παρέα πού κάνετε στη μητέρα μου.

Η Λιλή χαμογέλασε και τον κύτ-ταξε γλυκά. —Επειτα είπε άργά:

—Περνάμε τόσο μονότονα εδώ μέ-σα, πού άν δέν κάναμε παρέα ή μιá με την άλλη, άσφαλώς θά πεθαιναμε άπό τη πλήξη...

Κι' ή κουβέντα τους συνεχίστηκε σ' εύθυμο κάπως τόνο για να διακοπή με τό χτύπημα της καμπάνας του θυ-ρωρού.

Η ώρα είχε περάσει. Κι' οι έπισκέ-πτες έπρεπε να φύγουν. Με λύπη του, λοιπόν, ό Τάκης, σηκώθηκε κι' έδωσε τό χέρι του στη Λιλή.

—Ωρβουάρ δεσποινίς...

—Ωρβουάρ κ. Τάκη...

Και με πόση θερμότητα σφίξανε τά χέρια τους...

Η Λιλή δέν μπόρεσε να κλείση μάτι τη νύχτα. Η σκέψη της φτερούγιζε στον κομψό νέο με τό ωραίο άνάστη-μα και τό ευγενικό παρουσιαστικό. Κι' όσο τον σκεπτόταν, τόσο έβλεπε πώς της άρεσε. Θυμόταν τά κομπλι-μένα πού της έκανε, τη θερμότητα της ματιάς του και τό δυνατό σφίξι-μο του χεριού. Κι' έπειτα θαύμαζε και τον έαυτό της για τό θάρρος πού πή-ρε άπ' την πρώτη στιγμή μαζί του. Γιατί ή Λιλή, πρώτη φορά πού κύττα-ζε έρωτικά νέο. Ναι, για πρώτη φο-ρά αισθάνθηκε την έπιθυμία να κρα-τήση κοντά της ένα νέο, να του μιλή-ση με τόσο θερμότητα, να τον κυττά-ξη με γλυκά, κι' έπειτα να του σφίξη και τόσο δυνατά κι' αυτή τό χέρι... Πρώτη φορά πού αίσθανόταν τέτοια πράγματα ή Λιλή. Και πόσο φοβο-ταν...

Τώρα, πού την έχανε και πού την εύρισκες την Λιλή στο κρεβάτι της κυρίας Τιτίκας. Ούτε μητέρα της να-ταν δέν θά την περιποιόταν τόσο πο-λύ. Κι' όλο για τον Τάκη της μιλούσε με τρόπο.

—Τί καλός νέος ό κ. Τάκης αλή-θεια!... Νά σας ζήσει κυρία Τιτίκα, είνε χρυσό παιδί.

Την Τρίτη νωρίς, νωρίς, έφθασεν ό Τάκης κρατώντας δυό πακετάκια στο χέρι. Έξω άπ' τό θαλάμο της μητέ-ρας του και κάτω άπό τό μεγάλο πεύ-κο, τον περίμενε άνυπόμονα ή Λι-λή. Μόλις τον είδε άπό μακριά ή καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά κι' άκανόνιστα. Κι' όταν πλησίασε ση-κώθηκε όρθια χαμογελώντας. Πήγε κάτι να πη μά τά υπέρβαφε. —Επειτα κατάρθρωσε να έρθη την ψυχραιμία της:

—Καλώς τον κ. Τάκη. Η μητέρα σας είναι καλλίτερα σήμερα.

Ο Τάκης χαμογέλασε, της έσφίξε

τό χέρι με οικειότητα και ψιθύρισε π —Δόξα σοι ό Θεός.

—Επειτα ρώτησε:

—Πώς τά περνάτε σεις δεσποινίς;

—Ίδια... Μονότονα όπως πάντα. Μά καθήστε ώσπου να έξυπνήση ή κ. Τι-τίκα.

Και του έδειξε ένα σκαμνάκι κον-τά στην σάιζ-λόγκ της πού τό είχε φέρει άπό πρίν περιμένοντάς τον.

Ο Τάκης κάθισε έβγαλε τό κα-πέλλο του, σκούπισε τον ιδρώτα του με τό μαντήλι, κι' έπειτα παίρνοντας τό μικρό δεματάκι πού κρατούσε τό έδωσε στη Λιλή.

—Θά μου έπιτρέψετε να σας προσ-φέρω αυτά τά λίγα γλυκά;...

Η Λιλή χαμογέλασε κοκκινίζοντας έλαφρά.

—Ευχαρίστως... Βλέπω ότι θυμηθή-κατε και μένα...

—Πώς να μη σας θυμηθώ; Είστε τό-σο καλή έσεις δεσποινίς Λιλή...

Και σκύβοντας κάπως πρόσθεσε σι-γώτερα:

—Και τόσο χαριτωμένη...

Η Λιλή αισθάνθηκε, πάλι, την καρ-διά της να χτυπά δυνατά κι' άκανόνη-στα. Είπε χαμογελώντας.

—Μερσί για τό κομπλιμάν...

—Δέν είναι κομπλιμάν, δεσποινίς. Είμαι ή αλήθεια...

—Ετσι άρχισαν τό ρομάντσο τους ό Τάκης κι' ή Λιλή κάτω άπό τό πεύκο τό ίσκιερό του Σανατορίου.

Σε λίγο, είχαν γίνει φίλοι άχώρι-στοι κι' άγαπημένοι. Καταργήσανε και τον πληθυντικό και οι πυκνές δεν-τροστοιχίες του Σανατορίου τους φι-λοξενούσαν στους ρωμαντικούς περι-πάτους της Τρίτης και του Σαββάτου.

Και πόσο φαινόταν εύθυμισμένοι και οι δυό τους... Ο ένας ζούσε για τον άλλο. Ο Τάκης της έφερνε βιβλία κάθε φορά πού έρχόταν για την μη-τέρα του, γλυκά κι' ένα σωρό μικρο-δώρα. Και με τί λαχτάρα πού τον τρώμενε ή Λιλή... Μά και πόσο πρό-σεχε μην τύχη και του μεταδώσει κα-νένα μικρόβιο... Πάντα πρίν φύγη άπ' αυτόν ή άπό τη μητέρα του έτρεχε ή

Λιλή μένα μπουκαλάκι κολώνια και του άπολύμανε τά χέρια. Τον αγα-πούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς της και δέν ήθελε να του κάνει κακό. Ο Τάκης όμως, γελούσε και της χεί-δευε τά καστανά της μαλλάκια και της έσφιγγε τό χεράκι της με τρυφε-ρότητα.

—Μη φοβάσαι κουτό, την μάλλονε ναδιάρικα, και δέν έχω φόβο...

Μια θραυδά πού ή μητέρα του Τά-κη είχε χειροτερεύσει έμεινε άργά στο προσκεφάλι της παρηγορώντας την. Πλάι του ή Λιλή στεκόταν μ' ένα ψεύ-τικο χαμόγελο για να της δώση θάρ-ρος. Άργα πολύ ό Τάκης, άφοι θεδαι-ώθηκε πώς ή μαννούλα του ήταν καλ-λίτερα κίνησε να φύγη. Η Λιλή τον συνώδευσε ως παραέξω. Στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας ό Τάκης άγκάλια-σε για πρώτη φορά παράφορα την ά-γαπημένη του φίλη και τά χείλη του, γύρεψαν φλογισμένα τά δικά της. Με μιá γρήγορη κίνηση ή Λιλή απέφυγε τό φίλι πού τόσο ποθούσε, τόσο λα-χταρούσε καιρό τώρα. Θυμήθηκε τό σημείωμα πού γιαιτρού στο έμερολό-γιο της: «πύελα βετικά μ' ένα σταυ-ρό». Η στοργή νίκησε τον πόθο.

—Όχι, Τάκη, στο στόμα... ψιθύρισε και σκύβοντας στον λαιμό του τον γιόμισε φιλά. —Επειτα έβγαλε άπό την τσέπη της τό μπουκαλάκι με την κολώνια και τον έβάλε με τό ζόρι ν' σκουπισθή. —Επειτα, τουσφίξε τό χέρι:

—Ωρβουάρ Τάκη μου και να μέ-νης ήσυχος...

—Γειά σου χρυσή μου...

Η μητέρα του Τάκη έσδυσε κάποιο άπομειήμερο ήσυχα, ήσυχα ευχαρι-στημένη άπ' τά παιδιά της, με τό χα-μόγελο στα χείλη. Μαζί μ' αυτήν έ-σδυσε και τό ρομάντζο του Τάκη και της Λιλής.

Πόσο εύκολα τελειώνουν, αλήθεια οι άγάπες...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Τώρα, πού την έχανε και πού την εύρισκες την Λιλή στο κρεβάτι της κυρίας Τιτίκας. Ούτε μητέρα της να-ταν δέν θά την περιποιόταν τόσο πο-λύ. Κι' όλο για τον Τάκη της μιλούσε με τρόπο.

—Τί καλός νέος ό κ. Τάκης αλή-θεια!... Νά σας ζήσει κυρία Τιτίκα, είνε χρυσό παιδί.

Την Τρίτη νωρίς, νωρίς, έφθασεν ό Τάκης κρατώντας δυό πακετάκια στο χέρι. Έξω άπ' τό θαλάμο της μητέ-ρας του και κάτω άπό τό μεγάλο πεύ-κο, τον περίμενε άνυπόμονα ή Λι-λή. Μόλις τον είδε άπό μακριά ή καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά κι' άκανόνιστα. Κι' όταν πλησίασε ση-κώθηκε όρθια χαμογελώντας. Πήγε κάτι να πη μά τά υπέρβαφε. —Επειτα κατάρθρωσε να έρθη την ψυχραιμία της:

—Καλώς τον κ. Τάκη. Η μητέρα σας είναι καλλίτερα σήμερα.

Ο Τάκης χαμογέλασε, της έσφίξε

τό χέρι με οικειότητα και ψιθύρισε π —Δόξα σοι ό Θεός.

—Επειτα ρώτησε:

—Πώς τά περνάτε σεις δεσποινίς;

—Ίδια... Μονότονα όπως πάντα. Μά καθήστε ώσπου να έξυπνήση ή κ. Τι-τίκα.

Και του έδειξε ένα σκαμνάκι κον-τά στην σάιζ-λόγκ της πού τό είχε φέρει άπό πρίν περιμένοντάς τον.

Ο Τάκης κάθισε έβγαλε τό κα-πέλλο του, σκούπισε τον ιδρώτα του με τό μαντήλι, κι' έπειτα παίρνοντας τό μικρό δεματάκι πού κρατούσε τό έδωσε στη Λιλή.

—Θά μου έπιτρέψετε να σας προσ-φέρω αυτά τά λίγα γλυκά;...

Η Λιλή χαμογέλασε κοκκινίζοντας έλαφρά.

—Ευχαρίστως... Βλέπω ότι θυμηθή-κατε και μένα...

—Πώς να μη σας θυμηθώ; Είστε τό-σο καλή έσεις δεσποινίς Λιλή...

Και σκύβοντας κάπως πρόσθεσε σι-γώτερα:

—Και τόσο χαριτωμένη...

Η Λιλή αισθάνθηκε, πάλι, την καρ-διά της να χτυπά δυνατά κι' άκανόνη-στα. Είπε χαμογελώντας.

—Μερσί για τό κομπλιμάν...

—Δέν είναι κομπλιμάν, δεσποινίς. Είμαι ή αλήθεια...

—Ετσι άρχισαν τό ρομάντσο τους ό Τάκης κι' ή Λιλή κάτω άπό τό πεύκο τό ίσκιερό του Σανατορίου.

Σε λίγο, είχαν γίνει φίλοι άχώρι-στοι κι' άγαπημένοι. Καταργήσανε και τον πληθυντικό και οι πυκνές δεν-τροστοιχίες του Σανατορίου τους φι-λοξενούσαν στους ρωμαντικούς περι-πάτους της Τρίτης και του Σαββάτου.

Και πόσο φαινόταν εύθυμισμένοι και οι δυό τους... Ο ένας ζούσε για τον άλλο. Ο Τάκης της έφερνε βιβλία κάθε φορά πού έρχόταν για την μη-τέρα του, γλυκά κι' ένα σωρό μικρο-δώρα. Και με τί λαχτάρα πού τον τρώμενε ή Λιλή... Μά και πόσο πρό-σεχε μην τύχη και του μεταδώσει κα-νένα μικρόβιο... Πάντα πρίν φύγη άπ' αυτόν ή άπό τη μητέρα του έτρεχε ή

Λιλή μένα μπουκαλάκι κολώνια και του άπολύμανε τά χέρια. Τον αγα-πούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς της και δέν ήθελε να του κάνει κακό. Ο Τάκης όμως, γελούσε και της χεί-δευε τά καστανά της μαλλάκια και της έσφιγγε τό χεράκι της με τρυφε-ρότητα.

—Μη φοβάσαι κουτό, την μάλλονε ναδιάρικα, και δέν έχω φόβο...

Μια θραυδά πού ή μητέρα του Τά-κη είχε χειροτερεύσει έμεινε άργά στο προσκεφάλι της παρηγορώντας την. Πλάι του ή Λιλή στεκόταν μ' ένα ψεύ-τικο χαμόγελο για να της δώση θάρ-ρος. Άργα πολύ ό Τάκης, άφοι θεδαι-ώθηκε πώς ή μαννούλα του ήταν καλ-λίτερα κίνησε να φύγη. Η Λιλή τον συνώδευσε ως παραέξω. Στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας ό Τάκης άγκάλια-σε για πρώτη φορά παράφορα την ά-γαπημένη του φίλη και τά χείλη του, γύρεψαν φλογισμένα τά δικά της. Με μιá γρήγορη κίνηση ή Λιλή απέφυγε τό φίλι πού τόσο ποθούσε, τόσο λα-χταρούσε καιρό τώρα. Θυμήθηκε τό σημείωμα πού γιαιτρού στο έμερολό-γιο της: «πύελα βετικά μ' ένα σταυ-ρό». Η στοργή νίκησε τον πόθο.

—Όχι, Τάκη, στο στόμα... ψιθύρισε και σκύβοντας στον λαιμό του τον γιόμισε φιλά. —Επειτα έβγαλε άπό την τσέπη της τό μπουκαλάκι με την κολώνια και τον έβάλε με τό ζόρι ν' σκουπισθή. —Επειτα, τουσφίξε τό χέρι:

—Ωρβουάρ Τάκη μου και να μέ-νης ήσυχος...

—Γειά σου χρυσή μου...

Η μητέρα του Τάκη έσδυσε κάποιο άπομειήμερο ήσυχα, ήσυχα ευχαρι-στημένη άπ' τά παιδιά της, με τό χα-μόγελο στα χείλη. Μαζί μ' αυτήν έ-σδυσε και τό ρομάντζο του Τάκη και της Λιλής.

Πόσο εύκολα τελειώνουν, αλήθεια οι άγάπες...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Τώρα, πού την έχανε και πού την εύρισκες την Λιλή στο κρεβάτι της κυρίας Τιτίκας. Ούτε μητέρα της να-ταν δέν θά την περιποιόταν τόσο πο-λύ. Κι' όλο για τον Τάκη της μιλούσε με τρόπο.

—Τί καλός νέος ό κ. Τάκης αλή-θεια!... Νά σας ζήσει κυρία Τιτίκα, είνε χρυσό παιδί.

Την Τρίτη νωρίς, νωρίς, έφθασεν ό Τάκης κρατώντας δυό πακετάκια στο χέρι. Έξω άπ' τό θαλάμο της μητέ-ρας του και κάτω άπό τό μεγάλο πεύ-κο, τον περίμενε άνυπόμονα ή Λι-λή. Μόλις τον είδε άπό μακριά ή καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά κι' άκανόνιστα. Κι' όταν πλησίασε ση-κώθηκε όρθια χαμογελώντας. Πήγε κάτι να πη μά τά υπέρβαφε. —Επειτα κατάρθρωσε να έρθη την ψυχραιμία της:

—Καλώς τον κ. Τάκη. Η μητέρα σας είναι καλλίτερα σήμερα.

Ο Τάκης χαμογέλασε, της έσφίξε

τό χέρι με οικειότητα και ψιθύρισε π —Δόξα σοι ό Θεός.

—Επειτα ρώτησε:

—Πώς τά περνάτε σεις δεσποινίς;

—Ίδια... Μονότονα όπως πάντα. Μά καθήστε ώσπου να έξυπνήση ή κ. Τι-τίκα.

Και του έδειξε ένα σκαμνάκι κον-τά στην σάιζ-λόγκ της πού τό είχε φέρει άπό πρίν περιμένοντάς τον.

Ο Τάκης κάθισε έβγαλε τό κα-πέλλο του, σκούπισε τον ιδρώτα του με τό μαντήλι, κι' έπειτα παίρνοντας τό μικρό δεματάκι πού κρατούσε τό έδωσε στη Λιλή.

—Θά μου έπιτρέψετε να σας προσ-φέρω αυτά τά λίγα γλυκά;...

Η Λιλή χαμογέλασε κοκκινίζοντας έλαφρά.

—Ευχαρίστως... Βλέπω ότι θυμηθή-κατε και μένα...

—Πώς να μη σας θυμηθώ; Είστε τό-σο καλή έσεις δεσποινίς Λιλή...

Και σκύβοντας κάπως πρόσθεσε σι-γώτερα:

—Και τόσο χαριτωμένη...

Η Λιλή αισθάνθηκε, πάλι, την καρ-διά της να χτυπά δυνατά κι' άκανόνη-στα. Είπε χαμογελώντας.

—Μερσί για τό κομπλιμάν...

—Δέν είναι κομπλιμάν, δεσποινίς. Είμαι ή αλήθεια...

—Ετσι άρχισαν τό ρομάντσο τους ό Τάκης κι' ή Λιλή κάτω άπό τό πεύκο τό ίσκιερό του Σανατορίου.

Σε λίγο, είχαν γίνει φίλοι άχώρι-στοι κι' άγαπημένοι. Καταργήσανε και τον πληθυντικό και οι πυκνές δεν-τροστοιχίες του Σανατορίου τους φι-λοξενούσαν στους ρωμαντικούς περι-πάτους της Τρίτης και του Σαββάτου.

Και πόσο φαινόταν εύθυμισμένοι και οι δυό τους... Ο ένας ζούσε για τον άλλο. Ο Τάκης της έφερνε βιβλία κάθε φορά πού έρχόταν για την μη-τέρα του, γλυκά κι' ένα σωρό μικρο-δώρα. Και με τί λαχτάρα πού τον τρώμενε ή Λιλή... Μά και πόσο πρό-σεχε μην τύχη και του μεταδώσει κα-νένα μικρόβιο... Πάντα πρίν φύγη άπ' αυτόν ή άπό τη μητέρα του έτρεχε ή

Λιλή μένα μπουκαλάκι κολώνια και του άπολύμανε τά χέρια. Τον αγα-πούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς της και δέν ήθελε να του κάνει κακό. Ο Τάκης όμως, γελούσε και της χεί-δευε τά καστανά της μαλλάκια και της έσφιγγε τό χεράκι της με τρυφε-ρότητα.

—Μη φοβάσαι κουτό, την μάλλονε ναδιάρικα, και δέν έχω φόβο...

Μια θραυδά πού ή μητέρα του Τά-κη είχε χειροτερεύσει έμεινε άργά στο προσκεφάλι της παρηγορώντας την. Πλάι του ή Λιλή στεκόταν μ' ένα ψεύ-τικο χαμόγελο για να της δώση θάρ-ρος. Άργα πολύ ό Τάκης, άφοι θεδαι-ώθηκε πώς ή μαννούλα του ήταν καλ-λίτερα κίνησε να φύγη. Η Λιλή τον συνώδευσε ως παραέξω. Στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας ό Τάκης άγκάλια-σε για πρώτη φορά παράφορα την ά-γαπημένη του φίλη και τά χείλη του, γύρεψαν φλογισμένα τά δικά της. Με μιá γρήγορη κίνηση ή Λιλή απέφυγε τό φίλι πού τόσο ποθούσε, τόσο λα-χταρούσε καιρό τώρα. Θυμήθηκε τό σημείωμα πού γιαιτρού στο έμερολό-γιο της: «πύελα βετικά μ' ένα σταυ-ρό».

Ἐνῷ ἡ ἀπόγονος ἀνέβηκε στὸ θρόνο,

ἔδω καὶ 400 χρόνια

μια προμάμμη τῆς σημερινῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ ἀνέβαινε στὴν πυρὰ

Μὲ μεγαλοπρέπεια ἀφάνταστη, μὲ λάμψη ἀντάξια μὲ τὴν λάμψη τοῦ βρετανικοῦ στέμματος, ἐγίνε τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἡ στέψις τῶν Ἀγγλῶν βασιλέων. Ὅσοι εἶχαν ραδιόφωνο, παρηκολούθησαν ἔστω καὶ διὰ τῆς ἀκοῆς τὶς μεγαλοπρεπεῖς τελετὲς ποὺ ἐγίναν στὸ Λονδίνο καὶ ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸν μεγάλο ἐνθουσιασμό μὲ τὸν ὁποῖο οἱ λαϊκὲς μάζες ὑπεδέχθησαν τοὺς νέους βασιλεῖς τῶν, στὴν πρώτη τους ὕστερ, ἀπὸ τὴν στέψη, δημοσία ἐμφάνισή τους. Ὑπῆρξαν μερικοὶ ποὺ ἰσχυρίσθηκαν ὅτι ἡ παραίτησις τοῦ Ἐδουάρδου θὰ ἔπαιρνε κάτι ἀπὸ τὴν λάμψη τῶν ἑορτῶν τῆς στέψεως, γιατί θὰ ἔλειπε ὁ ἐνθουσιασμός ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ στὸν παραιτηθέντα. Ὁ ἐνθουσιασμός ὅμως αὐτὸς καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ ἐξεδήλωσε ὁ ἴδιος αὐτὸς λαός, ὁ τόσο συγκρατημένος συνήθως καὶ φλεγματικός πρὸς τοὺς νέους βασιλεῖς του, ἀπέδειξε τὴν πλάνη τους. Γιατί ὁ βρετανικός λαός ἀγαπᾷ πρὸ παντός τὸν βασιλέα του, χωρὶς διάκριση προσώπων.

Μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὑπῆρχε καὶ λίγη προσωπολατρεία στὶς ἐκδηλώσεις αὐτές, καὶ αὐτὴ ἦταν γιὰ τὴν βασίλισσα Ἐλισάβετ ποὺ εἶναι μιά ἀπὸ τὶς συμπαθέστερες βασίλισσες ποὺ εἶδε ὡς τώρα ὁ ἀγγλικὸς θρόνος. Δὲν θ' ἀσχοληθοῦμε ὅμως σήμερα οὔτε μὲ τὶς τελετὲς τῆς στέψεως, οὔτε καὶ μὲ τὸ βασιλικὸ ζεῦγος καὶ εἰδικότερα μὲ τὴν σημερινὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἀλλὰ μὲ μιά προμάμμη τῆς, ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχία αὐτὴ, ἀντὶ ν' ἀνεβῇ στὸν θρόνο νὰ ἀνέβῃ στὴν πυρὰ καὶ νὰ καὶ ζωτανὴν στὸ Ἐδιμβούργο τῆς Σκωτίας, θύμα τῶν δολοπλοκῶν τῆς ἐποχῆς τῆς.

Πέρασαν ἀκριβῶς τετρακόσια χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ λαίδη Γκλαίμης, ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ντούγκλας, τοῦ ἐπιλεγμένου «ὁ Ἐρυθρός», ἔκτου στῆ σειρά, κόμητος τοῦ Ἀγκούς. Ἡ Τζάνετ Ντούγκλας, εἶχε παντρευθῇ τὸν Τζῶν, ἔκτο κόμητα τοῦ Γκλαίμης, ποὺ πέθανε στὰ 1528, ἀφήνοντάς τὴν μὲ δύο γιουὺς καὶ δύο κορίτσια. Ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, καὶ προικισμένη μ' ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς καρδιάς καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ λαίδη Γκλαίμης, ἐρέθηκε ἀπὸ τὶς πρώτες ἀκόμη μέρες τῆς χηρείας τῆς, περιουσιωμένη ἀπὸ μνηστήρας, ποὺ συναντιζόταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σὲ θέρμη καὶ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ χέρι τῆς.

Γιὰ νὰ ἀπολλαγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ θάνατο, ἡ λαίδη ἔκαμε τὴν ἐκλογὴ τῆς: δέχθηκε ὡς σὺ-

ζυγο ἕναν ἄρχοντα τῶν Χάιλαντς, τὸν ὁποῖο ἤξερε ὡς σοεαρό, καὶ ἀξιόπρεπὴ καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν νέος καὶ δυνατός. Ἦταν ὁ Κάμπελλ ντὲ Σκάιπ-νισκ. Ἡ ἐκλογὴ αὐτῆς, τῆς νεαρᾶς χήρας δυσαρέστησε ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπίμονους μνηστήρας τῆς, τὸν Λόρδο Οὐίλλιαμ Λάιον, προσωπικότητα ἐξέχουσα στὴν αὐλὴ τοῦ Ἰακώβου 5ου τῆς Σκωτίας καὶ φίλου τοῦ μακαρίτη Λόρδου Γκλαίμης.

Ὁ Λάιον, δὲν συγχώρησε τὴν Τζάνετ γιὰ τὸν παραγκωνισμό του καὶ ὠρ-κίσθηκε νὰ ἐκδικηθῇ τρομερά. Θυμήθηκε κάποιον ὄρκο τὸν ὁποῖο ἔκανε ὁ βασιλεὺς Ἰακώβος, ὅταν κατεγίνετο νὰ καταστείλῃ ἕνα κίνημα τῆς οἰκογενείας Ντούγκλας ποὺ εἶχε ἐκτραπῇ ἐναντίον του, μόλις ἀνέθηκε στὸν θρόνο. Ὁ ὄρκος αὐτός ἔλεγε: «Δὲν θὰ συγχωρήσω ποτέ τοὺς Ντούγκλας, ἀκόμη κι' ἂν μοῦ τὸ ζητήσῃ ὡς χάρις ὁ Πάπας!».

Ὁ Λάιον, λοιπόν, ἄρχισε τὶς σκευωρίες του στὴν αὐλὴ, ἀφήνοντας μὲ τρόπο νὰ διαδοθῇ ὅτι ἡ λαίδη Γκλαίμης, ἐτοιμαζέε μυστικὰ τὴν ἐπ' ἀνάνδο στὴν

Σκωτία τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀρχιεπισκόπου, τὸν ὁποῖο εἶχε ἐξορίσει ὁ Ἰακώβος μετὰ τὸ κίνημα, καὶ ὅτι γιὰ νὰ διευκολύνῃ αὐτὴ τὴν ἐπ' ἀνάνδο, σχεδίαζε νὰ δηλητηριάσῃ τὸν ἴδιο τὸν βασιλέα Ἰακώβον! Ὁ τελευταῖος αὐτός, ἂν καὶ δὲν ἐπίστεψε κατὰ θάθος στὴν σκευωρία, ἐπωφελήθηκε ὅμως γιὰ νὰ ἀρχίσῃ νέους διωγμούς κατὰ τῆς μισητῆς οἰκογενείας, καὶ ὑπέγραψε τὴν σύλληψη τῆς Τζάνετ καὶ τὴν προσα-γωγὴ τῆς σὲ δίκην.

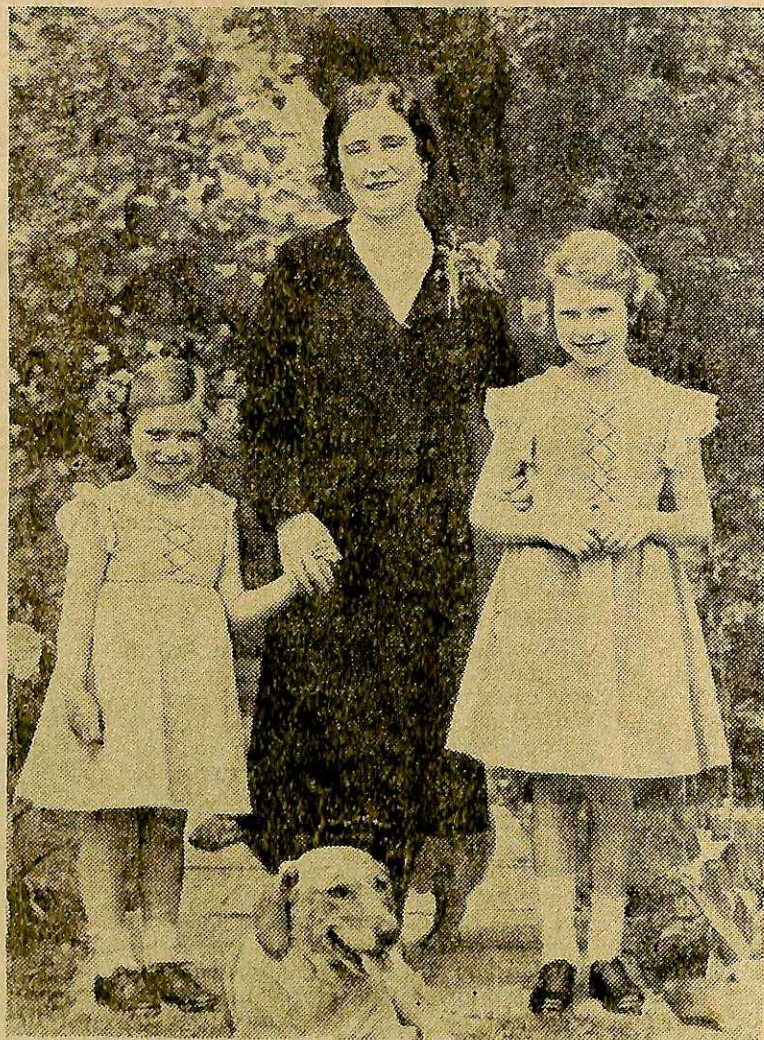
Ὁ Οὐίλλιαμ Λάιον, δὲν δυσκολεύθηκε νὰ βρῇ ἀνάμεσα στοὺς ὑπηρετὲς τῆς λαίδης, τοὺς ἀπαραίτητους ψευδο-μάρτυρας. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, οἱ κατηγορίες ἦσαν τόσο ἀνόητες ποὺ ἡ λαίδη θὰ ἀθωνόταν, ἂν ὁ καταχθόνιος Λάιον δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευστὴν κατηγορήσῃ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα καὶ γιὰ μαγεία!

Στὴν Σκωτία τοῦ 16ου αἰῶνα, ἡ μαγεία ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο. Μονάχα ἕνα θάμα μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν κατηγορούμενο.

Ἀρχισαν τότε νὰ υποβάλλουν τὴν κατηγορουμένη σὲ φρικτὰ μαρτύρια, γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ κακούργημάτά της. Ἐκεῖνη ὅμως, διεμαρτύρετο δι-αρκῶς ὅτι ἦταν ἀπολύτως ἀθώα. Ἦταν τόσο θαρραλέα, ὅσο ἦταν καὶ ὁμορφὴ! Οἱ μαρτυρίες ὅμως ἐναντίον τῆς γινότανε ὅσο προχωροῦσε ἡ δίκη καὶ πιὸ θά-ρειες, πιὸ συγκεκριμένες. Ἐπὶ πλέον, τὸ δικαστήριον, αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν σχημα-τισμένο, ὁλόκληρο σχεδόν, ἀπὸ φίλους του, καὶ ἔτσι ἡ δυστυχισμένη Τζάνετ, κατα-δικαζόταν τὸν Μάιο τοῦ 1537 στὸν φρικτότερο τῶν θανάτων: νὰ καὶ ζωτανὴν! Παρ' ὅλη τὴν ἀπόφα-ση, ὅμως, οἱ δικαστοὶ, με-τανοημένοι, ἴσως, πῆγαν ἐν σώματι, στὰ ἀνάκτορα καὶ παρεκάλεσαν τὸν βασιλέα Ἰακώβον νὰ δώσῃ χάρις στὸ θύμα τῶν. Ὁ βασιλεὺς, ὅ-μως, εὐτυχῆς ποὺ θὰ ἀφά-νιζε ἕνα ἀκόμη μέλος τῆς οἰκογενείας Ντούγκλας, ἀρ-νήθηκε.

Ἔτσι, τὴν 17ην Ἰουλίου, τοῦ ἰδίου ἔτους, ἡ λαίδη Γκλαίμης, ἀνέβαινε στὴν πυρὰ. Καὶ ἀνέβαινε ἀκλό-νητῇ, πάντα θαρραλέα καὶ ἀγέρωχῃ. Ἦταν, θεβαιώ-νουν οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς, ὡραία ὅσον ποτέ καὶ συνεκίνησε τόσο τὰ πλῆ-θη, ποὺ μιά νέα γυναίκα ἐ-φώναζε μέσα στὴν ἀπελπι-σία τῆς, στοὺς δημίους τῆς: —Μὴν τὴν πονέσετε πο-λύ!...

Δέκα χρόνια ἀργότερα, ὁ Λάιον βασανιζόμενος ἀπὸ τὶς τύψεις του, ὡμολόγησε τὰ πάντα καὶ ἔτσι ἀποκατα-στάθηκε τὸ ὄνομα τῆς ἀτυ-χῆς πριγκίπισσας.

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ μὲ τὴν διάδογο καὶ τὴν μικρότερη κόρη τῆς

Τὸ πλοῖο-φάντασμα

Περιπετειῶδες διήγημα τοῦ Φράνκ Ζώρζ

Δεκέμβριος 1922, ἀπάνω σ' ἕνα φορτηγὸ ποὺ ταξίδευε κοντὰ στὶς Ἀζόρες νήσους.

Ἦταν ἀπ' τὸ δειπνο, καθό-μαστον στὴν σάλα τοῦ πληρώματος καὶ τὰ λέγαμε. Σιγά-σιγά τὰ βλέ-φαρά μας ἀρχισαν νὰ βαραίνουν. Ἡ-μασαν ὁ Πίτζε, ὁ δεύτερος μηχανικός, ἕνας κοντός Ὁλλανδός, ὁ Βέρμερς, ὁ βάσκος, ὁ Πέδρο Ἀλβαρές, ἕνας γέ-ρο-πορτογάλος ποὺ εἶχε γυρίσει ὅλο-τὸν κόσμο κι' ἐγώ. Ἐξω, τὴν βαθεῖα σιωπὴ τῆς νυκτερινῆς θάλασσας τὴν τάραζαν τὸ χτύπημα τοῦ κύματος ἄ-πάνω στὸ σκάφος, ὁ ρυθμικὸς θάρ-υρος τῶν μηχανῶν καὶ τὰ βήματα τοῦ ἀξίωματικὸ τοῦ βάρδισ ἀπάνω στὴν γέφυρα.

Ξαφνικά, ὁ Ἀλβαρές φάνηκε σὰν νὰ ζυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο. Μᾶς κύ-ταξε μὲ σαστισμένα βλέμματα, ρωτών-τας μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

—Σήμερα, μήπως εἶναι ἡ 13 Δεκεμ-βρίου;... Ἡ 13 Δεκεμβρίου 1922;

—Ναί, εἶπα ἐκπληκτος. Καὶ τί μ' αὐτό;... Σοῦ θυμίζει τίποτα;

Δὲν ἀποκρίθηκε. Εἶχε γίνεи σὰν τὸ κερὶ καὶ τὰ χέρια του ἀρχισαν νὰ τρέμουν φοβερά.

Ἀξάφνα, σὰν νὰ ὑπάκουε σὲ καμ-μιά μυστηριώδη διαταγὴ, σηκώθηκε, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοι-ξε καὶ ἔμπηξε μιά δυνατὴ κραυγὴ. Κα-τόπι ὠπισθοχώρησε, σπρώχνοντας ἀπό-τομα τὴν πόρτα. Στὰ μάτια του ζω-γραφιζόταν μιά ἀπερίγραπτη φρίκη...

—Τί τρέχει; μουρμούρισε ὁ Πίτζε.

Ὁ γέρος σφούγγισε τὸ μέτωπό του, τραυλίζοντας:

—Ἐκεῖ...ἐκεῖ εἶναι τὸ πλοῖο-φάντα-σμα...

Ἐμεῖς σκάσαμε στὰ γέλια. Ὁ Πί-τζε πῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα, λέγον-τας:

—Τόσο τὸ καλύτερο. Καιρὸ τώρα ζητοῦσα νὰ τὸ δῶ.

Ἐγὼ εἶχα σηκωθῇ καὶ ἔτρεξα ἀπὸ πίσω του. Μ' ἀκολούθησαν κι' οἱ ἄλ-λοι. Τὰ μάτια μου ἐρευνοῦσαν τὸν ὁ-ρίζοντα. Στ' ἀνοιχτά, σύννεφα ἔπλεαν ἀπάνω στὴν θάλασσα. Ξαφνικά ὅμως κι' ἐμεῖς μὲ τὴν σειρά μας μπήξαμε μιά κραυγὴ ἐκπληξέως: πρὸς βορρᾶν, σὲ μικρὴ ἀπόσταση διαγραφόταν συγ-κεχυμένα, ὁ ὄγκος ἑνὸς καραβιοῦ μὲ φουσκωμένα τὰ πανιά. Μόλις τὸ δια-κρίναμε ὅμως, ἔσβυσε ἀμέσως κι' ὁ Βέρμερς ποὺ ἤρθε ἐκεῖνη τὴν στιγμή, μὴ βλέποντας τίποτα, μᾶς κορόιδεψε:

—Αὐτὸς ὁ τρελλὸς ὁ γέρο-Ἀλβα-ρές ἔχει παρακρούσεις... Ἀκοῦς ἐκεῖ, πλοῖο-φάντασμα!

Ὁ ἀξίωματικὸς τῆς βάρδισας ποὺ τὸν ρωτήσαμε, σήκωσε τοὺς ὤμους. Δὲν εἶχε δὴ ἀπολύτως τίποτα κι' αὐ-τός, κι' ὑπέθετε πὼς θὰ ἦταν κανένα σύννεφο ποὺ εἶχε πάρει τὴν φόρμα τοῦ καραβιοῦ.

Ὁ Ἀλβαρές ὅμως ἐπέμεινε:

—Κι' ἐγὼ σὰς λέγω πὼς ὑπάρχουν πλοῖα-φάντασμα... Ὁ ἴδιος βρέθηκε ἀπάνω σ' ἕνα ἀπὸ αὐτά...

Καὶ καθὼς τὰ γέλια ἔπαυαν αὐτο-

μάτως, συνέχισε:

—Τὴν 13 Δεκεμβρίου 1922 συμπλη-ρώνονται πενήντα χρόνια, ἀκριβῶς, ποὺ τὸ συναντήσαμε στὶς Ἀζόρες...

Σώπασε, ἄδειασε ἕνα ποτήρι, ρῶμι καὶ συνέχισε:

—Δεκαπέντε ἡμασαν ὅταν τὸ συ-ναντήσαμε κι' ἔμειναν τώρα μόνος ἐ-γώ. Ὑστερ' ἀπὸ κάθε ἐμφάνισή του, πέθαινε κι' ἀπὸ ἑνὸς μας... Τώρα εἶ-ναι ἡ σειρά μου, καὶ μιά καὶ θὰ πεθᾶ-νω, μπορῶ νὰ μιλήσω.

Μιλοῦσε κι' ἔτρεμε σύγκορμα...

□ □

Τὸ 1872 ἤμουν δεκαπέντε χρονῶν κι' ὄνειρευόμουν ταξίδια. Ἐνα τριῖστιο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Νέα-Ἰόρκη, μὲ πῆρε γιὰ μούσθη, μόλις ὅμως ἔφθασε πρὸς λιμάνι, συνέλαβαν τὸ πλήρωμα γιατί ἔκανε λαθρεμπόριο. Ἐμείνα ἔτσι χωρὶς δουλειά. Τότε συνάντησα σ' ἕ-να μπάρ τὸν καπετάνιο Μουρχάουζ κυβερνήτη τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου «Θεῖα Χάρις». Μὲ προσέλαβε Στὶς 12 Δεκεμ-βρίου ταξιδεύαμε γιὰ τὸ Γιβραλτάρ. Οἱ πρώτες μέρες τοῦ ταξιδιοῦ πέρασαν χωρὶς τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν. Τὸ ἀπό-γευμα ὅμως τῆς 2 Δεκεμβρίου, ὁ σκα-πιωρὸς φώναξε:

—Πλοῖο πρὸς βορρᾶν.

Σιγά-σιγά, τὸ πλοῖο ἀρχισε νὰ φαί-νεται σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Τὸ σκάφος τοῦ ἦταν βαμμένο μπλέ.

Ὁ καπετάνιος, κατάπληκτος, μουρ-μούρισε:

—Μπᾶς καὶ κάνω λάθος; Μὴν ὄνει-ρεύομαι;

Καὶ κάλεσε τὸν ὑποπλοίαρχο:

—Τζῶν, τί εἶναι αὐτό;

—Εἶναι τὸ «Μαρί-Σελέστ», καπετά-νιε.

Τὸ παράξενο ἦταν ὅτι δὲν φαινόταν ψυχὴ ἀπάνω στὸ κατάστρωμα. Κι' ὁ-

μως, τὰ πανιά ἦσαν ὅλα ἀπλωμένα καὶ τὸ ταξίδι συνεχιζόταν ὁμαλά.

—Ξέρεις, Τζῶν, συνέχισε ὁ Μουρχά-ουζ, ποὺ ΕΠΡΕΠΕ νὰ βρισκόταν σήμε-ρα τὸ «Μαρί-Σελέστ»;

—Ἐφυγε ἀπ' τὴν Νέα-Ἰόρκη στὶς 7 Νοεμβρίου, εἶπα... Τὸ εἶδα νὰ σαλ-πάρη...

—Τότε, συνέχισε ὁ καπετάνιος, ἔπρε-πε κανονικὰ νὰ βρίσκεται στὶς 4 ἢ 5 Δεκεμβρίου στὴν Πλυμούθη... Κι' ὅμως στὶ 12 τὸ ἀνταμώνουμε στὶς Ἀζόρες... Τρικυμίες δὲν εἶχαμε γιὰ νὰ τὸ καθυ-στερήσουν, οὔτε μπουνάτσες... Τὶ συμ-βαίνει λοιπόν;

—Καὶ σκεπτικός, στράφηκε σὲ μᾶς:

—Πρέπει νὰ τὰ ξεδιαλύνουμε αὐτά, εἶπε. Τζῶν, πές τοῦ τιμονιέρη νὰ πάη πρὸς αὐτὸ τὸ ἀνασθετισμένο καράβι.

□ □

—Τὴν ἐπομένη, συνέχισε ὁ Ἀλβαρές, τὸ «Μαρί-Σελέστ» ἦταν κοντὰ μας.

—Μιά ὥρα φωνάζομε, εἶπε ἐκπλη-κτος ἕνας ναύτης. Ψυχὴ ὅμως δὲν φαί-νεται. Λές κι' ὁ διάβολος πῆρε μαζί του τὸ πλήρωμα τὴν νύχτα.

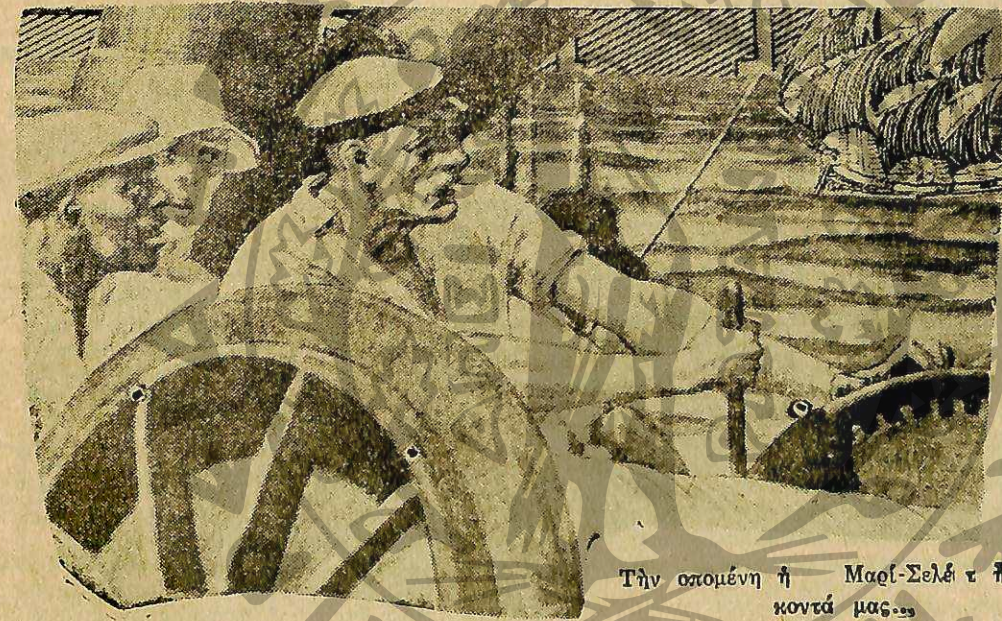
—Μᾶς καὶ εἶναι κανένα πλοῖο-φάν-τασμα; μᾶς ρώτησε ἄλλος.

—Σιωπῇ, διέταξε ὁ Μουρχάουζ. Τζῶν, κατέβασε μιά βάρκα... Καὶ πάρτε γάν-τζους μαζί σας. Νάρθουν κι' ὁ Πέδρο... κι', ὁ Ντῶνκαν.

Ὑστερὰ ἀπὸ δέκα λεπτά, βρισκόμα-σαν πάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ «Μα-ρί-Σελέστ». Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε φα-νὴ ἀκόμη πουθενά. Ὁ φόβος ἀρχισε νὰ μᾶς κυριεύῃ.

Γυρίσαμε καὶ κυττάξαμε τὸν καπε-τάνιο: τὸ βλέμμα του μᾶς ἐμπόδιζε νὰ φύγουμε:

—Τζῶν, διέταξε ψυχρά, πάρε τὸν Ντῶνκαν μαζί σου κι' ἐρευνήστε τὴν πλώρη... Ἐγὼ θὰ πάω μὲ τὸν Πέδρο.

Τὴν ἐπομένη ἡ Μαρί-Σελέστ ἦταν κοντὰ μας...

ΤΖΕΝΗ ΑΡΣΕΝΗ

«Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλόν». Τί ἀληθινὸ πού εἶναι αὐτὸ τὸ γνωμικόν! Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἀγαπᾶτε μου ἀναγνώστες, εἶχατε τὴν ἀτυχία νὰ παρακολουθήσετε ἐπὶ τῆς ὁθόνης κάποιο φιλμ πού λέγε-ται «Δόκτωρ Ἐπαμεινώνδας», εἶχατε συγχρόνως τὸ εὐτύχημα νὰ δῆτε σ' αὐτὸ τὴν Τζένη Ἀρσένη νὰ χορεύῃ κλακέτες. Ἡ σκηνὴ τοῦ χοροῦ ἀπάνω στὸ γιῶτ πού εἶναι περίπου στὸ τέλος τοῦ φιλμ—μολονό-τι τὸ κατασκευάσμα τοῦ μεγαλοφυοῦς κ. Τόγκο Μιζράχι δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος—ἔκανε τὴν καλύτερη ἐντύπωση καὶ διέκοψε, πρὸς στιγμήν, τὶς διαμαρτυ-ρίες τοῦ κοινοῦ τοῦ παρακολουθοῦντος μετ' ἀγανακτιστικῆς τῆς προβολῆς καὶ ψιθυ-ρίζοντος: «Τὸν παρὰ μου ἔδωκα, νὰ σὲ φάω θάλασσα».

Ὁ κ. Τόγκο Μιζράχι, πού ἦρθε ἀπ' τὴν Αἴγυπτο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πα-ρακολουθήσῃ τοὺς «θριάμβους» τῆς σκη-νοθετικῆς τοῦ δημιουργικότητος καὶ πού καλὰ ἔκανε νὰ φύγῃ ἀρον-ἀρον γιὰ τὴν πατρίδα του—ἔχει μὲν πολλὰ εἰς βά-ρος τῆς τέχνης—στὸ παθητικὸ του, στὸ ἐνεργητικὸ του, ὅμως, δὲν ἐμφανίζει ἄλ-λο ἀπ' τὴν μικρὴ ἐκείνη σκηνή, ἀπάνω στὸ κατὰστροφωμα τοῦ γιῶτ, ὅπου ἡ Τζέ-νη «ξεβιδώνεται» ὁλόκληρη, ἐλαστικὴ κομκλίτσα μὲ ἀρμονικὲς κινήσεις καὶ χο-ρευτικὸ μπρὶο δὲν ἔχει γιὰ νὰ βγάλῃ ἀ-σπροπρόσωπο τὸν «δράστη» τῆς ταινίας, τοῦλάχιστον, ὅμως, γιὰ νὰ συντελεσθῇ στὸ νὰ τοῦ συγχωρεθῇ ἕνα ἐλάχιστο πο-σοστὸν ἀπ' τὶς ἀμαρτίες του!

□ □

Μὴν νομίζετε πὼς ἡ Τζένη Ἀρσένη γεν-νῆθηκε μπαλαρίνα ἢ νουμερίστα, πὼς μάλιστα ἀνοίξε τὰ καστανὰ ματάκια τῆς γιὰ ν' ἀντικρύσῃ τὶς ὁμορφίες—καὶ τὶς ἀσκή-μιες—τοῦ κόσμου, ἀμέσως εἶδε μπροστά της τὸ πάλκο σένικο! Κάθε ἄλλο! Ἰσα-Ἰσα πού ἡ μικρὴ παρακολουθοῦσε τὰ μα-θηματὰ τῆς ἢ πῆγαινε περίπατο στοὺς ἀν-θισμένους κήπους—γιατί ἔμενε στὰ Πα-τήσια.

Μιά μέρα πού ἦταν ὁλομόναχη στὸ σπί-τι, εἶχε μιὰ παράξενη ἔμπνευση: Νὰ γίνῃ μεγάλη κυρία. Ποιὸ κοριτσάκι δὲν ὀνει-ρεύεται νὰ γίνῃ μεγάλη κυρία; Καὶ ποιά μεγάλη κυρία δὲν κυττάζει... νὰ φανῇ κο-ριτσάκι; Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἡ Τζένη ἀνοίξε τὴν ντουλάπα τῆς μαμάς της κι' ἔ-βγαλε ἕνα μακρὸ φόρεμα καὶ τὸ φόρεσε. Καμάρωσε τὸν ἑαυτὸ της μπροστὰ στὸν καθρέφτη, λύγισε τὸ κορμάκι της, τὸ γλυκὸ κι' ἐκ-φραστικὸ προσώπκι της πού κορνίζωναν τόσο ὁμορφα καστανὲς μουκλίτσες...

Ἡ Τζένη εἶχε φυσιολογικὴ ἐξέλιξη. Ἐ-κανε ἀρχὴ στὸ μπαλέτο, ὅπου ἄρρεσε πολ-λὸ τὸ χορὸ κορμάκι της, τὸ γλυκὸ κι' ἐκ-φραστικὸ προσώπκι της πού κορνίζωναν τόσο ὁμορφα καστανὲς μουκλίτσες... Ἀκολουθώντας τὴν «παράδοση», ἡ νεο-φώτιστη μπαλαρίνοῦλα κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως βρισκόταν διαρκῶς ἐν ἐπιφυλακῇ στὶς κοινότητες... Αὐτὸ ἔχει με-γάλη σημασία. Παρακολουθεῖς ἕνα-ἕνα ὁ-λα τὰ νούμερα, ἀποστηθίζεις τὶς πρόζες καὶ τὰ τραγούδια, ἐντυπώνεις βαθεῖα στὸ μυαλό σου τὰ χορευτικὰ βήματα καὶ στὴν πρώτη εὐκαιρία—μιὰ ἀδιαθεσία τῆς ἀρ-τίστας, ἕνα πείσμα, ἕνας μικροεξαισμός παρέχουν αὐτὴ τὴν εὐκαιρία—βγαίνει νουμερίστα! Ἐτοίμω πρωτοβγήκε νουμερί-στα κι' ἡ Τζένη, σ' ἕνα χορευτικὸ νούμε-ρο. Τί χτυποκάρδι πού εἶχε ἡ μικρή! Θὰ ἐπετύγχανε, ἀρὰ γε, ἡ δόξα; Γιατί εἶναι δύσκολο νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπ' τὸ κοινὸ τὴν

τάζομαι νὰ τὰ ξεχάσῃ ποτέ!

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Τζένης, ἡ Καίτη, εἶχε βγῇ στὸ «Μοντιὰλ» μπαλαρίνα... Εἶναι καιρὸς ἀπὸ τότε. Καὶ μιὰ μέρα, ἡ Τζένη, ξεκίνησε νὰ δῇ τὴν ἀδελφὴ τῆς ἀπάνω στὴν σκηνή. Τὴν ὡδήγησαν στὰ παρασκή-νια. Μόλις, ὅμως, ἡ νεαρὰ Τζένη εἶδε τὸ μπαλέτο στὴν σειρὰ μὲ γυμνά πόδια... ἔγινε κατακόκκινη, τάχασε... κι' ἔκανε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Πωπῶ, ντροπές! Νὰ βγαίνουν ἔτσι γυμνές! Μιά σκέψη, ὅμως, τὴν κράτησε ἐκεῖ: ὅταν ἡ ἴδια ἡ Τζένη εἶ-χε φορέσει τὰ πολλὰ μακρὰ φουστὰνια τῆς μαμάς της... εἶχε φάει παρὰ μιὰ τεσσαράκοντα! Μπᾶς καὶ φόραγαν, λοι-πὸν, οἱ μπαλαρίνες κοντὰ φουστὰνῶνα... γιὰ νὰ μὴν τὶς φᾶνε ἀπ' τὴν μαμά τους;

Τζένη Ἀρσένη

Πιὸ φιλοσοφικὴ σκέψη θὰ ἦταν ἀδύνα-το νὰ βγῇ ἀπὸ μυαλό παιδιοῦ...

□ □

Ἡ Τζένη εἶχε φυσιολογικὴ ἐξέλιξη. Ἐ-κανε ἀρχὴ στὸ μπαλέτο, ὅπου ἄρρεσε πολ-λὸ τὸ χορὸ κορμάκι της, τὸ γλυκὸ κι' ἐκ-φραστικὸ προσώπκι της πού κορνίζωναν τόσο ὁμορφα καστανὲς μουκλίτσες...

Ἀκολουθώντας τὴν «παράδοση», ἡ νεο-φώτιστη μπαλαρίνοῦλα κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως βρισκόταν διαρκῶς ἐν ἐπιφυλακῇ στὶς κοινότητες... Αὐτὸ ἔχει με-γάλη σημασία. Παρακολουθεῖς ἕνα-ἕνα ὁ-λα τὰ νούμερα, ἀποστηθίζεις τὶς πρόζες καὶ τὰ τραγούδια, ἐντυπώνεις βαθεῖα στὸ μυαλό σου τὰ χορευτικὰ βήματα καὶ στὴν πρώτη εὐκαιρία—μιὰ ἀδιαθεσία τῆς ἀρ-τίστας, ἕνα πείσμα, ἕνας μικροεξαισμός παρέχουν αὐτὴ τὴν εὐκαιρία—βγαίνει νουμερίστα! Ἐτοίμω πρωτοβγήκε νουμερί-στα κι' ἡ Τζένη, σ' ἕνα χορευτικὸ νούμε-ρο. Τί χτυποκάρδι πού εἶχε ἡ μικρή! Θὰ ἐπετύγχανε, ἀρὰ γε, ἡ δόξα; Γιατί εἶναι δύσκολο νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπ' τὸ κοινὸ τὴν

πρώτη ἐντύπωση πού ἔχει ἀπ' τὴν πρώτη διδασκα. Φαίνεται, ὅμως, πὼς ἡ Τζένη τὰ κατάφερε καλὰ γιατί ἀπὸ τότε σημει-ώνει ὁλοένα καὶ μεγαλύτερες προόδους ὡς νουμερίστα...

□ □

Πρὸ διέτις, ἡ Τζένη ἐρωτεύθηκε. Εἰ-δύλλιον... τῶν ἄκρων. Τῶν... κατ' ὅ-κρων μάλιστα—γιατί πρόκειται περὶ τοῦ χορευτοῦ καὶ χορογράφου Σπυροπού-λου. Νέοι κι' οἱ δυο, καλλιτέχνες μὲ μέλ-λον, δὲν ἄργησαν νὰ ἐνώσουν τὶς τύχες των. Πατρεύτηκαν. Μήπως δὲν εἶναι φυσι-κὴ ἐξέλιξις αὐτό; Τόσους καὶ τόσους χο-ρούς εἶχαν χορέψει... Δὲν ἔπρεπε, ἀρὰ γε, νὰ συμπληρώσουν τὸ ρεπερτόριό τους μὲ τὸν... χορὸ τοῦ Ἡσαΐα;

Λίγος καιρὸς εἶναι πού γύρισε ἡ Τζένη ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, ὅπου μάζεψε πολλὰς δά-φνες. Κι' ἐκεῖνο πού τὴν ἔκανε νάγῃ πολὺ περισσότερη ἐπιτυχία... ἦταν ἡ μετριοφρο-σύνη της!

Ἀσφαλῶς, ἡ Τζένη δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεση νὰ μὴ βλέπῃ ρεκλάμα γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά της. «Ἄλλαι μὲν βουλὰι νουμε-ρίστας, ἄλλα δὲ κελεύουν πρωταγωνί-στριες, ὅμως. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἔγι-νε καταπληκτικὴ, μωθῶδες διαφήμισις σὲ ἄλλες... καὶ τίποτα στὴν Τζένη! Ἡ ὑπερ-βολικὴ, ὅμως, διαφήμιση... ἔχει τὸ ἀντίθε-το ἀποτέλεσμα: ὁ θεατὴς περιμένει νὰ δῇ μεγάλα πράγματα. Παρακολουθεῖ τὴν ἐμ-φάνισιν τῶν διαφημιζομένων μὲ μεγάλες ἀπαιτήσεις! Γι' αὐτὸ κι' οἱ πρωταγωνί-στριες δὲν ἄρρεσαν ὅσο ἔπρεπε. Ἐνῶ ὅταν βγήκε στὴ σκηνή ἡ Τζένη—ἐμφάνισιν χω-ρίς ἀπαιτήσεις, ἀφοῦ δὲν διαφημιζόταν—κι' ἔπαιξε τόσο ἀραιά, οἱ ταχαίνικες μα-τιές της στὰ νούμερα, ὁ λαοταχίνιος χο-ρὸς της, ἡ καλὴ πρόζα της, τὸ γλυκὸ τραγούδι της... κατέκτησαν τοὺς Αἰγυ-πτίους!

□ □

Εἶναι ἡ πρώτη θεατρικὴ «ἰντερβιού» πού πῆρα μὲς... σὲ γιατί! Στὶς πρόβες, δηλαδή, τοῦ «Σταυρόλεξου» τῆς νέας ἐπιθεωρητικῆς τῶν Ἀσκητικῶν—Ρηγοπούλου μὲ μουσικὴ Γιαννίδη, στὸ καινούργιο θέατρο Μικᾶδο, ὅπου κα-τάρτισαν οἱ Μαυρέας—Κοκκινὴς ἐκλε-κτὸ ἐπιθεωρητικὸ συγκρότημα. Ἐκεῖ συναντῶ τὴν Τζένη: μᾶς περιστοιχίζουν κουβάδες, ἀσβέστες, μπονιές... Παίρνω σημειώσεις στὸ γόνιμο κυριολεκτι-κὸς... γιατί δὲν ἔχουν ἄκόμα τοποθετη-θῇ καθίσματα στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου.

Ἡ Τζένη μελετᾷ μιὰ τριφωνία, μαζὶ μὲ τὸν Μαυρέα καὶ μιὰ ξανθοῦλα πού ὁ-πόσχηται πολλά. Στὰ διαλείμματα τῆς πρόβας καὶ λέμε μὲ τὴν Τζένη. Μιά ἐρώ-τησις καίει τὰ χεῖλιά μου:

—Καταλαβαίνει... Ἀπορεῖτε γιατί δὲν παίζω στὸν ἴδιο θίασο μὲ τὸν ἄντρα μου... Θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω. Ὅταν βρισκόμαστε μαζὶ μὲ τὸν Σπυροπούλου δὲν παίρνω πρῶτα νούμερα... Τὸ ἴδιο, ὅμως, δὲν συμβαίνει ὅταν εἴμαστε χωριστά...

Ἐκεῖνο, ὅμως, πού δὲν λέει ἡ Τζένη καὶ πού τὸ μαρτυροῦν τὰ καστανὰ ματά-κια της εἶναι ὅτι κάθε γυναῖκα ἔχει καὶ τὸ φιλότιμό της καὶ τῆς ἀρέσει νὰ δημι-ουργῇ μιὰ δική της, ἀτομικὴ κι' ἀνεξάρ-τητη φέρμα...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ «Ἀρχηγός» πού θρίσκει ἐπὶ νε-φελῆς τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀμερικανικῆς ἀν-τιταξιοκρατίας, καλεῖ τὸν ντέκετιβ Ρέις Οὐίλλιαμς νὰ βοηθήσῃ τὴν ὁργά-νωσιν τοῦ ἐναντίου μίας ὁμάδος κατα-σκόπων πού διευθύνεται ἀπ' τὸν Μάρκ Γιάρροου καὶ τὸν κόμητα Γέντο. Σύζυ-γος τοῦ κόμητος Γέντο εἶναι ἡ Φλώρενς Ντεράμιν, ἡ ἐπὶ νομαζομένη «Φλόγα», ἄλλοτε ἐρωμένη τοῦ Ρέις Οὐίλλιαμς, μιὰ γυναῖκα πολὺ ὡραία. Ὁ «Ἀρχηγός» κα-τορθώνει νὰ ἀμύνεται κατὰ τῶν ἐνερ-γειῶν τοῦ Γιάρροου καὶ τοῦ Γέντο χά-ρις στὸν «Κατάσκοπο ἀρ. 7» πού τοῦ φανερώνει τὰ σχέδια, καὶ τὰ μυστικά των. Ὁ Γιάρροου ἀνακαλύπτει πὼς ὁ «Κατάσκοπος ἀρ. 7» δὲν εἶναι ἄλλος ἀπ' τὴν «Φλόγα» κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ στὸν κόμητα Γέντο. Ἐπερ-βαίνει ὅμως ὁ Ρέις Οὐίλλιαμς, ὁδηγού-μενος ἀπ' τὴν Ἀλντα, τὴν φίλην τοῦ Γί-αροου πού τὸν εἰσφέρει στὰ δίχτυα τοῦ ἐραστοῦ της, πάνω στὸ γιῶτ «Φλόγα».

Ἐπακολουθεῖ μιὰ τρομερὴ σκηνή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Οὐίλλιαμς σκοτώνει τὸν Γιάρροου καὶ τὸν μαῦρο σωματοφύλακά του, καὶ παίρνει κατόπι τὴν Ἀλντα καὶ φεύγει, ἀφήνοντας τὴν Φλόγα μόνη μὲ τὸν ἄντρα της, κόμητα Γέντο, πού ἔχει φθάσει ἐν τῷ μεταξύ. Ἐπακολουθεῖ συ-νάντησις τοῦ Οὐίλλιαμς μὲ τὴν Φλόγα, καὶ ἰδὸν «Ἀρχηγός». Μιλοῦν γιὰ τὸν ἄ-γωνα ἐναντίον τῶν κατασκόπων. Ἐπα-κολουθεῖ μιὰ ἰδιαιτέρα συνομιλία τοῦ Ρέις μὲ τὴν Φλόγα, κατὰ τὴν ὁποία αὐ-τὴ ἐξηγεῖ γιατί παντρεύτηκε τὸν κόμη-τα Γέντο. Ὁ Οὐίλλιαμς τὴν ἀγαπᾷ τώ-ρα πῶς ποτέ. Ἐνῶ ὅμως τὴν ἀγκαλιά-ζει, μπαίνει ὁ «Ἀρχηγός» παραγμένος καὶ τοὺς ἀναγγέλλει ὅτι ἀπῆγαγον τὴν Ἀλ-ντα, τὴν κόρη τοῦ γεροστιαστοῦ. Ὁ Οὐίλλιαμς δὲν χάνει καιρὸ καὶ τρέχει εἰς συνάντησιν τοῦ κόμητος. Ἀκολουθεῖ μιὰ δραματικὴ συνομιλία καὶ κατόπι ὁ Οὐίλλιαμς συναντᾷ μὲ τοὺς φίλους του καὶ τὴν Φλόγα. Πρόκειται νὰ γίνῃ ἕνας ἀφηνιασμός ἐπ' αὐτῶν ὅτι ἐπὶ ποταμό-πλοιο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ταξίδευε ὁ κόμης Γέντο γιὰ νὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ περιφρῶ-Κίτρινο Βιβλίο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἀπο-καλύπτονταν τελειῶς τὰ σχέδια καὶ ἡ δράσις τῶν κατασκόπων. Κατόπι θὰ φρόντιζαν γιὰ τὴν Ἀλντα. Καταστρώνε-ται τὸ σχέδιον τοῦ ἀφηνιασμοῦ καὶ ὁ Οὐίλλιαμς εἶναι τώρα καμμένος μὲσα σὲ μιὰ ντουλάπα πάνω στὸ ποταμόπλοιο.

16.

(Ἡ συνέχεια)

Εἶδα τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κόμητος. Εἶχε ἀνεβῇ στὸ κατὰστροφωμα καὶ τοποθετήθηκε στὴν γέφυρα τῆς πρύμνης. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο εἶ-δα τὸ χεῖρ τῆς Φλόγας στὴν πόρτα νὰ κρατᾷ τὸ ἄσπρο μαντηλάκι. τὸ σινιῶλο μας. Ὁ κόμης εἶχε μαζί του τὸ Κίτρινο Βιβλίο. Γι' αὐτὸ μ' ἔπεισαν τελειῶς κι' ἄλλες λεπτομέρειες. Τέσσερα ἄτομα κα-τέβηκαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο μαῦρο αὐτοκί-νητο πού βρισκόταν ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο τοῦ κόμητος, διευθύνθη-καν ἀδιάφορα δῆθεν ὡς τὴν κουπαστὴ κι' ἀκούμπησαν ἐκεῖ.

Τέσσερα ἄτομα κατέβηκαν ἐπίσης ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο πού βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κόμητος καὶ τοποθε-τήθηκαν στὴν ἀπέναντι κουπαστὴ τοῦ φέρρου-μπότ.

Καὶ παρ' ὅλα αὐτά, ἔπρεπε νὰ ὁρμή-σω ἐναντίον τοῦ κόμητος, ν' ἀρπάξω τὸ Κίτρινο Βιβλίο καὶ νὰ ριχτῶ στὸν ποτα-μὸ Οὐδσων! Ἀσφαλῶς ἐν ἦταν διασκε-δαστικὴ ἡ ἀποστολὴ πού εἶχα ἀναλά-βει.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω—ἄβαλα νοερῶς μὲ τὴν Φλόγα. Εἶχε κάνει πολὺ λάθος στοὺς ὑπολογισμούς της. Θάπρεπε νὰ εἰμασταν καμμιὰ δωδεκαριά ἄνδρες ἐπάνω στὸ βαπόρι. Θὰ κυκλώναμε τὸ αὐτοκίνητο κι' ὕστερα....

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου σκεπτικὸς. —Καί, φυσικά, θὰ χάναμε τὸ βιβλίο! Ἀπ' τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ αὐτο-κίνητο ἦταν τόσο εὐκόλο στὸν κόμητα νὰ τὸ πετάξῃ μέσα στὸ ποτάμι!

Δὲν εἶχα μεταμφιεσθῇ γιατί συχαίνου-μαι τὴν τέχνην τοῦ ἡθοιοποιοῦ. Μόνο πού εἶ-χα φορέσει μιὰ μπλε ἐργατικὴ στολή, βρώμικη καὶ τὰ χεῖριά μου, τὸ πρόσωπό μου καὶ τὸ κασκέτο μου ἦσαν γεμάτα λάδι.

Ἡ σειρήνα σφύριξε κι' οἱ ρόδες τοῦ φέρρου-μπότ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὸ νερὸ. Ξεκίνησαμε.

Ἀμέσως ἐτοιμάσθηκα νὰ δράσω. Ἐ-νας ναύτης πλησίασε σιγασφυρίζοντας. Κρατοῦσε μιὰ σκούπα μὲ τὸ ἕνα χεῖρ κι' ἕνα σφουγγάρι μὲ τὸ ἄλλο. Πέρασε ἀρ-γά μπροστὰ ἀπ' τὴν ντουλάπα μου κι' ὕστερα κατὰ μῆκος τῆς σειρᾶς τῶν αὐ-τοκινήτων. Ἀναρωτιόμουν ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἀντίστασις τῶν μπράβων πού παραφύ-λαγαν. Δὲν μπορούσαν, βέβαια, νὰ δια-σκεδάσουν πυροβολώντας ἐναντίον ὁλων ἐκείνων πού πλησίαζαν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κόμητος!

Καθὼς ὁ ναύτης συνέχιζε τὸν δρόμο του, οἱ πῶς κοιντοὶ μπράβοι ἀνασηκώ-θηκαν, τὸν κύτταξαν καὶ βλέποντάς τον νὰ ἀπομακρύνεται, ξαναπῆραν τὴν ναχε-λικὴ τους στάση. Τὸ φέρρου-μπότ ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμο του. Ὁ κόμης κι' ἡ Φλόγα δὲν εἶ-χαν κινηθῇ ἀπ' τὴ θέση τους. Ἐκεῖνη κα-θόταν στὸ βολάν κι' ὁ κόμης δίπλα της.

Πιὸ γρήγορα ἐγὼ τὸν χτύπησα μὲ ὁρ-μὴ τὸ χεῖρ μὲ τὸ ρεβόλβερ μου. Τὸ ὁ-πλο τοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ δαχτυλὰ του. Θὰ τοῦ ἀρπάξω τὴν κασετίνα πού κρα-τοῦσε στὰ χεῖρά. Ἐπειτα ἀκούμπώντας τὸν σωλὴν τοῦ ρεβόλβερ στὸ στήθος του, διέταξα:

Περίμενα μέσα στὸ σκοτάδι, παρακολου-θώντας τοὺς φωτεινοὺς δείχτες τοῦ ρο-λογιοῦ μου. Εἶχα κανονίσει τὴν ὥρα μὲ τὸ ρολοῖ τοῦ βαποριοῦ τῆς ἀστυνομίας πού μᾶς παρακολουθοῦσε. Ἐλπίζα νὰ μὴν σκοντάψῃ τὸ σχέδιό μου μὲ καμμιὰν ἀπρόοπτη δυσκολία!

Ἀφ' ὅσον νὰ περάσῃ ἕνα λεπτὸ κι' ὕστε-ρα ἔλυσα τὸ σιδερένιο σύρμα. Πέρασε ἄκόμα μιὰ λεπτὸ καὶ πῆρα τὸ βρώμικο σφουγγάρι πού εἶχε ἀφήσει ὁ ναύτης μαζί μὲ τὴν σκούπα στὸ δεξιὸ μου χεῖρ. Πέρασαν ἄλλα πέντε δευτερόλεπτα καὶ παίρνοντας τὴν σκούπα βγήκα ἀπ' τὴν κρυψώνα μου. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν ἐκτελε-σθῇ μὲ τὸ δευτερόλεπτο!

Δὲν προχώρησα κρυφὰ γιὰ νὰ χωθῶ μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ἀπεναντίας, ἔδρα-σα φανερά καὶ προχωρώντας βιαστικά, βρέθηκα στὴν γέφυρα, ἐνῶ ἀκουγόταν ἕνα σφύριγμα. Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούσα μιὰ ἐκπυροσκόρησις ἀπ' τὴν δεξιὰ κου-παστὴ τοῦ φέρρου-μπότ. Εἶχα κατατοπι-σθῇ: τὸ βαποράκι τῆς ἀστυνομίας βρισκό-ταν στὴ θέση του, ἔτοιμο νὰ δράσῃ στὴν στιγμή πού εἶχα ὀρίσει.

Δὲν δίστασα καθόλου. Ἐνῶ οἱ ἐπιβά-τες κι' οἱ τέσσερις μπράβοι πού ἦταν κοντὰ στὴν κουπαστὴ γυρνοῦσαν γιὰ νὰ δοῦν τὸ βαποράκι τῆς ἀστυνομίας, ἄρχι-σα ἐγὼ νὰ τρέχω. Κατὰ ἄλλο τραβοῦσε τὴν προσοχὴν τοῦ: ὁ προβολεὺς τοῦ βα-ποριοῦ τῆς ἀστυνομίας πού ἐρευνοῦσε στὰ σκοτεινὰ νερά πρὸς ἀνακάλυψιν—δῆθεν—ἐνὸς πτώματος.

Δὲν ἔδωκα πιά προσοχὴ στοὺς μπρά-βους. Γυρνώντας τους τὶς πλάτες, ἀφῆσα νὰ πέσουν τὸ σφουγγάρι κι' ἡ σκούπα μου καὶ πῆδησα στὸ ἀνάβηθρο τοῦ αὐ-τοκινήτου τοῦ κόμητος. Ἐνῶ πράγμα μόνο κινδύνευα νὰ δεχτῶ: μιὰ σφαῖρα στὴν πλάτη. Ὑπολόγιζα, ὅμως, στὴν κε-ραυνοβόλο δράση μου.

Ὁ κόμης ὑποπτεύθηκε πὼς τὸ βαπο-ράκι ἦταν κόλπο κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ ἀ-μυνθῇ. Ἐγὼ εἶχα γυρίσει τὸ κεφάλι καὶ καθὼς ἔσκυβα ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ αὐτο-κινήτου, τὰ βλέμματα μᾶς διασταυρώθη-καν. Σήκωσε τὸ ρεβόλβερ του.

Πιὸ γρήγορα ἐγὼ τὸν χτύπησα μὲ ὁρ-μὴ τὸ χεῖρ μὲ τὸ ρεβόλβερ μου. Τὸ ὁ-πλο τοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ δαχτυλὰ του. Θὰ τοῦ ἀρπάξω τὴν κασετίνα πού κρα-τοῦσε στὰ χεῖρά. Ἐπειτα ἀκούμπώντας τὸν σωλὴν τοῦ ρεβόλβερ στὸ στήθος του, διέταξα:

—Τὴν κασετίνα... ἢ τὴν ζωὴ σου. Ἐ-χεῖς ἕνα δευτερόλεπτο καιρὸ γιὰ νὰ ἀ-ποφασίσῃς.

Μίλησε... προφέροντας τρεῖς, λέξεις μονάχα. Καὶ ποτὲ λέξεις δὲν μ' ἔκαναν νὰ νοιώσω τόσο χαρὰ. Τὶς πρόφερε μὲ κατὰπληξη, μὲ φόβο... καὶ μὲ φρίκη. Εἶ-πε ἀπλοῦστα:

—Ὁ Ρέις Οὐίλλιαμς! Ἐγὼ εἶνα κιόλας ἀρπάξι τὴν κασετί-

να και έτρεχα πρὸς τὴν κουραστή. Πολλοὶ μιλοῦσαν δυνατά. Μέσα στὴν φασαρία, ὅμως ξεχώρισα τὴν φωνὴ τοῦ κόμητος ποὺ κάτ' ἔλεγε σὲ μιὰ γλώσσα, ποὺ δὲν τὴν καταλάβαινα. "Ἄλλοι, ὅμως, τὴν κατάλαβαν. Ἰδιαίτερος, μάλιστα, κάποιο ἄτομο.

"Ήταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μπράβους. "Ἐκανε μεταβολὴ κι' ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ του. Μὲ μιὰ γροθιά κατάμουτρα, τὸν ξάπλωσα ἀναίσθητο ἀπάνω στὴν γέφυρα.

"Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, τὰ πράγματα ἐξελίχτηκαν ραγδαία.

Τὸν θάνατο δὲν τὸν φοβοῦμαι. Ξέρω πὼς κάποτε θὰ μὲ σκοτάσουν. Θέλω, ὅμως, νὰ μὲ πάρουν οἱ σφαίρες στὸ στήθος κι' ὄχι τὴν πλάτη.

Συνεχίζοντας τὸ τρέξιμό μου, ἔφθασα τέλος στὴν κουραστή.

Τώρα ὅλος ὁ κόσμος ξεφώνιζε σὰν δαιμονισμένος. "Ἐνας μπράβος κοντά μου μὲ κύταξε. Τί ἀπαίσια φάτσα. Δὲν τρώαζα, ὅμως, μὲ τὴν φάτσα του, ἀλλὰ μὲ τὸν σάλληνα ποὺ ἔβλεπα νὰ διευθύνει πρὸς τὸ μέρος μου. Δὲν περίμενα περισσότερο. Ρίχτηκα στὸ ποτάμι.

"Ὁ μπράβος δὲν εἶχε παρὰ νὰ πιέσει τὴν σκανδάλη. "Ήταν ἀδύνατο νὰ τοῦ γλυτώσω! "Ἐσφιξα τὴν κασετίνη πάνω στὸ στήθος μου, ἐνῶ τρελλές σκέψεις στριφογυρίζαν μέσα στὸ μυαλό μου: "Ἀραγε θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ σφίγγω ἔτσι τὴν κασετίνη καὶ νεκρός; "Ἀραγε θὰ θυσιάζα, ἂν πέθαινα, τὴν ζωὴ μου γιὰ κάτι τὸ ἀνώτερο; "Ἀνέκαθεν τὸ δεινὸ μου ἦταν νὰ σκοτώθω ἀπάνω σὲ μιὰν ἀποστολὴ ποὺ νὰ ἀξίζει τὸν κόπο! Τί παράξενες σκέψεις περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό ἐκείνου ποὺ ἀντικρύζει τὸν θάνατο! Μέσα σὲ μιὰ ὑποδιαίρεση τοῦ δευτερολέπτου εἶδα τὰ μάτια του νὰ μικραίνουν καὶ τὸ δάχτυλό νὰ ἀκουμπᾷ στὴν σκανδάλη. Θαρρῶ μάλιστα πὼς ἔκανα νὰ στραφῶ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσω τὸν κίνδυνο καὶ — ποὺς ξέρει; — ἴσως καὶ νὰ ἀμυνθῶ.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ κρυστάλλινη, διαυγής — ποὺ τὴν γνώριζα πολὺ καλά:

— Μὴν πυροβολήσετε! διέταξε.

"Ήταν ἡ φωνὴ τῆς Φλόγας. Τίποτα ἄλλο δὲν ἄκουσα. "Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμή, μὲ σκέπασαν τὰ κύματα. Δὲν ἦταν βέβαια αὐτὴ ἐπιστημονικὴ βουτιά, ἔκανα, ὅμως, ὅτι μπόρεσα. "Ἐνοίωσα πὼς κινδύνευα νὰ πάθω ἀσφυξία, πὼς οἱ πνεύμονές μου θάσπαγαν.

"Ἐδωκα κλωτσιές ὅπως μποροῦσα, χωρίς νὰ πᾶψω νὰ σφίγω τὴν πολύτιμη κασετίνη πάνω στὸ στήθος μου, γιὰ νὰ μωρέσω νὰ ἀνεβῶ στὴν ἐπιφάνεια....

"Ἐπαψα, ὅμως, νὰ κλωτσῶ, ἀπὸ φόβο μὴν βουλιάξω παραπάνω.

Τὰ ἐγχειρίδια κολυμβητικῆς λένε ὅτι σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση ἀρκεῖ ν' ἀφήσης τὸν ἑαυτὸ σου κι' οἱ νόμοι τῆς βαρύτητας θὰ σὲ ἐπαφέρουν στὴν ἐπιφάνεια. Αὐτὸ εἶναι σωστό. Μόνο ποὺ δὲν λένε ἂν οἱ νόμοι τῆς βαρύτητας «δροῦν» ἀμέσως κι' ἂν δὲν θάχηξες ἥδη πεθάνει, ἐπανερχόμενος στὴν ἐπιφάνεια.

Μήπως συλλογιζόμουν τὸν θάνατο; "Ὁχι, ἀλλὰ μονάχα τὴν φωνὴ τῆς Φλόγας! Διερωτόμουν τί συμπεράσματα θάβγαζε ὁ κόμης κι' ἂν δὲν θὰ τὴν υποπτεύονταν στὸ τέλος!

Μοῦ φαινόταν πὼς ἔκατομμύρια φῶτα τρεμόβουναν μπρὸς στὰ μάτια μου. Οἱ πνεύμονές μου ἔκαιγαν. Κάτι χτυποῦσε ἀπεγνωσμένα μέσα στὸ στήθος μου. "Ἐπρεπε ν' ἀναπνεύσω χωρίς ἄλλο. "Ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ πῶ νερό! Σήκωσα τὸ κεφάλι, εἶδα ἕνα φῶς. Κατόπιν ἀνοίξα τὸ στόμα μου κι' ἀνέπνευσα ἀπληστα

ἡ Φλόγα

τὸν παγωμένο ἀέρα τῆς νύχτας. Τὸ φέrru-μπὸτ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὴν ἀποβάθρα τοῦ Ζέρσεϋ: μεγάλο σκοτεινὸ σχῆμα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τὸ φῶς ποὺ διέκρινε ἦταν ὁ προβολεὺς τῆς βενζινακάτου τῆς ἀστυνομίας ποὺ γύριζε ὀλόγυρα μου.

Εὐτυχῶς ποὺ εἶμαι δεινὸς κολυμβητής, γιατί δὲν ξέρω τί στραβομάρα εἶχαν οἱ ἀστυφύλακες! Μοῦρριχναν τὸν προβολέα τους κατάμουτρα καὶ μὲ τύφλωναν... χωρίς, ὅμως, νὰ μὲ διακρίνουν! Μόνο τὴν στιγμή ποὺ κινδύνευα νὰ μὲ κόψουν στὰ δύο μὲ τὴν βενζινακάτου τους, ἄκουσα μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ ἔνοιωσα νὰ μὲ τραβοῦν ἔξω ἀπ' τὸ ποτάμι.

"Ἐμεινα ξαπλωμένος ἀπάνω στὸ κατάστρωμα, προσπαθώντας νὰ ἀναπνεύσω καὶ νὰ κρατήσω γερά τὴν κασετίνη στὰ σφιγμένα δάχτυλά μου.

Ναί, αὐτὸ ἐπεχείρησα νὰ κάνω. Στὴν ἀρχή, ἔνοιωσα σὰν νὰ βρισκόμουν ἀκόμα μέσα στὸ ποτάμι, ὅπου τὰ ρεύματα μοῦ ἄρπαζαν τὴν κασετίνη ἀπ' τὰ χέρια. Συνήλθα, ὅμως, λίγο κι' ἀντελήφθην πὼς εἶχα κάνει λάθος. "Ἀνοίγοντας τὰ μάτια, εἶδα τοὺς πελώριους ὄμους τοῦ Γκρέγκορυ Φόρντ νὰ μοῦ ἐμποδίζουν τὸ φῶς μαζί μὲ τὸν πελώριο κεφάλι του. "Ὁλα τὰ πρόσεξα, ὅς καὶ τὸ χοντρὸ ποῦρο, ποὺ μασσοῦσε. "Ἐκείνος προσπαθοῦσε νὰ μοῦ ἀποσπᾷ τὸ Κίτρινο Βιβλίο.

"Ἡ πρώτη ἀντανάκλαστικὴ κίνησή μου ἦταν νὰ τὸν σημαδέψω μὲ τὸ ρεβόλβερ μου.

— Τί κάνετε ἐκεῖ; φώναξα, ἐνῶ σηκωνόμουν μὲ μιὰν ὑπέρτατη προσπάθεια ὄρθιος κι' ἀκουμποῦσα στὴν κουραστή, κι' ἀκουμποῦσα στὴν κουραστή, ὅπου ἔρασα ὅσο νερὸ εἶχα ἄθελα ἐναποθηκεύσει μέσα στὸ στομάχι μου. Κάτω τὰ χέρια!

"Ὁ Γκρέγκορυ τράβηξε τὸ χέρι του κι' ἔρριξε μιὰ ματιά τὸν ρεβόλβερ ποὺ ἔστρεφε ἐναντίον του. Βλέποντας τὸ νερὸ ποὺ ἔρροτο, σήκωσε τοὺς ὄμους.

— Ἐἴσατε τυχεροὺς ἄνθρωποι... παρὰ πολὺ τυχεροὺς! μουρμούρισε. Νὰ ἦταν ἄλλος θὰ εἶχε ἕνα σωρὸ μπελάνες, ἐνῶ ἐσεῖς ἀρπάξατε τὴν κασετίνη καὶ βουτήξατε μουρμιάζει!

— "Ἐνας ἄλλος, σὰν κι' ἐσὺς λόγου χάριν, τοῦ φώναξα, θὰ περίμενε ἥσυχα— ἥσυχα μέσα στὴν βενζινακάτου.

"Ἀλλάζοντας, ὅμως, ἔπειτα θέμα, τοῦ ἔδειξα τὸ φέrru-μπὸτ ποὺ φαινόταν μακριά.

— Τί νέα ἀπ' ἐκεῖ; ρώτησα.

— "Ὅλα εἶναι κανονισμένα. "Ὁ καπετάνιος τοῦ φέrru-μπὸτ θὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ἐπιβάτες καὶ τοὺς ρέπτορες πὼς ἔλαβε ἕνα ραδιογράφημα τῆς ἀστυνομίας. "Ἐνας ἐπιβάτης εἶχε ἀναγγεῖλει προτοῦ ἐπιβιβασθῇ στὸ σκάφος τὴν πρόθεσή του νὰ αὐτοκτονήσῃ πηδώντας στὴν θάλασσα, γι' αὐτὸ ἡ βενζινακάτου παρακολουθοῦσε τὸ φέrru-μπὸτ. Πάντως, εἴμαστε τυχεροὶ ποὺ πῆγαν τόσο καλά τὰ πράγματα.

— «Εἴμαστε»; ρώτησα μισοκλείνοντας τὰ μάτια. Γιατί αὐτὸ τὸ «εἴμαστε»; "Ὁ Γκρέγκορυ χάρτισε τὸ πηλοῦνι του.

— Γιατί ἔπρεπε νὰ ριχτοῦν οἱ πυροβολισμοὶ τὴν στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἔπρεπε νὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν προσοχή

τῶν μπράβων τοῦ κόμητος Γέντο. "Ἡ Φλόγα μᾶς εἶχε πῆ πὼς ἡ ζωὴ σου ἐξαρτάνταν ἀπὸ αὐτό. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ βρίσκομαι αὐτοπροσώπως στὴν βενζινακάτου. Κατὰ βάθος, Ρεῖς, δουλεύω γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ, συναδελφικά, ἀσχετῶς τοῦ ρόλου ποὺ παίζει καθένας μας. Καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πὼς δὲν ἦταν εὐχάριστη καθόλου αὐτὴ ἡ ἀναμονή.

Δὲν σκόπευα νὰ ρυθίσω συζητήσεις μὲ τὸν Γκρέγκορυ. "Ἡέρα ἐκ τῶν προτέρων πὼς ἦσαν περιττές.

— Μὰ, ρώτησα, τί θὰ κάνῃ ἡ ἀστυνομία τοῦ Ζέρσεϋ; Δὲν βρισκόμαστε πιά στὴν πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ οὐνεπὼς δὲν μποροῦμε νὰ βασιζόμαστε στὴς πολιτικὲς υποστηρίξεις.

"Ὁ Γκρέγκορυ Φόρντ φούσκωσε σὰν γαλοπούλα:

— Ξεχνᾶτε, Ρεῖς, εἶπε, πὼς τώρα ἀντιπροσωπεύω τὴν κυβέρνησι; Καὶ πὼς ἡ κυβέρνησι δὲν σταματᾷ μπροστά στὰ σύνορα τῶν πολιτειῶν; "Ἐξ ἄλλου, τὸν κόμητα οὐτε θὰ τὸν ἐνοχλήσουν, οὐτε θὰ τὸν παρακολουθήσουν. Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἐνεργήσω διαφορετικά, ἡ Φλόγα, ὅμως, ἐπέμενε. Εἶπε πὼς ἡ ζωὴ τῆς "Ἀλντας Ντρέϋμουντ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτό.

"Ἀδιάφορα, δῆθεν, ἅπλωσε τὸ χέρι πρὸς τὴν κασετίνη μου, ἀλλὰ καὶ πάλι εἶδε τὸ ρεβόλβερ μου.

— Μπὰ ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὄργη Ρεῖς, φώναζε ἀνοιχτόκαρδα, αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ εἶναι ἐκείνο ποὺ σὰς κράτησε τόση ὥρα κάτω ἀπ' τὸ νερό. Θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἐννοεῖτε νὰ τὸ ἀποχωματισθῇ! Εἴσατε σὰν τὸν φιλάργυρο ποὺ ξυρίστηκε πρὶν ἀπὸ μιὰν ἐγχείρησι, μὲ τὴν σέψη.... Συμπλήρωσα στὴν θέση του:

—ὅτι στοιχίζει πέντε δολλάρια νὰ ξυρίσῃς ἕναν νεκρὸ, αὐτὸ τὸ ξέρω. Τὸ ρεβόλβερ, ὅμως, μὲ τὴν θήκη του μοῦ στοιχίσε πενήντα τέσσερα δολλάρια καὶ σοῦ βγαίνει ἡ πιστὴ ἀνάποδα ὥσπου νὰ ἀποζημιωθῇς ἀπ' τὴν κυβέρνησι!

"Ὁ Γκρέγκορυ ψευτογέλασε.

— "Ὅσο γιὰ χρήματα, εἴμαστε τυχεροί. "Ἡ κυβέρνησι στέκεται πίσω μας καὶ μᾶς προστατεύει, οἱ ἀμοιβές μας, ὅμως, ἔρχονται ἀπὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο. Ἄν ἦμουν στὴν θάλασσα, θὰ παρέδιδα τὴν κασετίνη μαζί μὲ τὸ Κίτρινο Βιβλίο τῶν δνομάτων στὰ χέρια τοῦ Γκρέγκορυ Φόρντ. Δὲν μπορεῖτε καλὰ-καλὰ νὰ σταθῇτε ὄρθιος καί....

Καὶ πάλι τὸν σημάδεψα μὲ τὸ ρεβόλβερ μου κι' ἀποτραβήχτηκε.

— Μικρὸ μου Γκρέγκορυ, πρόφερα ἀργά, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ συρῶ μὲ τὴν κοιλιά ὡς τὸν «Ἀρχηγό», αὐτὴ ἡ κασετίνη δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ οὐτε στιγμή. Σύμφωνα; Λαμπρά. Τώρα, δόστε μου στεγνὰ ροῦχα. "Ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν βαλίτσα ποὺ σὰς ἔστειλα.

"Ὁ Γκρέγκορυ μὲ κύταξε σιωπηλὸς νὰ ντύνομαι, γουρλώνοντας τὰ μάτια, ὅταν μὲ εἶδε νὰ βγάξω τὰ δύο ρεβόλβερ ἀπ' τὴς τσέπες μου. Χτενίστηκα, ἔρριξα μιὰ τελευταία ματιά στὸν καθρέφτη καὶ ξαναπῆρα τὴν κασετίνη.

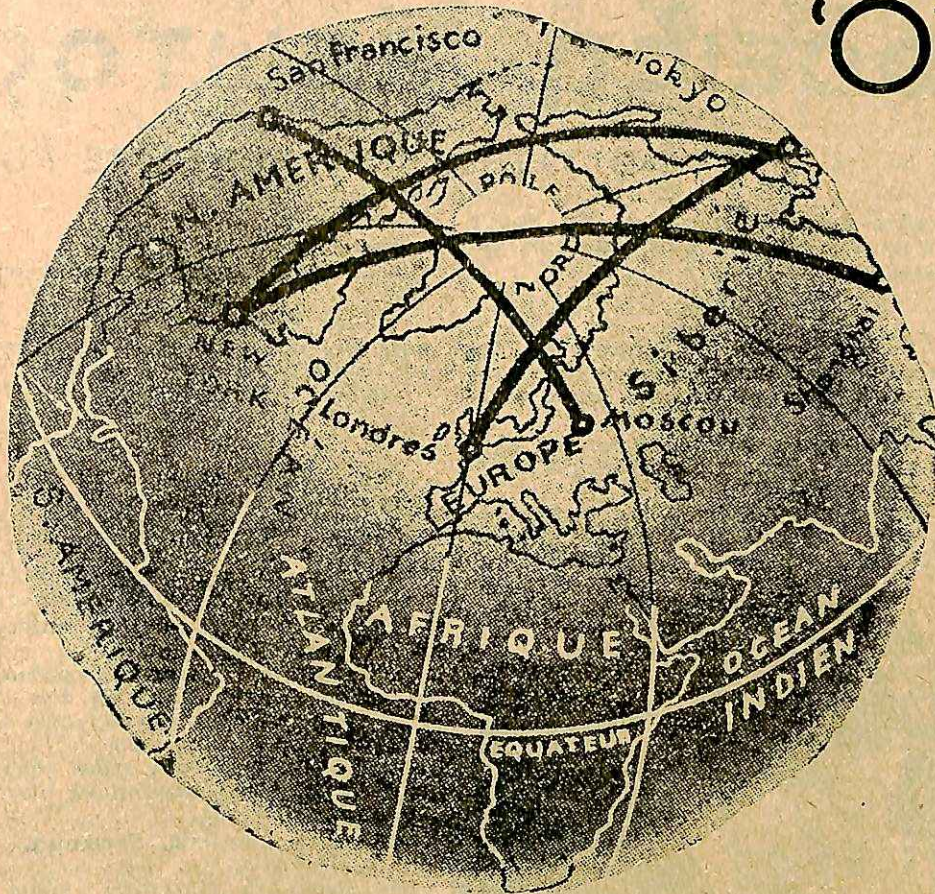
"Ὅταν ξαναγύρισα στὸ κατάστρωμα, ἀναψα ἕνα σιγαρέττο καὶ κύταξα μὲ εὐχαρίστησι τὰ φῶτα τῆς πόλεως.

— "Ἡ Φλόγα καὶ πάλι μοῦσωσε ἀπόψε τὴν ζωὴ, Γκρέγκορυ, εἶπα. "Ήταν ἕνας τύπος ὀπλισμένος μ, ἕνα ρεβόλβερ ἑτοιμος νὰ πυροβολήσῃ. Εὐτυχῶς ποὺ εἶναι συνηθισμένοι νὰ περιμένουν σὰν δοῦλοι διαταγές. "Ἐλπίζω, πάντως, αὐτὸ νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὴν ζωὴ της σὲ κινδύνους.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Ὁ Β. Πόλος

Κέντρον ἀεροπορικῆς συγκοινωνίας

Τὰ δρομολόγια ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν οἱ μεγάλες ἀεροπορικὲς γραμμὲς πάνω στὸ Β. Πόλο.

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἶχα γράψῃ σχετικὰ μὲ τὸ φρικτὸ τέλος τοῦ μεγάλου "Ἀγγλοῦ ἐξερευνητοῦ τοῦ Πόλου: τοῦ πλοίαρχου Σκόττ μέσα στοὺς πάγους Κι' εἶχα μιλῆσει γιὰ τὴς δυσκολίες ποὺ συνήντησαν καὶ συναντοῦν ἀκόμα οἱ διάφοροι ἐξερευνηταὶ τοῦ Νοτίου Πόλου.

Δὲν συμβαίνει, καὶ πρὸ πάντων δὲν θὰ συμβαίνει σὲ λίγο, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν αὐτὰν δελφὸς τοῦ Βόρειου Πόλου.

Οἱ Ρώσοι ἀνέλαβαν, οὐτε λίγο οὐτε πολὺ, νὰ τὸν κύνουν τὸ περιφημότερον ἀεροπορικὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Καὶ μάλιστα κέντρο μὲ ὅλα τὰ κομφορ καὶ τὴς ἀνέσεις ποὺ προσφέρουν τὰ ἄλλα ἀεροδρόμια τοῦ κόσμου. Δὲν θὰ λείπουν, φυσικά, οὐτε τὰ κέντρα διασκέδασης, οὐτε.... τίποτα ποὺ θὰ ἔκανε τοὺς ἐπισκέπτες νὰ νουσταλήσουν τὸν πολιτισμὸν κόσμου. Καὶ πὼς νὰ τὸν νοσταλήσουν ἀφοῦ ὁ Βόρειος Πόλος θὰ συγκεντρώῃ ὅλες τὴς σύγχρονες τελειοποιήσεις ὅχι μόνον τὴς σχετικῆς μὲ τὴν ἀεροπορία, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλην τὴν ἄλλη ζωή; Δὲν μᾶς πιστεύετε ἴσως. Κι' ἔχετε δίκιο γιατί τὸ σγέδιο τῶν Ρώσων εἶναι ἀγνωστον ἀκόμα στὸ πολὺ κοινόν. Στὴν ἀρχή, ὅπως εἶναι εὐνόητο, οἱ Ρώσοι κρᾶτουν ἀπόλυτη μυστικότητα ὡς πρὸς τὰ μεγαλεπήβολα καὶ τὸσον τομνηρὰ σγέδιά τους. "Ὅταν ὅμως τὰ σγέδια αὐτὰ ἀρχίσαν νὰ γίνονται πραγματικότης, τότε τὸ μυστικὸ τὸ διεκάλησαν οἱ ἴδιοι οἱ ἐπισκέπται τῶν πρώτων ἐγκαταστάσεων τῶν Ρώσων.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ διαδρομὴ Μόσχα— "Ἀγίου Φραγκίσκου — Λονδίνου — Τόκιο, καὶ Νέα Ὑόρκης — Σαγγάης εἶναι κατὰ πόλιν συντομότερα διὰ μέσου τοῦ Βορείου Πόλου. "Υπάρχει, ὅμως, ἡ δυσκολία τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τῶν μεγάλων αὐτῶν διαδρομῶν.

Ἀπὸ τὴν δυσκολία προσπαθοῦν νὰ ἀπενοκίσουν οἱ Ρώσοι,

Στις 20 Ἰουλίου 1936 τρεῖς πιλότοι ξεκίνησαν, μὲ μεγάλῃ μυστικότητι, ἀπ' τὸ στρατιωτικὸ ἀεροδρόμιο τῆς Μόσχας, ἐπιβαίνοντες ἐνὸς μονοπλάνου. Σκοπὸς τους ἦταν νὰ ἐνῶσουν τὴ Μόσχα μὲ τὴν Ἀνατολικὴ Κίνα διὰ μέσου τοῦ Πόλου. Καὶ τὸ κατὰρ-θωσαν!

"Ἐμενε νὰ δοκιμασθῇ ἡ πτήσις Μόσχα— "Ἀγίου Φραγκίσκου διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Βέρινγκ. Στις 6 Αὐγούστου 1936 δύο ἄλλοι Ρώσοι πιλότοι ξεκίνοῦσαν, μυστικά καὶ πάλι, ἀπ' τὸ Λὸς Ἀντζελες. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ ἐγχείρημα στέφθηκε ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Τότε πιά ἡ Ρωσία ἐξαπέλυσε κυριολεκτικὰ 40.000 ἐργάτες πρὸς ἐκπολιτισμικὴν κατὰκτησιν τοῦ Πόλου. Οἱ ἐργάται αὐτοὶ ἦσαν ὅλοι κατὰδικοι ποὺ τοὺς εἰδίκετο ἐστὶ εὐκαιρία, μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία νὰ ἐξαγοράσουν τὴς ποινές τους. Τὸ πρωτότυπο δὲ εἶναι ὅτι οἱ κατὰδικοι αὐτοὶ δὲν ἐξαναγκάζονται, ὅπως ἴσως φαντασθήκατε, νὰ δουλέψουν. Τοὺς ἀφίνεται ἀπόλυτη πρωτοβουλία. "Υπάρχουν πολλοί, πάρα πολλοί, ποὺ στὴν ἀρχὴ γυρνοῦν χασομέρηδες. Μετὰ, ὅμως, ἡ μονότονη πολιτικὴ ζωὴ, τὸ παρὰδύναμι τῶν ἄλλων συνακαδικῶν τῶν καὶ κυρίως ἡ ἰδέα τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ποινῆς τους, τοὺς μεταβάλλει στοὺς πρὸ ἐργατικούς ἀπ' ὅλους.

Κι' ἐστὶ μὲ τὴ δουλειὰ τους αὐτὴν οἱ κατὰδικοι ἐφεραν εἰς φῶς μιὰν ὀλόκληρη πόλιν: τὴν Νταυστίννα.

"Ἡ δεύτερη καὶ σπουδαιότερα πολιτικὴ πόλις εἶναι τὸ Ντίκσον ποὺ ἐνώνεται τηλεφωνικῶς μὲ τὴν ὑπόλοιπὴ Ρωσία. Εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς σπουδαιότερους μετεωρολογικὸς καὶ ραδιοφωνικὸς σταθμοὺς τοῦ κόσμου. Κάποιος Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ ἐπισκέφθηκε τελευταίως τὸν σταθμὸν αὐτὸν περιγράφει σ' ἕνα ἄρθρο του τὴν κίνησή του.

"Ὅταν ἔφθασα στὸ Ντίκσον, γράφει στὸ ἄρθρο του, μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ καινούργια αὐτὴ πόλις ποὺ δὲν εἶχε νὰ ἐπὶ τῆς

ποτε κι' ἀπ' τὴς πρὸ κεντρικῆς πόλεως τῆς λοιπῆς Εὐρώπης.

»Στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἔμενα, δινόταν κάθε βράδυ χορὸς. Ἐκεῖ γνώρισα καὶ τὴν Ὀλγα Παυλόβνα τὴν περιφημὴ μετεωρολόγο, καθὼς καὶ τὴν Ἀντία Ντιμητρίεβνα τὴν μαγνητολόγο. Οἱ νεαρότατες αὐτὲς δεσποινίδες, ντυμένες μὲ κομψότητα ποὺ θὰ ζήλευαν πολλὲς κυρίες εὐρωπαϊκῶν κέντρων διασκέδασης, χόρευαν... μὲ τὴν ψυχὴ τους. Μόνον ποὺ ἡ Παυλόβνα ἄφηνε κάποτε— κάποτε τὸ χορὸ, φορούσε τὴς χονδρὲς πέτσινες μπόττες της, κι' ἐξαφανίζονταν γιὰ λίγο.

»Περίεργος τὴν ρώτησα ποὺ πῆγαινε κάθε τόσο.

— Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω οὐτε λεπτὸ τῆ δουλειά μου, ἀπάντησε. Κάνω τὴς μετεωρολογικῆς μου παρατηρήσεις καὶ τηλεγραφῶ τ' ἀποτελέσματά τους στὴ Μόσχα, ἀπὸ καὶ μεταδίδονται στὸ Λονδίνο, στὸν Καναδὰ καὶ τὴν λοιπὴ Ἀμερικὴ. Εἶναι, βλέπετε, τόσο χρήσιμες κι' ἀπαραίτητες οἱ παρατηρήσεις μου αὐτὲς».

Καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς κολοσιαιᾶς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Ὡς τὰ 1935, ἐπὶ 300 ὀλόκληρα χρόνια, ἡ μόνον καρδιά εἶχαν κατορθώσει νὰ παραπλεύσουν τὸ ἀρκαιτήριο τοῦ Τρελίουκιν. Στὰ 1935 μόνον, 11 φορητὰ ἐνίκησαν τὸν Πολικὸ Ὀκεανόν. Τέλος στὰ 1936, 175 καρδιά περιέπλευσαν τὴς ἀκτὲς τῆς Σιβηρίας.

Καθὼς βλέπετε ἡ διαφορὰ εἶναι κολοσιαια. Κι' ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται ἀπολύτως στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τοῦ Ντίκσον, ποὺ μεταδίδει ἀδιάκοπος τὸ δελτίο τῆς κασσιᾶς τοῦ κηρύ, ὅπως ἐπίσης καὶ σὲ δύο παγοθραυστικὰ ποὺ διασχίζουν τὴς παγωμένες θάλασσες, ἔχοντας μάλιστα ὡς ἐπικουρὸ τὸ καθεὶνα τους κι' ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο.

Μόλις κάποιο καράβι δορῇ σὲ κίνδυνον καὶ ζητήσῃ βοήθεια, ἐξαποστελλεται ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ πετώντας τοὺς ψηλὰ φωτογραφίζει τὴν περιοχὴ γύρω ἀπ' τὸ καράβι. Μετὰ, μ' ἕνα μικρὸ ἀερίπλοκο, τὸν φωτογραφικὸ αὐτὸ χάρτη, πάνω στὸ πλοῖο, ποὺ κατορθώνει ἐστὶ νὰ δορῇ τὸ δρόμο του μὲ ἀσφάλεια ἀνάμεσα στὰ παγόβουνα.

□ □

"Ἀλλὰ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων εἶναι ἡ Ἰγκάρκα, ἡ πολιτικὴ πρωτεύουσα ποὺ σ' ὅλη τὴ διαρκεία τῆς ἀτέλειαν τῆς πολιτικῆς νύχτας, ἔχει κανονίσει μιὰ ζωὴ κατ' ὅλα ὅμοια μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιῶ, τῆς Μόσχας ἢ τοῦ Σιγκαῦ. Ἡ πολιτικὴ ὥρα εἶναι κανονισμένη μὲ τὴν ὥρα τῆς Μόσχας, γιατί, καθὼς καταλαβαίνετε, ἀλλοιώτικα οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ κοιμῶνται τρεῖς μῆνες ὀλόκληρους, καὶ νὰ δουλεύουν πάλιν ὅλους τρεῖς μῆνες, ὅπως παρατηροῦν μὲ χιούμορ οἱ Ρώσοι ἄποικοι τοῦ Πόλου.

«Ἐφ' ὅσον στὴν Ἰγκάρκα πᾶν ἀπὸ τὴν κοῦρασι, συνεχίζει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος, καὶ ἔβλεπα νὰ κοιμηθῶ ἄμεσως. "Ἡ ὥρα, ὅμως ἦταν μόλις 7 καὶ ἔτσι ἀφοῦ πῆρα τὸ μπάνιο μου, σ' ἕνα πολυτελέστατο τουρ-κικὸ χαμάμ, ἔφαγα μὲ μεγάλῃν δρεξὴ τὰ θαυμάσια φαγητὰ τοῦ ξενοδοχείου μου καὶ τέλος.... παραηκολούθησα καὶ μιὰ θεατρικὴ παράστασις στὸ κομψότατον πολυτὸν θέατρο.

Δὲν τῆς λείπει, βλέπετε οὐτε αὐτὸ, X. X.

Μιά απόδειξη έρωτος

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

ή Γκράτσια πήρε το ακουστικό, γύρισε το καντράν και φώναξε: —Εμπρός! Έσύ είσαι Τζο-θάννι;

—Όχι, δεσποινίς, ό κ. Τζοθάννι έχει άλλη εξω, είμαι ό υπηρέτης. Θέλετε να του πώ τίποτα;

—Όχι, όχι, είναι περιττόν! άποκρίθηκε ή Γκράτσια με φωνή κάπως θρα-χνή, αφήνοντας το ακουστικό.

Ό υπηρέτης! Βγήκε με κόπο άπ' την τηλεφωνική καμπίνα. Ο Τζοθάννι λοιπόν, είχε υπηρέτη! Άρα...

Προχώρησε ως ένα πάρκο και κά-θησε σ' ένα παγκάκι. Μπας κι' είχε κάνει λάθος στον αριθμό; Όχι, όχι, ό αριθμός ήταν γραμμένος άπ' το χέ-ρι του Τζοθάννι: 24-490.

Η Γκράτσια μπηκε σέ δεύτερη τη-λεφωνική καμπίνα και άποτάθηκε πά-λι στο 24-490:

—Εμπρός; άκούεται μιάν άλλη φω-νή:

—Εμπρός, είσαι σύ, Τζοθάννι;

—Όχι, δεσποινίς, ό κ. Τζοθάννι έχει άλλη εξω, έδω είναι ό μάγειρος. Ό μάγειρος! Η Γκράτσια είχε πα-ραζαλιστή όλωσδιόλου!

Όποτε ό Τζοθάννι ήταν πλού-σιος, ήταν από εκείνους που μό-λις έπιστρέφουν στο σπίτι τους φορούν μεταξωτές ρόμπ-ντέ-σάμπρ και τρώνε μέσα σέ πιά-τα από πορσελάνη, όπως ή Γκράτσια, είχε δει στο σινεμά!

Κι' ό Τζοθάννι είχε έρωτευθή αυτήν, μιά φτωχή κοπέλλα άστικής οίκογε-νείας.

Αυτό είχε συμβή πριν από τρείς μήνες. Όπως συμβαίνει συνήθως. Άν-τήλλαξαν δυο ματιές, έπειτα δυο λό-για και τέλος, κατά την διάρκεια έ-νός περιπάτου κάτω άπ' το σελινό-φως, το πρώτο φιλή.

Ποτέ ό Τζοθάννι δεν της είχε μιλή-σει για τον εαυτό του. Στην αρχή, ή Γκράτσια δεν τό θήκε αυτό σωστό. Τώρα όμως καταλάβαινε: ήταν ή ά-πόδειξη του έρωτος που της ζητούσε. Δεν θα της έλενε τίποτα κι' άπότομα θα της άποκάλυπτε την αλήθεια, όταν θα ήταν σίγουρος πως εκείνη ήταν ά-ξία να γίνη γυναίκα του!

Τώρα, τά καταλάβαινε όλα! Κατα-λάβαινε γιατί της είχε φερθή περισσό-τερο σάν σύντροφος, παρά σάν άρρα-ξωνιστικός της, χωρίς έξαιρετικές τρυφερότητες! Καταλάβαινε γιατί με τόση δυσκολία κατάρθωσε να του ά-ποσπάση τον αριθμό του τηλεφώνου, τρίν από λίγες μέρες.

Ό Τζοθάννι όμως δεν ήξερε άραγε πως μ' έναν αριθμό τηλεφώνου μπο-ρεί να άνακαλύψη κανείς ένα σωρό πράγματα; Η Γκράτσια κάθισε, σ' ένα καφεείο, πήρε έναν τηλεφωνικό όδηγό κι' άρχισε να τον φυλλάμετρε. Τέλος, βρήκε: «24-490. Ουμπέρτο Ρόσσι, όδός Πουλθινάρε 15».

Η Γκράτσια πήρε τό ύπ' αριθμόν 19 τράμ κι' ύστερα από αρκετά μεγάλη διαδρομή, κατέθηκε σ' ένα έξοχικό πρόσγειο.

Ήταν ένας καινούργιος δρόμος με άραιές θύλλες, τριγυρισμένες από άν-θισμένους κήπους. Ό Τζοθάννι έμενε σέ μιάν άπ' αυτές. Άπότομα όμως, ή

Γκράτσια έκανε μεταβολή. Κι' έφυγε θιαστικά: της είχε φανή πως είδε τον Τζοθάννι...

□ □

Την επομένη—ήταν Κυριακή—ό Τζο-θάννι την πήγε να πάρη ένα παγωτό σ' ένα μικρό και ήσυχο ζαχαροπλα-στείο.

—Δέν ξέρεis πόσο σ' αγαπώ, Τζο-θάννι, του ψιθύρισε ή νέα σέ μιά σιγί-μή.

—Κι' έγώ σ' αγαπώ, της άποκρίθη-κε. Καί σήμερα είμαι πολύ εύτυχι-σμένος...

Την έσφιξε στο στήθος του πνίγοντας τά λόγια στα χείλη της.

Χωρίς να συμπληρώση την φράση του, την κούταξε πονηρά.

—Αγάπη μου! του ψιθύρισε. Καί συλλογιζόταν πως χθές του εί-χε τηλεφωνήσει για να αναβάλη τό Κυριακάτικο ραντεβού τους!

Αλήθεια, κανείς πρέπει πάντα να πιστεύη στις προαισθήσεις του. Μόλις είχε κάνει την σκέψη να του τηλεφω-νήση κι' έπιασε τό ακουστικό, είχε νοιώσει μιά παράξενη ταραχή. Καί με την πρώτη άπάντηση που της είχε δώ-σει ό υπηρέτης του Τζοθάννι, ή Γκρά-τσια έννοιωσε μιά προαίσθηση, σάν ιάμπαινε στην μέση ένας άπό μηχανής θεός» για να την έμποδίση να ά-ναβάλη τό ραντεβού τους!

Τι εύτυχισμένα που έπέρασαν την λί-γη ώρα που έμειναν μαζί οι δυο έρω-τευμένοι!

Υστερα, πήγαν στο πάρκο και το-

δώκε ένα φιλή.

Χωρίστηκαν:

—Σέ περιμένω αύριο στις τρείς, της είπε.

Η νέα παραξευεύτηκε λίγο γιατί ποτέ δεν συναντιόνταν τις καθημερι-νές, συμφώνησε όμως:

—Αύριο στις τρείς.

□ □

Πήραν τό ύπ' αριθμόν 19 τράμ. Έ-κείνη έγινε κατακόκκινη. Όστε την ώδηγούσε στο σπίτι του; Θα μάθαι-νε, λοιπόν, τώρα όλη την αλήθεια.

Σταμάτησαν μπροστά σέ μιά θύλλα.

—Έδω μένω, της είπε με άπλότητα.

Έσπρωξε την πόρτα και παραμέρι-σε για να περάση εκείνη.

Η Γκράτσια έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Είχε δη τον ύπη-ρέτη να στρώνη τό τραπέζι στον κήπο και παρακεί τον μάγειρο!

Καθώς προχωρούσαν στον κήπο, εί-δε έναν κύριο ήλικιωμένο να προχωρή-εις συνάντησιν της.

—Είνας ό μπαμπάς, Γκράτσια, της είπε ό Τζοθάννι.

Κι' έδωκε τό χέρι στον κύριο που της χαμογελούσε με αγαθότητα.

—Νά κι' ή μαμά, συνέχισε ό Τζοθάν-νι...

Υστερα, τους άφησαν μόνους και μαζί με τον Τζοθάννι θρέθηκε σ' ένα άλλο μέρος του κήπου. Ήταν δικός της στ' αλήθεια κι' έσφιγγε τά χέρια της ανάμεσα στα δικά του.

—Γκράτσια, της ψιθύρισε ό Τζο-θάννι.

Έκείνη τινάχτηκε, άκούγοντας, την φωνή του, σάν να έζυπνυσε από ένα όνειροπόλημα. Ένοιωσε τό χτυποκά-ρι που είχε ξανανοιώση πριν. Είπε τον πύργο που είχε χτίση μέσα στην σκέ-ψη της να γκρεμίζεται κι' ή άπογοή-τευση της έσφίξε την καρδιά.

—Γκράτσια, επανέλαθε ό νέος χωρίς να αντίληφθη την ψυχική της ταραχή άπάνω στην εύτυχία του, Γκράτσια, πάντα σου κρυβό την καταγωγή μου γιατί ήθελα να πεισθώ για σένα. Τώ-ρα, σου ζητώ συγγνώμην. Ίσως να φέρθηκα κάπως εγωιστικά, μά ήταν ή άπόδειξη του έρωτός σου. Τώρα, ξέ-ρω πως μ' αγαπάς, πως δεν θα είναι έμπόδιο στην αγάπη μας ότι είμαι πλούσιος—γιατί είμαι με τον πατέρα μου συνιδιοκτήτης ένός εργοστασίου. Κούττα με, Γκράτσια. Άν τό θελήσης αυτό τό σπίτι θα γίνη δικό σου.

Η Γκράτσια δεν άποκρίθηκε: δά-κρυα κυλούσαν άργά στα μαγουλά της. Ήθελε να φύγη, μά έννοιωσε πως ήταν καρφωμένη σ' αυτή την θέση και τά χέρια του έννοιωσαν να καίνε τά δά-γυλά της. Ντρεπόταν τον εαυτό της, συχαινόταν τον εαυτό της κι' έννοιω-σε μιά μεγάλη έπιθυμία να μπορέση να ξαναγίνη όπως εκείνος την πίστευε.

Σήκωσε τό κεφάλι της και κίνησε τά χείλη της για να μιλήση. Ήθελε να του πη: «Δέν είμαι άξία σου», αλ-τός όμως την έσφίξε στο στήθος του πνίγοντας τά λόγια στα χείλη της.

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

Παίζω τον

«Χελωνοπόδαρο»!

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

ά νοίγοντας τό πορτοφολάκι της για να πληρώση τό ψωμί που της είχαν φέρει, ή κ. Λεονάρ έμπηξε μιά κραυγή άγωνίας.

Αντελήφθη πως άπ' τά δυο είκοσό-φραγκα που είχε για να της έπαρκέ-σουν ως τό τέλος του μηνός, της έλειπε τό ένα. Ή έξαφάνιση αυτή δεν ήταν καθόλου μυστηριώδης για την κ. Λεο-νάρ: πάλι αυτός ό άναθεματισμένος σύζυγός της τό είχε σουφρώσει για να παίξη στις κουρσές. Τό φοβερό αυτό πάθος θα τους άφηνε μιά μέρα στην ψάθρα. Τι φοβερό!

Νά τον ό ένοχος, μπαίνει αυτή τή στιγμή! Τό αυστηρό βλέμμα που του ρίχνει ή συμβία του τον κάνει να κατα-λάβη άμέσως πως άνεκαλύφθη ή άπά-τη:

—Έλα, έλα, Ίουλίτσα μου, μην ά-γριεύς έτσι! Ξέρω τί πρόκειται να μου πής. Έγώ σου άπαντώ μονάχα πως άπόψε θα με σφίξης στην άγκα-λιά σου και θα μ' εύχαριστήσης γιατί σου πήρα αυτό τό είκοσόφραγκο και τό πόνταρα στον «Χελωνοπόδαρο» που θα φέρη κέρδη τουλάχιστον 500 φράγκα... Τ' άκούς; Πεντακόσια φράγ-κα, ίσως και παραπάνω!...

—Βλάκα! Ήλθι! Πόσες φορές σ' άκούω να λές τις ίδιες κουταμάρες! Έτοιμάσου να σφίξης τό ζουνάρι... Μ' ένα είκοσόφραγκο θα τρώμε ως τό τέ-λος του μηνός... Πόσο βαρέθηκα αυτή τή ζωή!

Κι' έξω-φρενών, ή κ. Λεονάρ βγαί-νει άπ' τό διαμέρισμά της για να πάη να χτυπήση, στο ίδιο πάτωμα, την πόρ-τα των γειτόνων της, του ζεύγους Μπριντού.

—Τι τρέχει πάλι, καυμένη μου κ. Λεονάρ; άνησυχεί ή κ. Μπριντού την στιγμή που ήταν να καθήσουν στο τρα-πέζι.

—Πάντα τά ίδια! στενάζει ή δυστυ-γισμένη με κλάματα. Ό Λεονάρ κα-τάκτησε άθδιά! Πάλι μου βούτηξε εί-κοσι φράγκα για να πάη στις κουρσές του Λονσάν σήμερα τό άπόγευμα. Καί μου μένει μόνο ένα είκοσόφραγκο για να περάσω ως τό τέλος του μηνός! Τι γουρουνί!

—Είνας φοβερό! λείει ό Μπριντού,

—Όπως θέλεις! Τό νού σου όμως, μην κάνης λάθος: θα παίξης τον «Χε-λωνοπόδαρο» που τρέχει στην τέταρτη κούρσα!

—Μείνε ήσυχος, Λεονάρ, και σ' εύ-χαριστώ για τό «τυγιά»!

Ό Μπριντού έπέστρεψε στο σπίτι του θριαμβευτικά.

—Πάρτε πίσω τό είκοσόφραγκό σας, κ. Λεονάρ, είπε στην δυστυχισμένη. Του είπα πως θα πήγαινα στο Λονσάν να παίξω για κείνον και για μένα. Κα-θώς είμαστε σίγουροι πως ό «Χελωνο-πόδαρος» δεν θάρθη ούτε πλασέ, δεν διακινδυνεύουμε τίποτα!

—Ό «Χελωνοπόδαρος» ήθε γκανιάν!

άπό μένα που τό παρακολουθώ μήνες όλόκληρους στην προπόνησή του! Καί νάξερεις τί θα φέρη, φίλε μου! Τουλά-χιστον 100-150 τό πεντόφραγκο!

—Άξίζει στ' αλήθεια τον κόπο, πα-ραδέχτηκε ό Μπριντού. Άν είσαι σί-γουρος...

—Άν είμαι, λείει... Νά μου τρυπή-σης την μύτη...

—Άκουσε, Λεονάρ, μ' αυτά που μου λές, με πείθεις να παίξω κι' έγώ αυτό τό άλογο. Άνέκαθεν είχα διάθεσή να πάω στο Λονσάν. Δεν έχω πατήσει πο-τέ μου στις κουρσές... Άν θέλεις, για ν' άποφύγης τά μεταφορικά, θα πάω έγώ. Δόσε μου τό είκοσόφραγκό σου και θα τό ποντάρω μαζί με τό δικό μου. Σύμφωνοι;

—Όπως θέλεις! Τό νού σου όμως, μην κάνης λάθος: θα παίξης τον «Χε-λωνοπόδαρο» που τρέχει στην τέταρτη κούρσα!

—Μείνε ήσυχος, Λεονάρ, και σ' εύ-χαριστώ για τό «τυγιά»!

Ό Μπριντού έπέστρεψε στο σπίτι του θριαμβευτικά.

—Πάρτε πίσω τό είκοσόφραγκό σας, κ. Λεονάρ, είπε στην δυστυχισμένη. Του είπα πως θα πήγαινα στο Λονσάν να παίξω για κείνον και για μένα. Κα-θώς είμαστε σίγουροι πως ό «Χελωνο-πόδαρος» δεν θάρθη ούτε πλασέ, δεν διακινδυνεύουμε τίποτα!

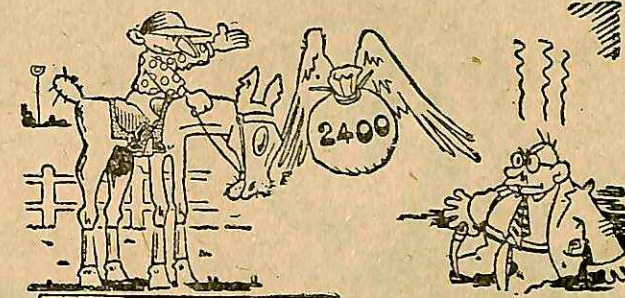
—Όπως θέλεις! Τό νού σου όμως, μην κάνης λάθος: θα παίξης τον «Χε-λωνοπόδαρο» που τρέχει στην τέταρτη κούρσα!

—Μείνε ήσυχος, Λεονάρ, και σ' εύ-χαριστώ για τό «τυγιά»!

Ό Μπριντού έπέστρεψε στο σπίτι του θριαμβευτικά.

—Πάρτε πίσω τό είκοσόφραγκό σας, κ. Λεονάρ, είπε στην δυστυχισμένη. Του είπα πως θα πήγαινα στο Λονσάν να παίξω για κείνον και για μένα. Κα-θώς είμαστε σίγουροι πως ό «Χελωνο-πόδαρος» δεν θάρθη ούτε πλασέ, δεν διακινδυνεύουμε τίποτα!

—Όπως θέλεις! Τό νού σου όμως, μην κάνης λάθος: θα παίξης τον «Χε-λωνοπόδαρο» που τρέχει στην τέταρτη κούρσα!

Δέν φέρεται έτσι ό κόσμος.

Πάω να τον βρώ...

—Προσέξτε, κ. Μπριντού.

Άγριεύει όταν του άντιμιλούν, ό Λεο-νάρ!

—Έγνοια σας και θα πάω με πονη-ρία, δεν θα θυμώση, να είσθε βέβαιη!

Κι' ό Μπριντού πήγε να χτυπήση την πόρτα που γείτονος.

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Άν της πήρα ένα είκοσόφραγκο για να παίξω τον «Χελωνοπόδαρο», τό έ-κανα γιατί είμαι άπόλυτα σίγουρος πως θάρθη γκανιάν. Είναι άλογο ρά-τσας που έθασε ή στιγμή του νάρθη πρώτο. Κανείς δεν τό παντάζεται έξόν

—Α, έσύ είσαι Μπριντού; είπε ό Λεονάρ, άνοίγοντας. Μήπως ήρθε ή περισσότερα μου με τις κλάψες της σέ σάς; Τι άπελπιστικές που είναι αυτές οι γυναίκες με την στενοκεφαλία τους!

Ά

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΙΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Έδουάρδος ντέ Πυζέάγατσε δταν ήταν έφηβος άκόμη την Μάρθα ντέ Πουίμερόλ, ένα χαριτωμένο κορίτσι συννεσταμένο, αισθηματικό και τρυφερό. Δέν της μίλησε όμως ποτέ για γάμο άπό φόβο μήπως δεθώ πολύ γρήγορα πρίν δεβαιωθώ, για τά αισθήματά του, και άπό τόν πόθο νά ζήση μιά ζωή έλεύθερη, περιπετειώδη, γεμάτη συγκινήσεις. Διωρίσθηκε έν τώ μεταξύ στό ύπουργείο τών έξωτερικών κι' έπειτα έφυγε για τό Πεκίνο.

Έκει, παίρνει μιά μέρα ένα σύντομο γράμμα της Μάρθας πού του ανήγγειλλε τόν γάμο της με τόν Μάξιμο Έρουέν, έναν άνδρα πλουσιώτατο άλλα χαροπαλική, τόν οποίον την έξαναγκάζει νά παντρευθώ ή οικογένειά της.

Όταν ό Έδουάρδος έπιστρέφει στό Παρίσι, ανανεώνεται ή παλιά φίλια και οικειότης με την Μάρθα Έρουέν, πού δέν φαίνεται εύτυχισμένη με τόν σύζυγό της.

Ένα θράδυ ό Έδουάρδος είναι προσκαλεσμένος στούς Ντελκόρ για νά γνωρίση την Άλιν ντέ Λουβανσέλ, την όποια ή κυρία Ντελκόρ επιθυμεί νά νυμφεύση μαζί του.

Η Άλιν είναι ένα σοβαρό και όμορφο κορίτσι γεμάτο καλωσύνη. Και οι δυό νέοι αισθάνονται μιά αυθόρμητη συμπάθεια άπό την γνωριμία τους.

Ο Έδουάρδος μετά τό δέιπνο έπιστοφεί στη Μάρθα πού του κάνει μιά θλιβερή εξομολόγηση για τή ζωή πού ζήσε έως τώρα.

Τήν άλλη μέρα ό Έδουάρδος συννοδεύει την Μάρθα σ' ένα παλαισιώλη για νά της αγοράση μιά παλιά δεντάλια για την συλλογή της. Έπιστρέφοντας σπίτι του βρίσκει ένα τηλεγράφημα της φίλης του Κας ντ' Έταλόντ, ή όποια του δίνει ραντεβού για την Τετάρτη. Η ήμέρα αυτή είναι ήμέρα χωρισμού για τούς δυό έραστές. Η Κας ντ' Έταλόντ παρακαλεί τόν Έδουάρδο νά διακόψουν πιά και του αναπτύσσει τούς λόγους, πού είναι λ όγοι καθαρώς αισθηματικοί.

(Η συνέχεια)

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΔΙΑΡΚΕΙ...

Δέν βγήκα εκείνο τό θράδυ. "Ημουν λυπημένος" έρεχε. Ο κρότος της θροχής δέν έπαυε καθόλου και άκουα στό πεζοδόριο τό μονότονο και επίμονο κουδούνισμά του. "Ηθελα νά μείνω στην ζέστη, θυσιζόμενος σέ μιά καλή πολυθρόνα με τά πόδια πρós την φωτιά. Συγκινή-

σεις και σκέψεις, όλα αυτά με μεγάλη άταξία κυλούσαν και είχα την τρελή έλπίδα νά δώ λίγο καθαρά μέσα στό χάος αυτό. Σ' ένα τραπέζκι ύπρχαν μερικά άνθη της Μικαίας. Βιολέττες της Πάρμας τών όποιών τό μουντό μωβ χρώμα μου θύμιζε τά μάτια της κυρίας ντ' Έταλόντ. Γαρύφαλλα όμοια με νταντέλλα, μιμόδες. Ήταν προτιμότερο νά κυττάζω τό φωτισμένο σαλόνι, τά έπιπλα, μερικές χαλκογραφίες του δεκάτου όγδόου αιώνας, δεμένα διθλία, μιά μουσκάλα με παλιό οινόπνευμα σ' ένα τραπέζκι, παρά νά τρέχω με την θροχή σέ κανένα παζάρι διασκεδάσεως και νά άκούω νά ροχαλίζουν άπαισία θιολιά.

"Α! Ύπρχαν διαφορετικά βιολιά άπό αυτά στην ψυχή μου και δέν είχα άνάγκη άπό ένα μελαψό τσιγγάνο για νά μου έρεθίσω τά νεύρα, νά βγάλω τις συγκινήσεις μου έξω άπό τόν έαυτό μου, νά τις φέρω κάτω άπό την έπιδερμίδα και νά παίξω έπάνω τους με όλη την δύναμή του. Άρκούσα έγώ ό ίδιος στόν έαυτό μου γ' αυτή την δουλειά. Η κυρία ντ' Έταλόντ πού με άφησε πρίν άπό τρεις ώρες μου πρόσφερε ωραία θέματα σκέψης. Για τελευταία φορά. Αυτό με πείραξε. Άφού την παρηγόρησα, την Ικέτευσα νά έπιστρέψω. Άλλά στις παρακλήσεις μου άπαντούσε με πείσμα: "Όχι! Όχι! Πρós τί; Θά τά άσχημίζαμε όλα. Άς σταματήσωμε έως εδώ."

"Ίσως νά είχε δίκαιο... Και σταματήσαμε εκεί... Ναί, τριών χρόνων τρέλλες, τρυφερότητες, οικειότης, έμπιστοσύνη όλα τελείωσαν. Γιατί νά έκπληττωμαι; Τίποτα; δέν διαρκεί...

Κατά τά τρία αυτά χρόνια δέν σκεπτόμουν αδιάκοπα τό προσεχές τέλος της αγάπης μας, όπως συλλογίζομαι άπόψε τό θράδυ τό προσεχές τέλος τών πάντων; Πόσα πράγματα πέθαναν έως τώρα μέσα μου, πού μου είνε σήμερα αδιάφορα και πόσα θά πεθάνουν άκόμη...

"Α! Τό χειρότερο δέν είναι ό σπαργμός. Είναι ή σκέψις ότι θά καταλήξω κανείς νά μη ύποφέρω πιά γ' αυτό. Θά ύπέφερε κανείς με καρτερία ώρισμένες λύπες αν είχε την δεσπόχτηα ότι δέν θά τελειώσουν. Άλλά τό δέρμα τών φιδιών δέν πέφτει τόσο γρήγορα όσο δέν βγαίνει τό περίβλημα τών συγκινήσεων πού περιβάλλει την ανθρώπινη ψυχή. Η αδιάκοπη αυτή φυγή τών αισθημάτων μας πώς επιτρέπει νά έχωμε έντονη προσωπικότητα; Άλλά ίσως είναι μιά άπάτη του έγκεφάλου μας πού μάς επιτρέπει νά πιστεύωμε σέ μιά προσωπικότητα, ενιαία, μέσα στό άτελείωτο χάος τών υποστάσεων πού αλλάζουμε, μέσα στό πλήθος τών διαφορετικών όντων πού

άποτελούν την πραγματική όλότητά μας.

Και τό θράδυ εκείνο έν' άπό τά όντα πού ζούσαν για την Έλένη ντ' Έταλόντ, ό Έδουάρδος ό φιλήδονος, ό τρυφερός, ό παλλόμενος, μαζεύεται κάτω άπό την σκληρότερη άπογοήτευση και τό άγριότερο πείσμα. Δέν μπορεί νά συνηθίσω στην σκέψη νά τοποθετήσω μεταξύ τών άναμνήσεων του την πραγματικότητα αυτή πού ήταν πρò όλίγου τόσο ζωντανή.

Μιά γυναίκα πού πεθαίνει αφήνει λιγώτερη λύπη. Η γή πού την παίρνει γεμίζει τό κενόν πού αφήνει. Η έντύπωση του μοιραίου και του άναποφύκτου κατευνάει.

Οι σκέψεις αυτές με βασανίζουν. Άγωνίστην τόσο για νά μείνω έλεύθερος. Δέν είμαι τάχα τώρα;

"Ναί! Έλεύθερος νά πεθάνω άπό πλήξη. Α! Μήπως θά αισθανθώ την άνάγκη ενός περιορισμού, μιάς διαταγής, ενός καθήκοντος; Η άγρία άνάγκη άνεξαρτησίας πού είχα λίγο στεύει. Είμαι άπό τώρα άδύνατος σέ σημείον νά επιθυμώ την σκλαβιά; Γιατί δέν πανδρεύθηκα την Μάρθα Έρουέν όταν ήταν καιρός άκόμα;

"Ήξερα ότι ή τρυφερή άφροσύνη μου γ' αυτήν θά ήταν τόσο μανιώδης, μιά μεγάλη αγάπη, άπό την όποιαν τόσα καπρίτσια, έστω και ελκρινή και θαθεία δέν θά με έγιάτρευαν; Άλλως τε εύχομαι πραγματικά νά είμαι για την Μάρθα κάτι διαφορετικό άπό φίλος και νά γνωρίσω μιά μέρα και άπό αυτή τά αισθήματα θυμού και άποητικαίας πού βασανίζουν την καρδιά μου αυτήν την στιγμή.

Έκείνο τό θράδυ, για πρώτη φορά, σκέφθηκα σοβαρά νά πανδρευθώ...

ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Κατά τις άρχες Φεβρουαρίου ή Μάρθα και ό σύζυγός της έφυγαν για τό Μόντε-Κάρλο. Ο Έρουέν δέν σκεπτόνταν τώρα τίποτε άλλο παρά τό παιχνίδι. Έπέστρεφε την αύγή πράσινος, άπελπισμένος ή ένθουσιασμένος άναλόγως της τύχης. Ο Μπρωζοά δέν τόν χωρίζεται πιά και ήταν φανερό ότι ό Έρουέν ύφιστατο έξ όλοκληρου την έπιρροή του. Ο Μπρωζοά δέν συνώδευσε και στην Κουανή Άκτή.

Όταν, ή Μάρθα έφυγε άπό τό Παρίσι, αισθάνθηκα δέν έαυτό μου μόνο. Μου ήταν αισθητή ή έλλειψις της σέ άπίστευτο βαθμό και σκεπτόμουν με άπελπισία ότι ή φίλη μου ήταν πολύ έγκαταλειμμένη εκεί κάτω ανάμεσα στούς δυό άνδρες πού την μισούσαν και ήσαν ένωμένοι έναντίον της. Μετά μιά έβδομάδα δέν κρατήθηκα, έπληττα πάρα πολύ, και άφού τηλεγράφησα νά μου κρατήσουν ένα δωμάτιο στό ξενοδοχείο έφυγα άπό τό θροχερό και πανερό Παρίσι.

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Όταν τό τραίνο βγήκεν άπό τό τούνελ της Νέρτ ήταν σάν θάμβωμα. Όλα κλυμβούσαν στό γαλάζιο. Ένα φώς άτελείωτο, γλυκό, διαφανές. Καμιά έγνοια, καμιά λύπη, κανείς ρεμβασμός δέν είνε δυνατός μπροστά στό φώς αυτό...

Έπειτα άπό λίγες ώρες έμπαινα στόν σταθμό του Μόντε Κάρλο. Η Μάρθα με περίμενε. Λεπτή, ντυμένη άνοικτά χρώματα σάν άνοιξιάντικο πρωί, σπριζόταν με ναχέλια στην όμπρέλλα της. Όταν με είδε έτρεξε.

Έδουάρδε! Έδουάρδε! Ήλθες! Δέν ήθελα νά σού τό ζητήσω.

Διάβολε! Και γιατί;

Χαμογέλασε αίνιγματικά και χαμήλωσε λίγο τό κεφάλι με την παιδική κίνηση κοριτσιού πού έχει ένα μυστικό.

Δέν ξέρω... ήθελα ή καλή αυτή ιδέα νά προσρχόταν άπό σένα... Και είμαι τόσο μόνη εδώ. Περισσότερο μόνη άπό παντού άλλου.

Και οι δυό συνένοχοι;

Δέν φεύγουν άπό τις σάλες του παιχνιδιού. Ο Μάξιμος χάνει άμέρητα. Είνε άγριος σάν μπουλντόκ.

Δέν είπε τίποτα όταν έλάβατε τό τηλεγράφημά μου;

Όχι! Άλλά δέν φάνηκε εύχαριστημένος. Πρόσεξε γιατί θά ζητήσω νά σού φανή δυσάρεστος. Αισθάνεσαι τόν έαυτόν του δυνατό τώρα πού έχει κοντά του τόν Μπρωζοά;

Έδωκα τις άποσκευές μου στό λεωφορείο του ξενοδοχείου και άνεθήκαμε πεζή άπό μέσα άπό τούς κήπους.

Οι ήμέρες πού άκολούθησαν ήσαν χαριτωμένες. Η έλλειψις έργασίας, οι ώρες πού περνούν άργά, τό τεμπέλικο γριγύρισμα σ' ένα μέρος τόσο τεχνικά περιποιημένο ώστε νά φαίνεται πώς δέν είναι πιά πραγματικό μου άρεσαν ύπερβολικά. Και όμως ήμουν μελαγχολικός γιατί παρ' όλα, ή ωραία αυτή άκτή σπρώχνει στην μελαγχολία. Η χαρά δέν έχει δύναμη είναι γλωμή και λιγωμένη. Φαίνεται πώς δέν την έπιτυγχάνει κανείς παρά ύστερα άπό κάποιο άτυχο πάθος ή καμιά άσθένεια. Πάρα πολλοί πληγωμένοι άπό την ζωή πηγαίνουν εκεί για νά πεθάνουν ή για νά λησμονήσουν.

Ίσως ώφειλα στην πνευματική μου διάθεση τόν θλιερό χρωματισμό τών σκέψεών μου. Και όμως σ' όλους τούς περιπάτους πού έκανα με την Μάρθα στό Μπωλιέ, στό Άγκαί, στό Μαντόν εύρίσκα πάντοτε την ίδια έντύπωση κούρασσης και έγκαταλείψεως. Μιά γή πού συμβουλεύει τό άνώφελο κάθε προσπάθειας, την έγκαρτέρηση. Και ύπάκουα πολύ εύκολα. Έλγωνα κάτω άπό μίαν άρωματισμένη πνοή πού φαίνονταν πώς έρχόταν άπό τό ύπερπέραν.

Ναί. Νόμιζα ότι πλανιέμαι στό Ηλύσια Πεδία, όπου δέν ύπρχαν παρὰ

σκιές, σκιές άλλοτε γεμάτες πάθη, τώρα νεκρές και πάντοτε κομψές. Έκείνο πού ύπάρχει θαύτερο στόν άνθρωπο είναι ή φιλαυτία. Άν οι νεκροί ξαναβρίσκωνται κάπου και άναγνωρίζονται πρέπει νά αρχίζουν άμέσως νά καυχώνται όπως έκαναν και εδώ κάτω σ' όλη τους την ζωή.

Τό θράδυ έγώ και ή Μάρθα πηγαίναμε νά κάμωμε ένα γύρο στις σάλες

του παιχνιδιού πρò του περιπάτου στούς κήπους κοντά στη θάλασσα. Παίξαμε λίγο, άλλα διεσκεδάσαμε με την ποικιλία τών τύπων πού βλέπαμε. Άνθρωποι κάθε φυλής άποτελούσαν ένα πολυποίκιλο σύνολον σιωπηλό και γεμάτο πυρετό. Δέν άκούσαν παρὰ τό άνακάτωμα τών χρημάτων.

Όύτε γέλια, ούτε κουβέντες. Οι ώραιότερες, γυναίκες του κόσμου περνούσαν με τουαλέτες παραμυθιού χω-

ρίς νά προκαλούν τόν πόθο ήτύν θαυμασμό. Κανείς δέν σκεπτόταν πιά τόν έρωτα, ούτε τά συνηθισμένα πράγματα της ζωής. Ο καθένας σιωπηλός και με εύλαβική άγωνία θυσιάζεν σ' έναν άγνωστο θεό. Η βαρεία αυτή άτμόσφαιρα, έτάραζε την Μάρθα και όταν έμέναμε μιά ώρα στις σάλες ήθελε νά φύγω. Τότε κάναμε άργά περίπατο μέσα στην νύχτα. Άπέναντι ό θράχος του Μονακό ύψωνε τόν μαύρο όγκο του. Η θάλασσα άφήκε ένα θράδυ και ύπόκαφο παράπονο. Όταν γυρίζαμε βλέπαμε τό πελώριο φωταγωγημένο παλάτι.

Κάτω άπό τόν ήσυχο και άνέφελο εκείνο ούρανό ή Μάρθα και έγώ έκάναμε τις οικειότερες και άτέλειωτες συνομιλίες μας. Μέσα άπό τά λόγια της αισθανόμουν σκληρά την άγωνία της ψυχής της. Δέν άντείχε πιά σ' αλήθεια. Ο χαρακτήρ του Μάξιμου γινόταν κάθε μέρα άνυπόφορος και παθολογικός. Κι' εκείνη ποτέ, όσο στό γλυκό αυτό μέρος, όλα είναι θανάσιμη μέθη και ήδονή, δέν είχε αισθανθώ σέ τέτοιο βαθμό τόν πόθο της εύτυχίας.

Κάποτε δέν έβλεπα την Μάρθα, άλλα καταλάβαινα άπό τόν ήχο της φωνής της ότι έκλαιε. Αλλά τά δάκρυα πού έτρεχαν στό σκολάδι και τά όποια δέν έσφόνγιζα, τά δάκρυα αυτά πού μπορούσα νά έμποδι-

Τόσο τό χειρότερο. Έδουάρδε, Δέν μπορώ πιά ν' άντιδράσω...

σω αν είχα καταλάβει τον ξαυτό μου, ναρίτερα, αν είχα προβλέψει τι θα συνέβαινε, αν ο έγωισμός μου και η αγρία αγάπη για την ανεξαρτησία μου δεν με είχαν τυφλώσει κάποτε... "Ω! Αυτά τα δάκρυα που με βασάνιζαν και με μεθούσαν, που μου προκαλούσαν μια λύπη τόσο ζωηρή ώστε όταν άφηνα την Μάρθα αισθανόμουν και τον ξαυτό μου εξαντλημένο και άποκαμμένο.

Νομίζω ότι ο Μπρωζόα κέρδιζε, αλλά ο Μάξιμος έχανε πολλά. "Η νευρική του μεγάλωνε από μέρα σε μέρα και η παρουσία μου του ήταν ένα νοηλητική, τόσο μάλλον καθώς δεν ήθελε να το δείξει. "Ενα θράδυ περυσήθη σε μια σκηνή πολύ δυσάρεστη, ή οποία παρ' όλο που να καταλήξει άσχημα.

Είχαμε ραντεβού με τον Έρουεν και τον Μπρωζόα στο Καφέ-ντέ-Παρί. "Ηλθαν άργυπορημένοι. "Ηταν καταφανές ότι είχαν χάσει και οι δύο των. "Ο Έρουεν μου φάνηκε σκυθρωπός και άησυχος. Κόκκινες βούλες φαίνονταν στο πηγούνι, πρόσωπό του. Τα μάτια του άνοιγόλειναν θαμπά. Το στόμα του είχε μια σκληρή έκφραση και το βλέμμα του ήταν ύπουλο.

"Η Μάρθα μίλησε ασυλλόγιστα. Καλλίτερα θα έκανε να μην πη τίποτε.

"Αργήσατε πολύ. Σας περιμένονε τόσο ώρα.

"Ηλθαμε όταν μας έρεσε! απήντησε ο Έρουεν, ξηρά.

"Η Μάρθα σιώπησε.

"Ηταν μια θαυμασία νύκτα. "Απρίλιος κάτω από ούρανο Φεβρουαρίου. Χιλιάδες άνη χαμένα στο σκοτάδι σκόρπιζαν το άρωμά των. Τα ηλεκτρικά φώτα ανέδεικνυν τις γυναίκες όμορφες. Οι τσιγγάνοι έπαιζαν έρωτικές μελωδίες. Μια θαυμασία νύκτα για να λημονήση κανείς, για να είναι ευτυχισμένος, για να αναπνεύση μυροβόλα γυναικεία μαλλιά.

"Ο Έρουεν κούταζε επίμονα το καπέλλο της Μάρθας, το οποίο έν τούτοις δεν είχε τίποτε το έκκεντρικό, τερρό από τα άλλα καπέλλα της εποχής.

"Γιατί έβαλες αυτό το κομικό καπέλλο; Σου το είχα απαγορεύσει.

"Μου είχες πη απλώς ότι δεν σου άρεσε.

"Αυτό ήταν αρκετό. Φαντάζομαι ότι αν έχω την καλωσύνη να σου δίνω συμβουλές έχεις καθήκον να τις θεωρήσεις ως διαταγές.

"Επέρασα την ηλικία που παίρνει κανείς συμβουλές! είπεν η Μάρθα με τόνον θαθείας κούρασης.

"Οφείλει πάντοτε μια γυναίκα να παίρνει από τον άνδρα της την γνώμη του όταν δεν ξέρη, μόνη της να φερθή. Σ' ένα περιβάλλον όπως του Μόντε Κάρλο δεν φορούν τέτοια καπέλλα. Μοιάζεις σαν τις γυναίκες που βλέπεις τριγύρω μας. Γελιέται κανείς.

"Αρκει να με κυττάζουν καλλίτερα για να μη γελασθούν.

"Και γιατί όχι; Μήπως όλες οι γυναίκες δεν είνε όμοιες; Μήπως όλες δεν τις μεταχειρίζομαστε το ίδιο; Μήπως όλες δεν έχουν για τον άνδρα που τους δίδει χρήματα τα ίδια αισθήματα; "Εν πάση περιπτώσει αν θέλεις τόσο πολύ να διαφέρεις από τις άλλες θα έπρεπε να μάθεις να υπακούεις. Πήγαινε στο ξενοδοχείο και γύρισε με άλλο καπέλλο.

"Είσαι τρελλός! είπεν η Μάρθα και γλώμισσε.

"Αν δεν σιωπούσα

.....
 εγώ, κι' εσύ αν

.....
 μιλούσες...

—Δεν έχεις παρά να περάσης τον κήπο για να φθάσης στο ξενοδοχείο. Σε περιμένω εδώ. "Ελα! Πήγαινε. "Η Μάρθα σήκωσε τους ώμους της και κύτταξε προς την πρασιναδα που κατέβαιναν στο σκοτάδι.

"Ο Έρουεν σηκώθηκε. Βίαιος, με τα μάτια άπληνη χτυπούσε το τραπέζι με το μαστούνι του έπαναλαμβάνωντας:

—Γύρισε στο ξενοδοχείο. Πήγαινε να αλλάξεις καπέλλο.

Φαινόταν ότι δεν μπορούσε να κρατηθή. Τα χέρια του έτρεμαν. Τα ματια του κοκκίνιζαν. Κατάλαβα ότι θα είχε μια από τις παθολογικές κρίσεις που έφθαναν μέχρι παραφροσύνης και για τις οποίες συχνά η Μάρθα μου είχε κάνει λόγο. Είδα τον Μπρωζόα που χαμογέλυσε με συγκатаάσση. Το βλέμμα του, το οποίον ο Μάξιμος συμβουλευόταν κάθε στιγμή, έλαμπε από χαρά. "Η Μάρθα είχε λοιπόν δικαιο. "Ο Μπρωζόα έρέθιζε τον σύζυγό της έναντιόν της. "Αλλά με ποιο συμφέρον; "Αρχισα και εγώ να έρεθίζωμαι πολύ. "Αν σιωπούσα το έκανα γιατί φοβόμουν μήπως η παρέμβασίς μου είχε λυπηρές συνέπειες για την Μάρθα.

"Εκείνη έμενε άκίνητη. Μια τρομακτική χλωμάδα άπλωνόταν στο πρόσωπό της. Τα μάτια της κύτταζαν περίλυπα και σαν άδειανά και τα χέρια της κρεμασμένα σε μια στάση καταπτώσεως που μου άφήρεσε και τα τελευταία ίχνη ψυχραιμίας.

"Ο Έρουεν έξακολουθούσε να χτυπά στο τραπέζι και να φωνάζει με άγρια φωνή. "Ολοι μας κύτταζαν. Δύο γκαρσόνια πλησίασαν.

"Επιασα τον Μάξιμο από τα χέρια και άδοτομα τον ανάγκασα να καθήση. Είμαι πολύ δυνατότερός του και δεν δυσκολεύθηκα. "Εστράφηκε με έκφραση άπερίγραπτης θιαύτητος, σχεδόν κτηνώδους. Νόμισα ότι θα ριχνόνταν επάνω μου. Τον έκύτταξα με την μεγαλύτερη ήρεμια.

—"Α! Έρουέν! Ποι νομίζεις πως είσαι; Σε κανένα έργοστάσιο;

Ξέρω πόσο τον πειράζουν οι υπαινιγμοί αυτοί για το παρελθόν της οικογενείας του. "Επέμεινα.

—Ντροπή, άγαπητέ μου! "Ενας άνθρωπος του κόσμου! Είσαι γελοίος. Κρατήσου, διάβωλε! "Αν είσαι άρρωστος πήγαινε στο δωμάτιό σου. "Αλλά μη γίνεσαι έτσι θέαμα!

Τα λόγια αυτά χρησίμευσαν ως ντούς. "Ηταν έτοιμος να με θρίση γιατί τα χέρια του έτρεμαν, αλλά συγκρατήθηκε. Πέρασε με ύφος κουρασμένο την παλάμη στο μέτωπό του. Μετά πέντε λεπτά σηκώθηκε κι' έφυγε μαζί με την Μάρθα. "Εκείνη μου είπεν ότι δεν άνοιξε το στόμα του όλη τη θραυδα.

"Αλλά την ίδια ημέρα ανήγγειλε την αναχώρησή του κι' έφυγε την Κυριακή με την γυναίκα του και τον άπαραίτητο Μπρωζόα.

ΕΝΑΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

"Ετοιμαζόμουν να γυρίσω στο Παρίσι όταν έλαβα ένα γράμμα της Μάρθας. "Ο σύζυγός της φαντάσθηκε όταν γύρισαν ότι ήταν πολύ άρρωστος και ότι είχε ανάγκη αναπαύσεως. "Ετσι πήγαιναν στο Πά και αυτήν την φορά ο Μπρωζόα δεν τους συνώδευε. "Ησυχασμένος, άποφάσισα να διαβώ τα σύνορα. Θα ήταν τρελλός εκείνος που δεν θα έκανε εκείνο που έκανα εγώ. "Η άνοιξη στην "Ιταλία είναι περισσότερο άνοιξη από παντού άλλοι. Πρέπει να βρεθί μια λέξη για να την εκφράση. "Οποιος δεν είδε μερικά θράδια του Μαρτίου το λυκόφως να κατεβαίνει στους λόφους που τριγυρίζουν την Φλωρεντία δεν ξέρει καλώς τι είνε η ζωή ούτε το τι δίνει στην ευαισθησία μας η ανανέωσις της φύσεως.

"Επέστρεψα στο Παρίσι κατά τα τέλη "Απριλίου άκόμη μεθυσμένος από τις ευδίες της μεσημέριας. Έκανα με λίγα λόγια τον δύσκολο. "Εβρεχε και ο καιρός έμενε ψυχρός. "Όλα όσα είχα αναπνεύσει από την ώραία "Ιταλική άνοιξη εξευτελιζόνταν σαν μια μπουκάλια αιθέρος.

"Επήγα στην Μάρθα. Είχε γυρίσει πριν από δεκαπέντε μέρες. "Η ζωή της στο Πά ήταν ώραία. Φαινόταν ζωηρή, εύθυμη, γελαστή, χαριτωμένη. Για τον άνδρα της ούτε λέξη. "Εγώ είχα μια επιθυμία γκρίνιας και άπογοιτεύθηκα. Κι' έπειδή άρχισα να γκρινιάζω μου έκανε μάθημα. Οι ρόλοι άλλαζαν.

"Η Μάρθα μου είπε ότι πρέπει να έχη κανείς θάρρος και να παίρνει την ζωή όπως έρχεται; Να παίρνω την ζωή όπως έρχεται; Πάντοτε έτσι δεν έκανα;

"Από πείσμα πέρασαν τρεις ημέρες χωρίς να γυρίσω στην Λεωφόρο "Ανρ-Μαρτέν. "Η κυρία Έρουεν μου έστειλε ένα τηλεγράφημα. Με παρακαλούσε να πάω να την πάρω την έπομένη για περίπατο. "Ηθελα να της γράψω, ότι ακριβώς είχα δουλέει την ημέρα αυτή, αλλά ήμουν έλεύθερος και αν άκόμη δεν ήμουν θα τα άφηνα όλα για να τρέξω στην Μάρθα.

Με περίμενε. Μια μελαγχολία σκίαζε το μελαγχρονό πρόσωπό της. Πως λοιπόν την είχα ιδη την καυμένη την φίλη μου την ημέρα που μου φάνηκε τόσο νέα και τόσο εύθυμη; Είχε άδυνατίσει περισσότερο, είχε μια χλωμάδα πράσινη που με έφόβισε. Γά μάτια της ήσαν άτονα και κουρασμένα.

—Πού θα πάμε;

—Δεν ξέρω.

—Θα ήθελα να κάμω έναν περίπατον στο Λουξεμβούργο.

Πού ήταν τώρα η εύθυμία της Μάρθας, η ζωρότης της; Βάδιζε σιωπηλή, άργά, με σκυμμένο λίγο το κεφάλι. Είχα την σκληρότητα να επιμένω.

—Χμ! Μάρθα, θα νόμιζε κανείς ότι δεν παίρνεις την ζωή όπως έρχεται...

Δεν δίστασε να το παραδεχθί.

—Μη μου μιλής. "Α! "Εχεις άκόμη συμβουλές να μου δώσης θέλω. Θέω μου! Πόσο είσαι λεπτός... Λοιπόν, ναι!... Τόσο το χειρότερο. Δεν μπορώ πια "αντιδράσω.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

«"Οψη αλλάζει....»

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΠ

«Κατόπιν χειρουργικής επεμβάσεως, η κόρη ενός άγρότου της Βορείου Γαλλίας έγινε άνδρας. Πολλοί άνάλογοι περιπτώσεις διαπιστώνται έφετος....»

(Έφημερίδες)

"Η σκηνή στην τραπέζαρία του άποστράτου συνταγματάρχου. "Επί σκηνής, ο γέρος στρατιωτικός, η γυναίκα του, η κόρη τους κι' ο παπούς των, παλαίμαχος του Κρημαίου πολέμου με το στήθος φορημένο παράσημα, που λαγοκοιμάται στην πολυθρόνα του.

Συνταγματάρχης.—Κι' εγώ σου λέγω πως δεν θα τον πάρης, δεν θα τον πάρης, δεν θα τον πάρης... που να γίνη συμπαράλια δλος ο κόσμος!

"Η κόρη.—Μά τον άγαπάω, μπαμπά...

"Η μητέρα.—"Ακουσε, "Ιππόλυτε...

Συνταγματάρχης.—Δεν άκούω τίποτα και μην επιμένετε να μη γίνουμε έδωπέρα, από δεκατέσσερα χωριά! "Ακούς εκεί, να δώσω την κόρη μου σ' ένα χαμένο που δεν έκανε ούτε το στρατιωτικό του!

"Ο παπούς (ξυπνώντας).—Μπράβο, γυιέ μου! Νά μου ζήσης! "Ανάξιε στρατιώτα, κάνε εσύ μεταβολή! "Εμπρός, μαρέ! "Εν-δυό!... έν-δυό!

"Η κόρη.—Τόν καυμένο μου τον Φελισιέν!... Ζαλίζεται ο νους μου... Τι παράξενο που νοιάθο τον ξαυτό μου...

"Η μητέρα.—Μη συγγύζεσαι, περιστερούλα μου, μη συγγύζεσαι, κούκλα μου, και θα τον πάρης τον Φελισιέν σου! (Στόν συνταγματάρχη). "Ωστε θέλεις να το σκοτώσης το παιδί σου, άγριάνθρωπε!... "Ελα, μαρό μου... (Βγαίνει ύποβαστάζοντας την κόρη της)

Συνταγματάρχης.—Νά λείψουν όλες αυτές οι παντομίμες! Είμαι πατέρας, εγώ διευθύνω έδω-μέσα και δεν ένοω να κάνω γαμπρό μου τον Φελισιέν!

"Ο παπούς.—Μπράβο, γυιέ μου! Στείλε άπάνω του μια-δυό ταξιαρχίες!... (Χτυπά η πόρτα).

Συνταγματάρχης.—"Εμπρός! ("Ο παπούς ξανακοιμάται. Μπαίνει ο άρραβωνιαστικός, ντυμένος κορίτσι).

Συνταγματάρχης.—Τι χάλια είναι αυτό;

"Αρραβωνιαστικός.—Δέν με άναγνωρίζετε, πεθερέ μου;... "Εγώ είμαι...

Συνταγματάρχης.—Ποιός εί-σού; Σαράντα πυροβολαρχίες!

"Αρραβωνιαστικός.—"Ο Φελισιέν...

Συνταγματάρχης.—"Ο Φελισιέν;... Μπας κι' έχουμε άπόκριες σήμερα;... Τι μασκαραλίκια είναι αυτά;

Φελισιέν.—Δέν είναι μασκαραλίκια, κύριε "Ιππόλυτε, είναι μεταμόρφωση.

Συνταγματάρχης.—Τι σόι μεταμόρφωση;

"Αρραβωνιαστικός.—Τώρα θα σάς εξηγήσω, κ. "Ιππόλυτε... Είναι ένα άτύχημα, από εκείνα που συμβαίνουν συχνά, τελευταία... Μια φορά κι

έναν καιρό, άλλος ήταν άνδρας, άλλη ήταν γυναίκα... Κι' έμειναν έτσι σε όλη τους τη ζωή... Τώρα όμως άλλαξαν τα πράγματα: κοιμάσαι άνδρας... και ξυπνάς γυναίκα!

"Η μητέρα.—Φελισιέν! Δέν είναι δυνατόν! Πλησίασε λοιπόν, να δώ Φελισιέν!

"Αρραβωνιαστικός.—Δέν πιστεύω, μαμά, να θελήσετε νά... "Αφού σάς βεβαιώνω πως άλλαξα γένος!...

"Η μητέρα.—Φοίκη! Λές αλήθεια Φελισιέν, παιδί μου; Σ' έξορκίζω!

Συνταγματάρχης.—Μπας και μάς κοροϊδεύεις, άχρείε;

"Αρραβωνιαστικός.—"Ω! δ.χι κύριε "Ιππόλυτε... Θα σάς άποδείξω πως είναι πραγματικά, όσα σάς λέγω... "Ανδρες είμαστε, τι διάβολο!... Δηλαδή, δχι... Λάθος κάνω... "Αδύνατον να συνηθίσω.

Συνταγματάρχης.—"Ωστε δεν είναι κοροϊδείες αυτά;...

—Πλησίασε, λοιπόν, έδω, Φελισιέν!

"Αρραβωνιαστικός.—Καθόλου, κύριε "Ιππόλυτε, σκεφθήτε μόνο πως έγινε κορίτσι...

Παπούς (ξυπνώντας).—Κορίτσι! Νά μου ζήσης, κορίτσι μου! "Ομορφη καντινιέρα! (τραγουδά).

«Έχου' εκεί στο χωριό μας μια μικρούλα ποδάρι καμάρι φρονιμών και τρελλών, είναι ώραία, πεταχτή και νουσιμούλα και τήνε λένε η μικρή μας Μαντελόν...»

(Ξανακοιμάται).

Συνταγματάρχης.—Λαμπρά! Τώρα, έλπίζω ν' άφήσης πιά ήσυχη την κόρη μου;

"Αρραβωνιαστικός.—"Ακριβώς γι' αυτό ήρθα, κύριε "Ιππόλυτε... "Ηρθα να σάς ζητήσω συγγνώμην... Τά αισθήματά μου δεν έχουν αλλάξει πο-σώς, άλλαξε όμως το φύλον μου και φυσικά...

"Η κόρη (μπάνει δρυητικά).—Φταίς εσύ για ό,τι συνέβη!... Φταίς εσύ!

Συνταγματάρχης.—Τι έκανε λέει; Γιατί πράγμα φταίω;

"Η κόρη.—Με πεινώσασες, μου έναντιώθηκες... κι' έγινε ό,τι έγινε!

Συνταγματάρχης.—Μά τι έγινε, για τονόμα του Θεού!

"Η κόρη.—Τώρα πιά δεν θα μπορέσω ποτέ να παντρευτώ τον Φελισιέν... γιατί έγινε άνδρας!...

Παπούς (ξυπνώντας).—"Ανδρας!... "Ενας νεοσύλλεκτος!... Γρήγορα να πας να καταταχθής στο σύνταγμα σου! Ζήτη ή πατρίς! (Ξανακοιμάται).

"Αρραβωνιαστικός.—"Ω! "Η ευτυχία μου κόβει την άναπνοή! Βρίσκομαι στον έβδομο ούρανό!

"Η κόρη (τόν βλέπει).—"Αγιοι Πάντες! "Ο Φελισιέν!

"Αρραβωνιαστικός.—"Οχι: ή Φελισιέν να λές!... "Ελα στην άγκαλιά μου! "Εγινες άνδρας, εγώ έγινε γυναίκα... τι όμορφα που βολεύονται όλα!

Συνταγματάρχης.—"Οχι! Χιλίες φορές όχι! "Όλα αυτά είναι ταχυδακτυλουργίες και ποτέ δεν θα δώσω την κόρη μου... δηλαδή, τον γυιό μου σ' έναν άνδρα... δηλαδή, σε μια κόρη... Τά μπέρδεψα μέσα σ' άγόρια και στα κορίτσια, άρνούμαι όμως επιμόνας! Λέγω «όχι»!

"Η μητέρα (μπάνει με μουστάκια).—Κι' εγώ σου λέγω ναι!

Συνταγματάρχης.—Τι; Πώς; Τώρα φύτρωσαν μουστάκια στην γυναίκα μου;

"Η μητέρα.—"Οχι!... Στόν άντρα σου! "Ετσι μου κατέβηκε μονοιάς! Και τώρα που έγινε κι' εγώ άνδρας, έχω κι' εγώ τον λόγο! "Ο γάμος αυτός θα γίνη!

Παπούς (ξυπνώντας).—Μπράβο, όμορφε γρεναδιέρε! Τά μουστάκια κάνουν τον καλό στρατιώτη! "Εμπρός, μάρες!

"Η μητέρα.—"Ησυχάστε, παπού, ήσυχάστε... Κόρη μου... γυιέ μου, ήθελα να πώ... δώσε λίγο «Γκλάζο» στόν παπού!

"Αρραβωνιαστικός.—"Ιωάννα μου... Γιάννη μου!...

Συνταγματάρχης.—"Ετσι λοιπόν; Τώρα θα δούμε ποιός διευθύνει έδω-μέσα και ποιός διατάζει! "Αντίο σας, κύριες και κύριοι!

"Η μητέρα.—"Ιππόλυτε! Πού, πώς έξω; Μείνε... να μη σε σπάσω στο έδωλο! (τόν κυνηγά).

Συνταγματάρχης (έπιστρέφει ντυμένος γυναικεία).—Κάντε με ό,τι θέλετε τώρα... Είμαι μια άνυπεράσπιστη γυναικούλα.

"Η μητέρα (τόν κυνηγά).—Νάσαι, επί τέλους!

Συνταγματάρχης.—Δέν πρέπει να με συγγύζετε, στην κατάσταση που βρίσκομαι!

"Ολοι.—Ποιά κατάσταση;

Συνταγματάρχης.—Θα γίνω πατέρας και μητέρα συγγρόνας! "Ο Θεός να δώση να βγη άγόρι!

"Η μητέρα.—"Ας το κάνη γερό... και το άλλο κανονίζεται κατόπι εύκολα!

ΖΕΠ.

Μέσα στο δάσος

ΟΥΓΓΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΛΔΑ ΚΟΡΡΑΝΥ'Ι'

Το αλογο είχε πιά κουρασθή. 'Ο καβαλλάρης πήδηξε κάτω και χαίδεψε τον λαιμό του ζώου.

— Έσύ έχεις να φας τόσο πράσινο χορτάρι, του είπε, ενώ για μένα είναι κάπως δύσκολο να έρω τροφή... 'Εκείνο που του είχε συμβεί, κινδύνευε να τον γελοιοποιήση, αν γινόταν γνωστό στους άριστοκρατικούς κύκλους. Νά χαθή κυνηγώντας αλεπούδες! Κρίμα στην φήμη του ως σπουδαίου κυνηγού!

Την φάρσα του την είχε παίξει μια άραία χωρική που όταν την ρώτησε πού θρικόταν ο πύργος της Τίτζνα, για να τον έδικηθη έπειδή ο καλπασιμός του αλόγου του είχε τρέψει εις φυγήν ολόκληρο το κοτέτσι της, του είχε υποδείξει αυτό το άναθεματισμένο δάσος: «Θά έρθετε ένα μονοπάτι... ο πύργος είναι δυό βήματα από εκεί...».

— Όρες τώρα περιπλανιόνταν χωρίς να μπορεί να έρη τρόπο να βγίη απ' τον λαβύρινθο του δάσους...

— Έξαφνα είδε μπροστά του μια γρηά κουρελιάρα, άσκημομούρα, μια τσιγγάνα:

— Καλημέρα, αφέντη, του είπε με ταπεινή φωνή.

— Καλημέρα.

— Η γρηά τον κύτταξε πονηρά:

— Έχω μια όμορφη κοπέλλα, αφέντη. Πολύ νέα. Πού θα σάς κρατούσε ευχαρίστως συντροφιά... αν μάς δίνετε μερικά λεφτά. Φουκαράδες είμαστε.

— Έχετε καμιά καλύβα έδω κοντά; ρώτησε ο καβαλλάρης παρά την άποστροφή που ένοιωσε για την γρηά.

— Πολύ κοντά.

— Πάμε.

Ξεκίνησαν. Το αλογο τους άκολουθούσε πειθήνια.

— Νά η περιπέτεια που θάχω να διηγηθώ στον πύργο» σκέφτηκε άμέσως ο κυνηγός.

— Έφθασαν σέ μια καλύβα, στην μέση ενός πράσινου λειβαδιού όπου το αλογο άρχισε να έόσκη. Η γρηά προχώρησε και την άκολουθήσε ο κόμης.

Μπήκαν μέσα στο μοναδικό δωμάτιο όπου ήσαν κάτι παλιοτέπια και στο έσθος στρωμένες προβιές, όπου ήταν έαπλωμένη μια νεαρά τσιγγάνα, μισόγυμνη, τύπος άνατολίτικης καλλονής, με φιλήδονα χείλη και μεγάλη μαύρα μάτια! Τά μαλλιά της ήσαν μαύρα σαν την νύχτα.

Δέν έδωσε μεγάλη σημασία στον κυνηγό.

— Ο κόμης, μολονότι του είχε κάνει έντύπωση η όμορφιά της νέας, πειραγμένος για την ακατάδεχτη στάση της, στράφηκε προς την γρηά:

— Πάρε λεφτά, της είπε. Δόσε μου ένα ποτήρι νερό και ψωμί, αν έχεις...

— Η γρηά χούφτωσε τά λεφτά κι έκανε ένα σωρό υποκλίσεις:

— Και σαλάμι και κρασί, έχομε, αν θέλη ο αφέντης, είπε.

Και του έστρωσε να φάη.

— Ποιός σάς τάδωσε όλα αυτά; ρώτησε γελώντας ο κόμης. Άφου είσθε τόσο φτωχές...

— Ένας κυνηγός, ψιθύρισε η γρηά με πονηρό χαμόγελο.

— Περνούν πολλοί κυνηγοί από δω;

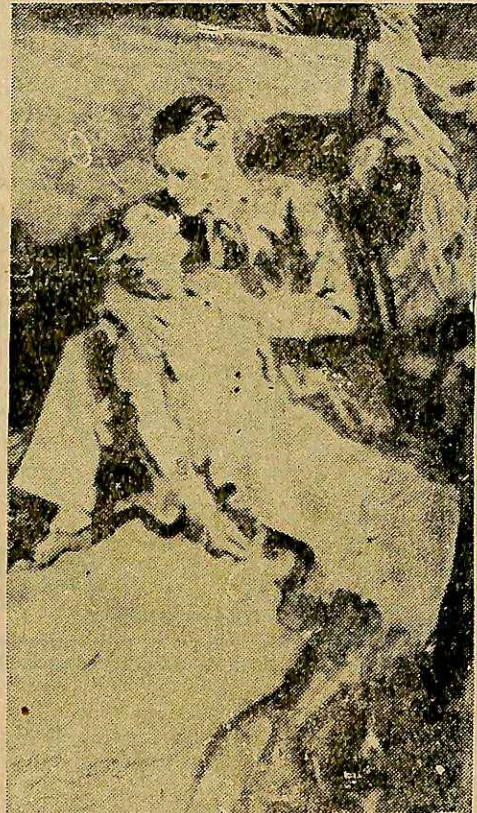
— Όχι πολλοί... όλοι όμως ξαναγυρνούν ευχαρίστως γι' αυτήν... κι έδει-

ξε την νέα.

— Ο κόμης έφαγε κι ήπιε. "Υστερα ζήτησε πληροφορίες απ' την γρηά για τον πύργο της Τίτζνα. Και θάφευγε χωρίς να ρίξη ούτε μια ματιά στην νέα, αν εκείνη άπότομα δέν σηκωνόταν και δέν γύριζε προς το μέρος του, ζητώντας του λίγο κρασί.

— Η γρηά τους είχε αφήσει μόνους. Τά χείλη της τσιγγάνας είχαν τόσο γλυκά...

— Όταν έφυγε, ο κόμης ένοιωσε μια παράξενη μελαγχολία. Τί όμορφη και τί παράξενη γυναίκα είχε σφίξει στην άγκαλιά του. Το μελαψό κορμί της ήταν μια άστειρευτη πηγή ήδονής.

Περνούσε ύπεροχες όρες μαζί με την τσιγγάνα.

— Όταν άργά έπέστρεψε στον πύργο, ο κόμης δέν είπε ούτε λέξη για την περιπέτεια του. 'Επί δέκα πέντε μέρες που φιλοξενούνταν στον πύργο, κάθε σπόνγευμα πήγαινε καθάλλα στο δάσος και περνούσε ύπεροχες όρες μαζί με την τσιγγάνα. 'Εκείνη έμενε σιωπηλή, μυστηριώδης κι ο κόμης καθεμέρια της μιλούσε με περισσότερη τρυφερότητα.

Την τελευταία φορά που την είδε του φέβηκε άπότομα τόσο έχθρικά, πού έκρινε για να της άποδείξη ότι κυριαρχούσε ακόμα τον έαυτό του, έφυγε χωρίς καν να την φιλήση ενώ η γρηά, άπελπισμένη, γονατίστη τον έκτευε να μείνη, παρά τις θυμωμένες ματιές της νέας.

□ □

Πέρασαν πέντε χρόνια. 'Ο κόμης δέν θυμόταν πιά διόλου σχεδόν την περιπέτεια του δάσους. Δέν είχε ξαναγυ-

ρίσει στην Τίτζνα. Στην άρχή υπέφερε πολύ γιατί είχε συνθίσει την τσιγγάνα κι έπεχείρησε να την ξεχάση με τις άλλες γυναίκες.

Τέλος, έρωτεύθηκε μια ξανθή θιεννέζα κουκλίτσα, πού δέν άργησε να την κάνει γυναίκα του.

— Έχει άρχισει μια καινούργια ζωή γι' αυτόν. 'Επέτυχε στο πολιτικό στάδιο κι έγινε ένας απ' τους σημανόντας άνδρας της Ούγγαρίας. Άγοσιόνταν πολύ με την γυναίκα του. Κι όλοι ζήλευαν το εύτυχισμένο αυτό ζευγάρι.

— Ένα πρωί, ενώ ο κόμης άνοιγε θιαστικά την άλληλογραφία του, πρόσεξε μερικές λέξεις σ' ένα απ' τά γράμματα: «...άγάπη μου, είδωλό μου, δεινρό μου...».

— 'Εκπληκτος, κύτταξε τον φάκελλο. Άπευθυνόταν σ' αυτόν. Διάβασε:

«...Έρω πώς δέν έπρεπε να σου γράψω μά δέν μπορούσα και ν' αντίταθώ στην έπιθυμία πού με είχε κυριέψει. 'Υπηρεσε το πόν για μένα: άγάπη μου, είδωλό μου, δεινρό μου. Όταν έφυγε, έδειρα την γρηά και μέθυσα: Πήγα να τρελλαθώ. 'Υπηρε, όμως, η τελευταία μέρα της άτιμίας για μένα. Πόσο υπέφερα! Ένας Θεός ξέρει πόσο σ' άγάπησα! Σου έδειχνα ψυχρότητα και κακία, γιατί σ' αγαπούσα. Δέν σου γράφω, όμως, τώρα, για να σου πω αυτό. Σου γράφω για να μάθης πώς ύστερα απ' την άναχώρησή σου έφυγα απ' την καλύβα. Βρήκα έναν γέρο καθηγητή της μουσικής πού με πήρε στο σπίτι του και με δίδαξε βιολί. Με κυρίευσε ένα τρελλό όνειρο. Άρχισα να μελετώ με μανία. Έκανα θαύματα. 'Υστερα από τρία χρόνια, έδινα κονσέρτα. Και μαζί σέ άναζητούσαμε. 'Ο δάσκαλός μου τά ήξερε όλα. 'Ηταν, όμως, πολύ άργά. Όταν, ύστερα από πέντε χρόνια πίστρεψα πώς ήμουν άξία σου, έμαθα πώς είχες κιόλας παντρευτεί. Όλα τελείωσαν πιά. Τί φριχτό. Αυτή την φορά πρέπει να έγκαταλείψω για πάντα το όνειρό μου. Άπόψε, όμως, δίνω το πρώτο κονσέρτο μου στην Βουδαπέστη, στην αίθουσα Βίντορ. Μπορείς ν' άνακατεθείς με το πλήθος και να μ' άκούσης. Θέλω μόνο ν' άκούσης το παιξιμό μου για να δής τί προσόδους έκανα, μόνο για σένα, άγάπη μου. Μπορείς νάρθης με την γυναίκα σου. Την αγαπώ γιατί ξέρω πώς σέ κάνει εύτυχισμένο και γιατί μου είναι άδύνατο να μισήσω. Διτι αγαπάς εσύ. Συχώρεσέ με. Να ξέρης μόνο πώς και τότε ακόμα ήμουν άξία του έρωτός σου. Άντίο για πάντα. Να μη σκέπτεσαι πιά την τσιγγάνα του δάσους, αλλά τώρα την βιολινίστα Μύριαμ Κέλλερ».

□

Πόσες φορές να διάβασε άραγε αυτό το γράμμα ο κόμης; 'Ωστε ή διάσημος βιολινίστα Μύριαμ Κέλλερ ήταν η τσιγγάνα! Πόσο τον είχε άγαπήσει! Τώρα όμως; Τώρα όμως αυτός αγαπούσε, έπρεπε ν' αγαπήσθ την γυναίκα του πού ήταν τόσο σπογγική, τόσο τρυφερή μ' αυτόν... Θά πήγαινε στο κονσέρτο μαζί με την γυναίκα του. 'Ηταν όμως άπαραίτητο να δείξη ψυχικό σθένος. Να μην προδοθή. 'Ερριξε το γράμμα στο τζάκι και σκούπισε δυό δάκρυα πού κυλούσαν άργά στα μάγουλά.

□

Πέρασαν πέντε χρόνια. 'Ο κόμης δέν θυμόταν πιά διόλου σχεδόν την περιπέτεια του δάσους. Δέν είχε ξαναγυ-

ΝΕΛΔΑ ΚΟΡΡΑΝΥ'Ι'

Ο Μυστηριώδης Πύργος του Λονδίνου

όπου φυλάγεται το στέμμα των βασιλέων της Άγγλίας

Το βαρυνόκιλο Στέμμα πού φόρεσε κατά την τελετή της Στέψης του ο Άγγλος Βασιλεύς, και πού είναι το καύχημα του άγγλικού λαού, είναι εύνοητο ότι πρέπει να φυλάγεται με μεγάλη προσοχή. Την τιμήν αυτήν την έχει ο Πύργος του Λονδίνου, ένα μεσαιωνικό κτίριο, γεμάτο μυστήριο και φρίκη.

Όταν η περίφημη όμιχλη του Λονδίνου σκεπάζει με τά γκρίζα της πέπλα την άγγλική πρωτεύουσα, ο παλιός πύργος του Λονδίνου παίρνει μιάν όφι άπαίσια, φρικτή. 'Ηδη και στίς ήλιόλουστες μέρες τρομάζει τον έπισκέπτη του με τις πελώριες, ύγρες, πρασινισμένες αυλές του, με τους έπιβλητικούς τούχους του πάχους 4 μέτρων, με τις βαρείες μεσαιωνικές άλυσίδες των κινηλιωμάτων του, με όλη γενικά την εμφάνισή του. Οι διάφοροι φύλακες και στρατιώται της φρουράς του,

ντυμένοι με μεσαιωνικά ακόμα κοστούμια αυξάνουν το έπιβλητικό μυστήριο του Πύργου αυτού πού άφου είδε να έκτυλίσσονται στα ύψη ύπόγειά του τά φρικτότερα δράματα, οι άπαισιώτερες δολοφωνίες, οι συγκλονιστικότερες θανατικές εκτελέσεις, φυλάγει τώρα το άμυθητου άξίας Στέμμα των Βασιλέων της Άγγλίας. Το Σύμβολο της Ισχύος και της δυνάμεως της Άγγλίας, όπως πιστεύει ο λαός.

Κι είναι όλοι μέσα στο σκοτεινό κι άνήλιο αυτό κτίριο τόσο προσηλωμένοι στις παραδόσεις. 'Εκτός απ' τά κοστούμια οι διάφορες υπηρεσίες του Πύργου τηρούν, κατά την έξαση των καθόντων τους, τους τύπους, και τη φρασεολογία ακόμα, της έποχής πού πρωτοχτίστηκε ο Πύργος.

Την ώρα π.χ. πού στο παλιό ρολόγι του Ουστίνιμστερ άντιχούν οι ένδεκα νικητρινοί χτύποι, μέσ' απ' το σκοτάδι της νύχτας, πού λές και το κάνουν περισσότερο πηχτό οι σκιές των ψηλών πυργίσκων, προβάλλει ένας φύλακας ντυμένος στα κόκκινα και πού θυμίζει έτσι δήμιο του μεσαιώνος. Προηγείται των στρατιωτών πού πρόκειται ν' άντικαταστήσουν τη φρουρά των Θεσαυρών του Θρόνου. 'Ο πρώτος φύλακας κρατά στο ένα του χέρι ένα μάστο πεκαρίων κλειδών και στο άλλο ένα φανάρι.

Στο δρόμο του συναντά έναν άξιωματικό της φρουράς τον ρωτά:

—Τίς εί;

—Φέρνω τά κλειδιά, άπαντά ο κόμινος στρατιώτης.

—Ποιά κλειδιά; ξαναρωτά ο άξιωματικός.

—Τά κλειδιά του Βασιλέως Γεωργίου.

—Νά περάσουν τά κλειδιά του Βασιλέως Γεωργίου, διατάσσει ο άξιωματικός.

Προτού χαθή ξανά στο σκοτάδι ο στρατιώτης φωνάζει:

—'Ο Θεός σόζι τον Βασιλέα Γεώργιο!

—'Ο άξιωματικός χαίρετά με πού σταθί του κι οι άλλοι στρατιώται παρουσιάζουν όπλα και λένε με θοσοκενική κατάνυξη.

—'Αμήν, άμήν!

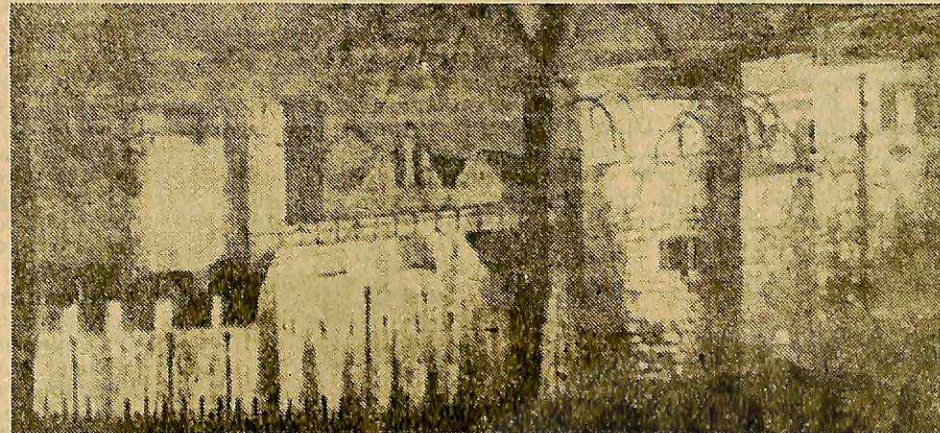
Τά κλειδιά αυτά τά παραδίδουν μετά στον Διοικητή του Πύργου πού κι εκείνος με τη σειρά του επικαλείται τον Θεό ύπερ του Βασιλέως του.

Αιώνες δλόκληρους επαναλαμβάνεται ή ίδια αυτή διαδικασία κάθε βράδυ στίς 11 στον Πύργο του Λονδίνου.

□ □

—'Ο πύργος αυτός μπορεί κανείς να πη ότι είναι ο μεσάζων μεταξύ του παρελθόντος και του παρόντος. Φυλάγει, ηηλότυπα θάλεγε κανείς, όλες τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες του μεσαιώνος και προσπαθεί να τις συνδυάση με την σύγχρονη ζωή.

Σέ μια γωνιά του κοιμητηρίου του άναπαύεται ο σκελετός ενός κορακιού πού ήταν ή μασκώτ της φρουράς του Πύργου. 'Ο θρύλος λέει ότι το πουλί αυτό το έφεραν

Ο Πύργος του Λονδίνου, φωταγωγημένος έπ' εύκαιρία της στέψης.

μαζί τους οι Άγγλοι στρατιώτες σάν έπέστρεψαν νικητάι απ' τη μάχη του Βατερλώ. Πέθανε λίγο πριν τον Παγκόσμιο Πόλεμο! Έως δέν πρόφτασε να χορτάση και με τις άσφακες των νεκρών του Μεγάλου Πολέμου όπως χόρτασε, πρίν 100 χρόνια, στά 1814, στο πεδίο της μάχης του Βατερλώ. Πάντως μέχρι σήμερα ακόμα οι άνδρες της φρουράς θεωρούν ιερό το πουλί αυτό.

Όταν έπισκέπτεται κανείς τά διάφορα σκοτεινά κελιά του Πύργου βλέπει όλη την 'Ιστορία της Άγγλίας να περνά μπρός από τά μάτια του.

Ματωμένα φαντάσματα διαφόρων εκτελεσθέντων πετούν στο μουχλιασμένο άέρα και θαρρεί κανείς πού άκούει τά βογγητά του πόνου τους και τις φρικτές κραυγές της άγωνίας τους.

Πάνω στους πρασινισμένους τούχους τους φαίνονται ακόμα χαραγμένες απ' τά ματωμένα νύχια των καταδικών διάφορες έπιγραφές.

Νά το κελλί της περίφημης Άννας Μπολίν, της βασίλισσας 'Ελισάβετ, της Μαρίας Στούαρτ και του πλατανικού έραστού της: του κόμητος ντ' Άραντέλ. Σ' αυτό το κελλί έπνιξαν τον άδελφό του Έδουάρδου του 4ου.

Σ' αυτόν τον Πύργο, με τη βαρεία απ' ένα παρελθόν έγκληματών, δολοφονιών και θανατιών εκτελέσεων, άμύσφατρα

του, φυλάγεται σήμερα το άνεκτιμήτου άξίας Στέμμα των Άγγλων Βασιλέων.

Στην ειδική αίθουσα των Θεσαυρών ξεχωρίζει πάνω απ' όλα τά άλλα άμυθητα πετράδια και χρυσαφικά, το Στέμμα με τις 2.800 πολύτιμες πέτρες. Το Στέμμα πού το στολίζουν το μεγάλο ρουμπίνι πού προσέφερε ο Μέγας Πέτρος στον Μαύρο Πρίγκιπα, το τεράστιο διαμάντι με τη γαλάζια άπόχρωση πού δώρησε το Τρανσβάλ στην Άγγλία, κι άλλα άμέτρητα κι άνεκτιμήτα πετράδια!

□ □

Το Στέμμα αυτό έχει και τη σχετική γκανγκστερική, θά λέγαμε σήμερα, 'Ιστορία του.

Το έπεισόδιο συνέβη επί Καρόλου του 2ου. Κάποιος 'Ιρλανδός, πού τον λέγαν Μπλούντ συνέλαβε το άκόλουθο σατανικό-

τατο σχέδιο για ν' άπορέση να κλέψη το πολύτιμο Στέμμα πού φυλάγεται όπως και σήμερα, στον Πύργο του Λονδίνου. Μετεμφιεσμένος σέ πύστωρα και συνοδευόμενος από μια γυναίκα πού την παρουσίαζε ως σύζυγό του, νά εισχωρήσει στον Πύργο. Όταν έφτασαν στην αίθουσα των Θεσαυρών ή γυναίκα προσποιήθηκε ότι λιποθύμησε.

—'Ο γέρο-φύλακας, έταξε να τους βοηθήση. 'Η γυναίκα όμως άόγουσε να συνέλθη. Την μετέφεραν τότε στο διαμέρισμα του Έντουαρτς.

του φύλακος. 'Εκεί συνήλθε επί τέλους ή λιποθυμήσασα. 'Ο ψευτο-πάστωρ, από ευγένεια, έπισκέφθηκε λίγες μέρες μετά την οικογένεια του φύλακος για να την εθάρσιση για την περιποίηση της γυναίκας του. Οι έπισκέψεις αυτές επαναλήφθηκαν και σέ λίγο οι δυό οικογένειες είχαν συνδεθί φιλικά τόσο πού στο τέλος νά συμπθεριάσουν κιόλας. Όά πάντρευναν ένα άνεπιό του ψευδοπάστορος με την κόρη του οικοδεσπότη.

Περιμένοντας να ντυθί ή νύφη, ο Μπλούντ παρακάλεσε τον φύλακα να δείξη στους φίλους του την αίθουσα των Θεσαυρών και το Βασιλικό Στέμμα. Μόλις όμως μπήκαν στο θησαυροφυλάκιο οι σύντροφοι του ψευτο-πάστορος ώρμησαν πάνω στον φύλακα, τον έδεσαν και τον φίλωσαν γερά. Μετά σπώνοντες την κρυστάλλινη βιολίνα του άρπαξαν το Στέμμα Δέν έξφυγαν όμως.

Τους συνέλαβαν κατά το σούρουπο της έδιας μέρας. 'Απ' το Στέμμα όμως έλειπαν ήδη μερικές πολύτιμες πέτρες. Θά φαντάζεσθε ίσως πώς οι άθλιοι αυτοί κερμάστηκαν άμέσως δίχως πολλές διατυπώσεις; Κι όμως όχι. 'Ο Κάρολος ο 2ος ένθρονισάστηκε τόσο μ' αυτό το τέλημα πού του φάνηκε στο κάτω-κάτω κι άρκετά άστειο—ώστε άφησε άπέσως έλεύθερο τον Μπλούντ και τον προσέλαβε ως άξιωματικό της 'Ιδιαιτέρας φρουράς του!

Ο γάμος της "Ανν Σόθερν μέ τόν Ρότζερ Πράϊορ

Το μεγαλύτερο ρομάντσο τῶ Χόλλυγουντ

Τὸ 1936 κατέρριψε στὸ Χόλλυγουντ τὸ ρεκόρ τῶν εἰδυλλίων. Κατὰ τὴν διάρκειά του ἀναπτύχθηκαν τόσα πολλὰ ἐρωτικά ρομάντσα, πὺ καθένα ἀπ' αὐτὰ φαίνεται μεγαλύτερο, βαθύτερο, δυνατότερο ἀπ' τὰ ἄλλα.

Ὁ Ντίκ Πόουελ παντρεύτηκε τὴν Τζόαν Μπλόντελ. Ἡ Μάρην Ὁ Σουλ-λιβάν ὕστερ' ἀπὸ τόσα ἐμπόδια παντρεύτηκε ἐπὶ τέλους τὸν Τζόννυ Φάρροου καὶ τώρα ζῇ εὐτυχισμένη. Ἡ Ζαννὲτ Μακντόναλντ καὶ ὁ Τζέιν Ρά-υμοντ ἐνοιώσαν τὸν κεραυνόβολο ἔρωτα καὶ θὰ παντρευθοῦν σύντομα.

Εἶναι γνωστὰ τὰ εἰδυλλία τῆς Τζίν Χάρλοου μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελ, τῆς Καρόλ Λομπάρ μὲ τὸν Κλάρκ Γκάι-ημπλ, καὶ τῆς Βαρβάρας Στάνγουϊκ μὲ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ.

Σήμερα ὅμως θὰ γράψω μιά ἐρωτική ἱστορία πὺ μπορεί νὰ μὴν εἶχε τὴν λαμπρότητα τῶν ἀρραβώνων τοῦ Τζέιν καὶ τῆς Ζαννέτ, νὰ μὴν ἔγινε γι' αὐτὴν τὸ ἀσυγκράτητο κουτούμπολιὸ πὺ περιβάλλει τὴν ἀγάπη τοῦ Κλάρκ καὶ τῆς Καρόλ, νὰ μὴν διαφημίστηκε πομπωδῶς ὅσο ὁ γάμος τοῦ Ντίκ καὶ τῆς Τζόαν, εἶναι ὅμως γλυ-

κύτερη, δυνατότερη, συγκινητικώτερη ἀπ' ὅλες αὐτές.

Εἶναι ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς πεντάμορφης "Ανν Σόθερν καὶ τοῦ γοητευτικοῦ Ρότζερ Πράϊορ, ἡ ἱστορία μιᾶς ἀγάπης πὺ νίκησε καὶ τὰ ἐμπόδια καὶ τὴς ἀμφιβολίας καὶ τὴν κριτικὴ καὶ ὤγηκε ἀνέπαφη ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους πὺ κυριαρχοῦν στὰ ρομάντσα τοῦ Χόλλυγουντ: διαζύγια, κακές γλῶσσες, ἀντιζηλίες κ. λ. π.

Στὴν μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους πάστορας τοῦ Χόλλυγουντ εὐλόγησε σὲ μιά ἐκκλησία τὴν ἔνωση τῶν δύο ἐρωτευμένων.

"Ἄς διηγηθοῦμε ὅμως τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀρχή.

■ ■

Θὰ σὰς ἐκπλήξω ἀσφαλῶς ἂν σὰς πῶ ὅτι ὁ Ρότζερ καὶ ἡ "Ανν ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι ἐπὶ τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια! Ἀκόμη καὶ στὸ Χόλλυγουντ πὺ ὅλα μαθαίνονται στὸ λεπτό ὁ κόσμος νόμιζε ὅτι ἡ γνωριμία τῆς "Ανν καὶ τοῦ Ρότζερ ἦταν ὅπως ὅλες οἱ γνωριμίες τοῦ Χόλλυ-

γουντ: ἕνα δεῖπνο στὸ «Μπρόουν Ντέρμπι», ἕνας χορὸς στὸ «Τροκαντερό» κι' ὕστερα «Γεῖά σου! ποῖος ἔχει σειρά»;

Δὲν φαντάζονταν ὅτι πρὶν ἀπὸ τέσσαρα χρόνια στὸ Σικάγο ὁ ἔρως εἶχε πληγώσει κατὰκαρδὰ τὴν "Ανν καὶ τὸν Ρότζερ.

Τότε, στὸ Σικάγο, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα ἔργα παιζόταν καὶ τὰ ἑξῆς δύο: «Γιὰ σένα τραγουδῶ» καὶ τὸ «Υπάρχει πάντα μιά Γουλιέττα...». Στὸ πρῶτο πρωταγωνιστοῦσε ἡ τετράξανθη "Ανν Σόθερν, στὸ δεύτερο ὁ μελαγχρινὸς γόης Ρότζερ Πράϊορ. Ἐνα Σάβ-βατο βράδυ ἦσαν κι' οἱ δύο καλεσμένοι σὲ μιά γιορτὴ. Καὶ οἱ δύο εἶχαν προηγουμένως παράσταση καὶ ὅταν πῆγαν στὴ γιορτὴ ἦσαν λίγο κουρασμένοι, λίγο νευρικοί. Ἐκεῖ συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορά.

Ὁ Ρότζερ γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ γυναῖκες ἦσαν κάτι πλάσματα πὺ τὸν περιτριγύριζαν ἀδιάκοπα γιὰ αὐτόγραφα καὶ χαμόγελα, ζάρωσε τὰ φρύδια του μὲ ἐκπληξὴ ὅταν εἶδε τὴν "Ανν. Τοῦ φάνηκε διαφορετικὴ.

Ἡ "Ανν πὺ εἶχε ἤδη νοιώσει τὴν ἀγάπη πρὶν, καὶ ἤξερε ἀρκετὰ τοὺς ἄνδρες, ἔρθε ὅτι ὁ Ρότζερ ἦταν «συμπαθέστατος μὰ λίγο κοιμισμένος». Δὲν κατάλαβε ὅτι ἦταν κατὰ-κοπος. Μολτατοῦτα ὅταν τὸ ἴδιο ἔ-κεινο βράδυ τῆς ζήτησε τὴν ἀδεια νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης στὸ ξενοδοχεῖο τῆς γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω καὶ νὰ φάνε μαζί, εἶπε ναι.

Ὅταν μετὰ τὴν δεξίωση ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἦταν πεθαμένη ἀπ' τὴν κούραση; ἄφησε ἕνα σημεῖωμα νὰ μὴν τὴν ἀνησυχίσουν μὲ κανένα λόγο ἂν δὲν κτυπήσῃ μὲ τὴν τῆς τὸ κουδοῦνι.

Ἐπείσε νὰ κοιμηθῇ καὶ κοιμήθηκε τόσο πολὺ, πὺ ὅταν ὁ Ρότζερ πῆγε τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς νὰ τὴν πάρῃ ἐκεῖνη δὲν εἶχε κτυπήσει ὅ-κόμα τὸ κουδοῦνι. Ὁ μαίτρ ντ' ὁ-τέλ ἐδήλωσε στὸν Ρότζερ ὅτι κατό-πιν τῆς ρητῆς διαταγῆς τῆς τοῦ ἦ-ταν ἀδύνατο νὰ τὴν ξυπνήσῃ.

Οἱ ἑννέα ἄνδρες στοὺς δέκα στὴ θέση τοῦ Ρότζερ θὰ ἀφῆ-ναν μιά-δύο λέξεις δι-κασιλογητικές καὶ θάφευ-γαν. Μὰ ὁ Ρότζερ ἦταν ὁ δέκατος. Τοποθετήθηκε σὲ μιά καρέκλα καὶ πε-ρίμενε.

Ἐπὶ τέλους ὕστερα ἀ-πὸ δύο ὧρες ἡ "Ανν ἐγύ-πνησε. Ὅταν ἡ "Ανν κα-τέβηκε κάτω καὶ ὅλεπον-τας τὸν Ρότζερ θυμήθη-κε τὸ ραντεβού τους κόν-τεψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν ντροπὴ τῆς. Ποτὲ ὡς τῶρα, δὲν εἶχε φανῇ τόσο

ἀγενής σ' ἕναν ἄνθρωπο, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Καταστενοχω-ρήθηκε. Ὁ Ρότ-ζερ τὸ κατάλα-βε. Καὶ ἦταν πολὺ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὥ-στε νὰ ξέρῃ πὺς ἔπρεπε ἀκριβῶς νὰ φερθῇ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν συμπάθεια τῆς "Ανν.

Τῆς μίλη-σε τόσο φυ-σικὰ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμ-ῆ τίποτα ἀ-πολύτως καὶ νὰ μὴν ὑπῆρ-χε κανεὶς λό-γος νὰ δικαι-ολογηθῇ καὶ νὰ ζήτῃ σὴν συγγνώμην — πράγματα πὺ ἀντιπαθούν τρομερὰ οἱ γυναῖκες.

Τὴν πρώτη αὐτὴ συνάντηση ἀκο-λούθησαν καὶ ἄλλες.

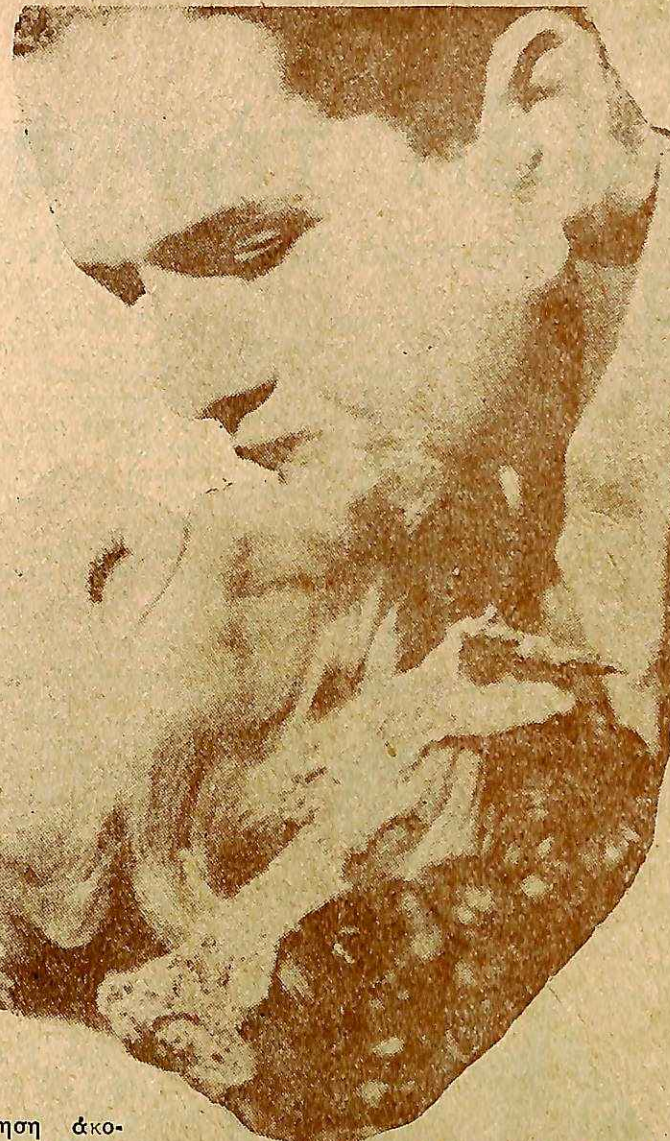
Καὶ προτοῦ κἂν περάσουν δυὸ μῆ-νες ἦσαν θαυμάσια ἐρωτευμένοι. Σὲ πολλὰ ζεύγη ὁ ἔρως αὐτὸς θ' ἀντιστοι-γοῦσε μὲ τὴν εὐτυχία. Μὰ στὴν "Ανν Σόθερν καὶ στὸν Ρότζερ Πράϊορ, ἦταν μιά πικρὴ τραγωδία. Ἐως τῶρα ἀπε-λάμβαναν μιά ἐξαισία φιλία, ἀνεμπό-διστη. Ὁ ἔρως ἦταν κάτι διαφορετι-κός. Γιατὶ αὐτομάτως ὕψωνε ἀνάμεσα τοὺς ἕνα φραγμὸ πὺ δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὴν φιλία τους. Ὁ Ρότζερ Πράϊορ ἦ-ταν παντρεμένος...

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖνος κι' ἡ γυ-ναίκα του ζούσαν χωρισμένοι μὰ δὲν εἶχαν πάρει διαζύγιο. Καὶ ἡ "Ανν ἐ-νοιώσε ὅλη τὴν πίκρα τῆς γυναίκας πὺ αἰσθάνεται τὸν πρῶτο, τὸν πραγ-ματικὸ ἔρωτα γιὰ ἕναν ἄνδρα παν-τρεμένο, ἕναν ἄνδρα πὺ ἀνήκει σὲ μίαν ἄλλη.

■ ■

Ἡ "Ανν καὶ ὁ Ρότζερ, ἔχοντας θα-θειὰ ριζωμένο μέσα τους τὸ αἶσθημα τῆς τιμωρίας ἀπεφάσισαν νὰ χωρι-σθοῦν μιά πὺ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἐρωτευμένοι. Ἡ γυναίκα τοῦ Ρότζερ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ διαζύγιο. Κι' ἔτσι ὅταν ἕνα συμβόλαιο κάλεσε τὴν "Ανν στὸ Χόλλυγουντ, ἀπεχαιρέ-τησε τὸν Ρότζερ μὲ βαρεῖα καρδιά. Πίστευε ὅτι δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτὲ πιά... Καθ' ὅλο τὸ τοξίδι δὲν ἔ-παψε νὰ κλαίῃ.

Καὶ ὅμως μόλις ἔφθασε στὸ Χόλ-λυγουντ εἶδε ὅτι ἡ «Οὐνιθέρσαλ» προσ-καλοῦσε ἐκεῖ τὸν Ρότζερ. Ἐκαναν ὅτι μπόρεσαν γιὰ νὰ ξεχάσουν...

Ὁ Ρότζερ Πράϊορ καὶ ἡ "Ανν Σό-θερν σὲ μιά σκηνὴ τῆς «Πρώτης ἀγάπης».

Μὰ καταλάβαιναν κι' οἱ δύο τοὺς ὅ-τι ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεγελάσουν τὸν ἑαυτοὺς τους. Καὶ πείσθηκαν γι' αὐτὸ ἐντελῶς ὅταν τοὺς ἔβαλαν νὰ γυρί-σουν μαζί ἕνα φιλμ: τὴν «Πρώτη ἀ-γάπη».

Καὶ τότε συνέβη κάτι ἀπρόοπτο: Ἡ κυρία Πράϊορ, ἀπεφάσισε νὰ παν-τρευθῇ καὶ πῆγε στὸ Ρένο ζητώντας διαζύγιο. Σὲ δυὸ μῆνες ὁ Ρότζερ ἦ-ταν ἐλεύθερος. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ρότ-ζερ πὺ ἔλειπε στὸ Σικάγο, ἔφθασε ἀεροπορικῶς στὸ Χόλλυγουντ.

— Ἀῖριο παντρευόμαστε! δῆλωσε στὴν "Ανν πὺ δὲν πίστευε σὲ τόσο ἀ-πέραντη εὐτυχία.

Ἡ "Ανν φοροῦσε ἕνα βαρύτιμο νυφί-κὸ πέπλο καὶ κρατοῦσε ἕνα μεγάλο μπουκέτο κρίνα. Ὅταν ὁ Ρότζερ ἔκα-νε νὰ τὴν περάσῃ γιὰ τὴν τήρηση τῶν ρωμαντικῶν παραδόσεων, ἡ Τζόαν Μπέννερ, ἡ στενότερη φίλη τῆς "Ανν, παρενέβη: «Ἀφῆσέ τὴν νὰ ἔχῃ τὸ πέπλο τῆς, ἔστω, ἀνόητε, φώναξε στὸν Ρότζερ ἔξω φρενῶν. Θὰ ἦταν καλύτε-ρο νὰ κάνῃς τὴν τελετὴ αὐτὴ ὅσο θελ-κτικώτερη μπορεῖς, γιατί εἶναι ἡ τε-λευταία στὴ ζωὴ καὶ τῶν δύο σας!».

Ἔτσι ἡ "Ανν εἶχε καὶ τὸ πέπλο τῆς καὶ τὸ μπουκέτο τῆς καὶ παντρεύτη-κε στὴν ἐκκλησία. Καὶ σήμερα εἶναι ἡ εὐτυχέστερη γυναίκα τοῦ κόσμου...

ΦΡΑΝΣΙΣ ΛΑΓΚΦΟΡΔ

MIKPA NEA
ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Η ΚΑΡΡΟΤΣΑ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑ ΛΟΥ.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ στούντιο τῆς Μέτρο-Γκόλντουντ πὺ θρόνονταν στὴν Κα-ταλίνα «γυρίζοντας» τὰ ἐξωτερικὰ κά-ποιος σκηνῆς τοῦ νέου φιλμ «Πάρνελ» ἐ-νοιώσαν μιά εὐχάριστη ἐκπληξὴ βλέποντας τὴν Μύρνα Λού νὰ καταφθάνῃ μὲ μιά προϊ-στορικὴ καρρότσα, συρμένη ἀπὸ δυὸ ἄσπρα ἄλογα.

Ἡ Μύρνα, ἡ ὁποία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ φορῇ στὸ φιλμ αὐτό, στὸ ὁποῖο πρωταγω-νιστεῖ μὲ τὸν Κλάρκ Γκάιημπλ, ἕνα ὀγκω-δέστατο φόρεμα τῆς ἐποχῆς τοῦ 1880, διε-πίστωσε ὅτι τὸ μόνο μέσο μεταφοράς γιὰ νὰ μὴν καταστραφῇ ἡ τουαλέττα τῆς θὰ ἦ-ταν ἕνα ἄμαξι τῶν χρόνων ἐκείνων.

Καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα. Βρή-κε, ἄλλως τε, ὅτι ταιριάζει θαυμάσια μὲ τὸν ρωμαντικὸν χαρακτῆρα τῆς.

ΟΙ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ

Ἡ ἐξαισία Σιμόνη Σιμόν ἔχει ἕναν δικὸ τῆς τρόπο νὰ δείχνῃ τὴν εὐχαρίστησή τῆς γιὰ τὴν ἱκανότητα τοῦ σκηνοθέτου τῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι κατενοουσιασμένος μὲ τὸν τρόπο αὐτό.

Κάθε φορὰ πὺ ἡ χαριτωμένη στὰρ ἔρχε-ται στὸ στούντιο γιὰ νὰ «γυρίσῃ» τὸ νέο τῆς φιλμ «Ἐβδομος Οὐρανός» δίνει ἕνα φιλμ στὸν διευθυντὴ τῆς σκηνοθεσίας Χένρυ Κίγκ. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ φεύγοντας. Καὶ οἱ ἄλλοι φαίνεται ὅτι ζηλεύουν ὅχι λίγο γι' αὐτὸ συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Τζαίμς Στουαρτ πὺ πρωταγωνιστεῖ μαζί τῆς στὸ φιλμ αὐτό πὺ ἐδόξασε ἄλλοτε τὴν Τζάνετ Γκάιημορ καὶ ὅπου φαίνεται ὅτι ἡ Σιμόν θὰ θριαμβεύσῃ ἀκόμη περισσότερο.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Οἱ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι προληπτικοί, μὰ στὸ περιβάλλον τοῦ κινηματογράφου οἱ προλήψεις καταντοῦν ἀρρώστια κυ-ριολεκτικά.

Ὁ πὺ εὐαίσθητος στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ, ὁ ὁποῖος ὅταν βλέπει μπροστά του μιά γάτα μαύρη, δὲν κάνει τί-ποτα ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες μέρες. Διακρίνεται τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του, ἂν θρῖσκειται σὲ ταξίδι, ἐπιστρέφει πίσω, ἂν ἔχῃ ἀρχίσει καμμιὰ καινούργια... ἀγάπη τὴν στέλλει... περιπάτο, γιατί εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ τοῦ βγοῦν σὲ κακὸ ἀφῶς εἶδε τὴ γάτα.

Ὁ Σαρλό πάλι ἀπελπίζεται ἐντελῶς ὅταν βλέπει σφήκες. Λέγει ὅτι κάθε φορὰ πὺ εἶδε μιά σφήκα νὰ τὸν τριγυρίσῃ, πάντα κάποια ἀτυχία τοῦ συνέβη. Γιὰ νὰ ἀποτρέ-ψῃ τὸ κακὸ λέγει ὅτι πρέπει νὰ μεθύσῃ, πρῶτα γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν κακὸ οἶκον κι' ὕστερα γιὰ νὰ σκοτώσῃ μὲ τὸ ἀλκοὸλ τὸ... κακὸ πνεῦμα!

Ἡ Ντολὸρ ντελ Ρίο εἶναι αἰσιόδοξη, πιστεύει μόνο στὶς προλήψεις πὺ τῆς φέρ-νουν τύχη. Ἔτσι κάθε φορὰ πὺ συναντᾷ ἄσπρο ἄλογο λέγει ὅτι πρέπει νὰ... φιλήσῃ ἕναν νέο γιὰ νὰ ἐλκύσῃ ἐπάνω τῆς τὴν τύχη.

Ἀντιθέτως, ἡ Τζόαν Κρόουφορντ ἀγαπᾷ τὸν ἀριθμὸ 13. Ὅταν καλῇ σὲ γεῖμα, προσ-καλεῖ πάντα δώδεκα πρόσωπα καὶ κάνει τὴν δεκάτη τρίτη. Στὰ φορέματά τῆς ἔχει 13 κουμπιά, καὶ στὰ κοκταίλ τῆς ἀνακατώνει 13 λικέρ. Ἀνάβει πάντα τὸ σιγαρέτο τῆς τρίτη ἀπὸ τὸ ἴδιο σιγίκο καὶ πρῶτον ἀρχί-ζει νὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ ἀναποδογυρίζῃ τὴν ἀλατιέρα...

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι τὸ παρακάνει λίγα ἡ γοητευτικὴ Τζόαν,

Ἄνν Σόθερν, ἡ στὰρ μὲ τὴν ἐκθαμβωτικὴν ὁμορφιά,

“Ολα έκτος απ’ τήν αγάπη

Αισθηματικό διήγημα του Ντίντο Ρέντζι

Προτού πεθάνη, ο πατέρας της της είχε πη με σβυσμένη φωνή: — Λία, νά πᾶς ἀμέσως στήν πόλη. Ἐκεῖ, θά παντρευτῇς τὸν Μάννι Ἀνσέλι. Τὸν γάμο αὐτὸ τὸν εἶχαμε συμφωνήσει ἀπὸ τότε πού ἦσασταν παιδάκια. Ἐχεις προίκα 500.000 λιρέτες καὶ θά τὶς καταθέσῃς στὸ ἐμπόριο τοῦ συζύγου σου.

Ἐπειτα ἀπ’ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ Λία, μολοντὶ δὲν θεωροῦσε σωστὸ νὰ δώσῃ τόσα πολλὰ χρήματα στὸν σύζυγό της, ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλη γιατί εἶχε ἱερὴ υποχρέωση νὰ ὑπακούσῃ στὶς τελευταῖες θελήσεις τοῦ πατέρα της. Ἦταν δεκαεννέα χρονῶν, εἶχε φακίδες στὸ πρόσωπο καὶ ξανθὸς πλεοῦδες, τὰ μάτια της, ὅμως, ἦσαν καταγάλανα καὶ πολὺ ὁμορφα. Δὲν τῆς ἄρεσε ἡ πόλη, οἱ δρόμοι ἦσαν πληκτικοὶ καὶ γεμάτοι λάσπες, οἱ ἄνθρωποι ντυμένοι χωρὶς γούστο. Προτιμοῦσε τὸ γραφικὸ ντύσιμο τῶν συγχωριανῶν της. Συνάντησε κοπέλλες πού τὶς γνῶριζε καὶ πού εἶχαν πᾶει στὴν πόλη γιὰ νὰ πιάσουν δουλειά.

— Κι’ ἐσύ ἐδῶ, Λία; Ἦρθες κι’ ἐσύ νὰ βρῇς δουλειά;

— Ὁχι. Ἦρθα γιὰ νὰ παντρευτῶ τὸν Μάννι Ἀνσέλι. Ἐχῶ μισὸ ἑκατομῦριο προίκα!

— Τὴν γέλασαν κατὰμουτρα. Νὰ δώσῃ μισὸ ἑκατομῦριο στὸν Μάννι; Τί τὴ ξεχωριστὸ εἶχε αὐτός;

Ἡ Λία βρῆκε εὐκόλως τὸ μαγαζί του.

— Ὁ κ. Ἀνσέλι; ρώτησε σ’ ἕναν μελαχρινό, ὡς ἐκεῖ-πάνω, μὲ πυκνά μαλλιά, πού ἦταν καθισμένος στὸ ταμειό.

— Ἐγὼ εἶμαι, τῆς ἀπάντησε καὶ σηκώθηκε. Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Εἶμαι ἡ Λία, τραύλισε ἡ νέα καὶ τοδῶκε τὸ γράμμα τοῦ πατέρα της. Ὁ Ἀνσέλι μὲ τὸ διάβασε καὶ τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπ’ τὴν συγκίνηση. Ἡ Λία ἔμεινε κατάπληκτη, γιατί τώρα τὸ πρόσωπό του τῆς φαινόταν σχεδὸν ὠραίο. Κι’ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μπροστὰ του.

Τὴν κύτταξε μὲ γλῶσσα:

— Μὴν κλαίῃς, τῆς εἶπε, ἐδῶ θά εἶσαι καλά. Πᾶμε στὸ σπίτι νὰ σὲ παρουσιάσω στὴν μαῖα καὶ στὸν Μάννι.

Εἶδε τὴν ἐκπληξη ζωγραφισμένη στὰ μάτια της.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μπέρτο, τῆς ἐξηγήσα ὁ Νάννι εἶναι ἀδελφός μου.

Ἡ κ. Ἀνσέλι ὑποδέχτηκε τὴν Λία μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα. Ὁ Νάννι κοιμόταν ἀκόμα. Ὁ Μπέρτο, νευροσπασμένος, διέταξε τὴν ὑπηρετρία νὰ τὸν ξυπνήσῃ καὶ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ τραπέζι γιὰ τέσσερις. Στὸ γεῦμα, ὁ Νάννι ἔκανε ἐντύπωση στὴν Λία. Ἦταν ξανθός, πολὺ κομψός, ὁμορφος. Ἡ Λία ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ κι’ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά. Ὁ Νάννι, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐντύπωση πού εἶχε κάνει, χαμογέλασε, τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ τῆς φέρθηκε πολὺ περιποιητικά. Ὁ Μπέρτο ἔτρωγε χωρὶς διάθεση. Ἡ Λία, μεθυσμένη, θαρροῦσε πὼς ζοῦσε ἕνα ὄνειρο.

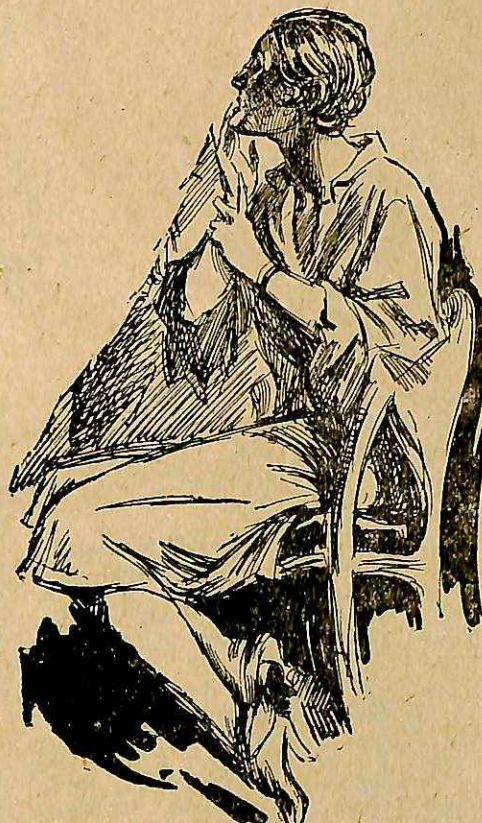
Ἐπειτα ἀπ’ τὸ γεῦμα, ὁ Νάννι ἔφυγε βιαστικά, λέγοντας πὼς τὸν περιμέναν. Ἐπείστρεψε ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ ζήτησε συγγνώμην γιατί εἶχε δειπνήσῃ ἐξῶ κι’ ἔκανε ἕνα-δύο κομπλιμέντα στὴ νέα πού ἔβλεπε μὲν ἀπὸ εὐτυχία. Τὴν νύχτα, μὲ-

σα στὸ δωμάτιό της, ἡ Λία προσεχρήθηκε γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα της καὶ τὸν εὐχαρίστησε πού τῆς εἶχε ὀρίσει γιὰ σύζυγο τὸν Νάννι Ἀνσέλι πού ἦταν ὁμορφος, καλός, περιποιητικός, τέλειος ἄνδρας. Πῆδηξε κάτω ἀπ’ τὸ κρεβάτι φανές. Τὰ μεσάνυχτα ἐξύπνησε ἀκούγοντας τὴν κι’ ἀφουγκράστηκε:

— Πρέπει νὰ δοθῇ τέρμα σ’ αὐτὴν τὴν ἀπακτη ζωὴ! Ἐγὼ ἐργάζομαι κι’ ἐσύ τεμπελιάζεις!

— Παντρεύου τὴν, ἰκέτευε ἡ μητέρα, ἔχει μισὸ ἑκατομῦριο προίκα κι’ εἶναι καλὴ κοπέλλα.

— Γιατί δὲν τὴν παντρεύεται ὁ Μπέρ-

Ἡ Λία ἔμεινε κατάπληκτη...

το; ἀπάντησε ὁ Νάννι.

— Μὴν εἰσαι βλάκας! φώναξε ὁ ἀδελφός του. Ἐκεῖνη εἶναι δεκαεννέα χρονῶν κι’ ἐγὼ τριανταεσσάρων. Κι’ εἶσαι κι’ ὁμορφος....

— Ἐνῶ αὐτὴ εἶναι ἄσκημη! Δὲν με νοιάζει, γιὰ τὰ χρήματά της; Δὲν τὴν παίρνω!

Ἡ Λία ἔμεινε κατάπληκτη ἀπὸ ὅσα ἀκούσε. Τὰ γονατὰ της λύγιζαν. Κάθησε κάπου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Τῆς φαινόταν πὼς ὅλα γκρεμίζονταν γύρω της. Κυτάχτηκε στὸν καθρέπτη: δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Νάννι. Ὁμορφὴ δὲν ἦταν. Ἐκρυψε τὸ κεφάλι της στὸ προσκέφαλο γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς της. Κι’ ὅμως, τὸν ἀγαποῦσε. Ἄλλον δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῇ. Πῆρε τὴν ἀπόφασή της.

Ντύθηκε ἀθόρυβα κι’ ἄφησε στοὺς Ἀνσέλι ἕνα γράμμα μ’ αὐτὰ τὰ λόγια:

«Θὰ ξαναγυρίσω, ἀφοῦ γίνω ὁμορφη». Κ’ ἔφυγε μέσα στὸ σκοτάδι.

Μεταμορφώθηκε: τὰ μαλλιά της ἔγιναν ἀκόμα πὺρ ἀνοιχτόχρωμα, τὸ πρόσωπό της πὺρ ῥόδινο. Ντύθηκε στὸ μετάξι, στὰ μπιζού, ἔγινε μιὰ καινούργια, γοητευτικὴ γυναίκα. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, ὅμως, αὐτὸ, ἔδωσε ὅλη της τὴν περιουσία.

Δὲν τὴν ἔγνοιαζε, γιατί ἤξερε πὼς ὁ Νάννι θά τὴν παντρευόταν καὶ φτωχὴ ἀκόμα. Μὲ τὴν πεποίθηση αὐτὴ εἶχε σπαταλήσει τὰ χρήματά της καὶ σὲ γλάντια, σὲ τουαλέτες, χρυσάβιους, τὰ πεταλούδιστικα φτερά της. Ἡ πεποίθησή της γιὰ τὸν Νάννι ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀποκροῦσῃ πολλὰς αἰτήσεις γάμου ἀνθρώπων πού κατέβησαν στὰ πόδια της δόλοκληρες παρουσίες.

Ὅταν ἔμεινε χωρὶς δεκάρα ἐπέστρεψε στὴν πόλη. Κάνει δὲν θ’ ἀναγνώριζε τὴν Λία στὸ πρόσωπο αὐτῆς τῆς ὥρας κυρίας. Βρῆκε τὸν Μπέρτο Ἀνσέλι καὶ θισμένο στὸ ταμειό, ὅπως πάντα.

— Τί ἐπιθυμεῖτε; τὴν ρώτησε.

— Εἶμαι ἡ Λία, τοῦ ἀποκρίθηκε θλιμμένα γιατί δὲν τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει ἀμέσως.

Τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπ’ τὴν συγκίνηση, ὅπως ἄλλοτε.

— Πᾶμε στὸ σπίτι τῆς εἶπε. Ἡ μητέρα πέθανε, τὸ ξέρεις; Ὁ Νάννι θά εὐχαριστηθῇ ξαναβλέποντάς σε....

Ὁ Νάννι! Τί δυνατὰ πού χτυποῦσε ἡ καρδιά της.

Καὶ πάλι ἐξύπνησαν τὸν Νάννι, κομψὸ κι’ ὁμορφὸ ὅπως πάντα. Στὸ τραπέζι, ξαναφίλησε τὰ χέρια τῆς Λίας κι’ ἐκεῖνη μεθυσμένη ἀπ’ τὴν χαρὰ της, ἦταν πιά σύζυγος πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

□ □

Τὴν νύχτα ἀκούσε ἀπ’ τὸ δωμάτιό της τὴν φωνὴ τοῦ Μπέρτο νὰ λὲι αὐστηρά:

— Ξαναγύρισε σὲ σένα. Τώρα, ἐλπίζω νὰ τὴν παντρευτῇ!

— Τρελλάθηκες! Τώρα δὲν ἔχει δεκάρα! Καλλίτερα νὰ πάρω τὴν ὑπηρετριά μας πού ἔχει κομπόδεμα....

Αὐτὴ τὴν φορὰ, γκρεμίστηκεν ὅλα τὰ ὄνειρά της. Ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Στὸ σαλόνι ἀντίκρουσε τὸν Μπέρτο.

— Ἦξερα πὼς θάφευγες γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃς, τῆς εἶπε. Σοῦ ζητῶ νὰ συγχωρέσῃς τὸν Νάννι!

— Μὰ ἐγὼ ἔπαθα νὰ τὸν ἀγαπῶ, τώρα πού εἶμαι ὁμορφη!

— Μὰ γιὰ μένα ἦσαν πάντα ὁμορφὴ καὶ τότε. Μιὰ ὁμορφιά πού δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ ὁ Νάννι.

Τὴν κύτταξε μὲ τὴν τρυφερότητα πού τὰ μάτια της δάκρυσαν.

— Τὰ χρήματα δὲν κάνουν τὴν εὐτυχία, τῆς ψιθύρισε. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ βάλουμε οἱ δύο μας τὰ θεμέλιά της....

Κι’ ἄλλαξαν τὸ πρῶτο φιλὶ τῶν ἀρραβόνων....

NTINO PENTZI

Κυρίες μου, προσοχή!...

Τὸ κραγιὸν τῶν χειλιῶν σας σὰς προδίνει!

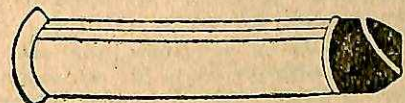

Ἡ ΓΛΩΣΣΑ ΕΝΟΣ ΚΡΑΓΙΟΝΙΟΥ

1 Ἄς πάρουμε πρῶτα τὸ ροῦζ τοῦ ὁποῦ δημοσιεύουμε παρακάτω τὴν εἰκόνα.

Παρατηρεῖτε; Διατηρεῖ τὴν τριγωνικὴ του μορφή, αὐτὴ πού εἶχε προτοῦ χρησιμοποιηθῇ. Καὶ θά τὴν διατηρήσῃ ὡς τὸ τέλος.

Ξέρετε τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἐκείνη πού τὸ χρησιμοποιεῖ εἶναι γυναίκα

συνεπὴς πρὸς τὸν ἑαυτὸ της καὶ τὶς ἀρχές της. Ὅτι εἶναι πνεῦμα μεθοδικό. ἄνθρωπος τῆς τάξεως.

□ □

2 Ἐλάτε τώρα στὸ παρακάτω ροῦζ. Βλέπετε ὅτι διαφέρει παλὺ ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Ἡ ἄκρη του δὲν εἶναι ἴσια, πάνω καὶ κάτω ἀλλὰ ἐλαφρῶς καμπύλη.

Ἐκεῖνη πού τὸ μεταχειρίζεται εἶναι φύση γλυκεῖα καὶ τῆς ἀρέσει ὁ ρεμβασμός καὶ τὸ ὄνειροπόλημα. Ἀκόμη, εἶναι στοχαστικὴ, τὰ σκέπτεται ὅλα, δὲν εἶναι διόλου ἐπιπόλαιη, καὶ τὸ σπουδαιότερο, εἶναι πολὺ γυναίκα.

Ἄν τέτοια ὅμως πού εἶναι, δὲν στερεῖ-

ται κάποιας φιλαρεσκείας καὶ γι’ αὐτὸ ἀγαπᾶ νὰ τὴν φλερτάρουν.

□ □

3 Ἄς πάρουμε τὸ τρίτο δείγμα πού ἔχομε στὸ χέρι.

Τὸ ροῦζ αὐτὸ εἶναι τελείως ἰ-

Ξέρετε τί θά πῇ αὐτὸ κυρία μου; Ὅτι εἶσθε ἕνα πνεῦμα κυριαρχικό, γιὸ

νὰ μὴν ποῦμε κατακτητικό, πού ὁρᾷ, κατὰ προτίμηση... στοὺς ἄνδρες. Δὲν κάνετε ὅμως ποτέ σας σκηνές καὶ αὐτὸ εἶναι χειρότερο...

Εἶσθε κοκέττα καὶ ἀγαπᾶτε νὰ φορᾶτε μαύρα φορέματα γαρνιρισμένα μὲ ζωηρά χρώματα. Ἰδιαίτερα ἀδυναμιάν ὅμως ἔχετε στὸ κόκκινο χρώμα.

□ □

4 Ὡ! Τί φαγωμένο πού εἶναι αὐτὸ τὸ ροῦζ! Βλέπετε πὼς ἔχει σχηματίσει μιὰ μακρυὰ μύτη ὡς κατὰ σφυρίχτρες πού μεταχειρίζονται οἱ μουσικοὶ γιὰ νὰ βροῦν τὸ «λά».

Ξέρετε τί προδίνει τό... αὐθάδικο αὐτὸ ροῦζ; Ὅχι καὶ τόσο τραγικά πράγ-

ματα: παιδικότητα, εὐθυμὸ χαρακτήρα, σκαμπτικό καὶ χαριτολόγο πνεῦμα, ἄνθρωπο, μ’ ἄλλα λόγια, εὐχάριστο! Μὴν τὴν ἀποφεύγετε, κύριοί μου τὴν γυναῖκα αὐτὴ, ἂν τὴν συναντήσετε ποτέ. Δὲν εἶναι διόλου ἐπιπόλαιη, μ’ ὅλη τὴν ἐξνοιασιστὰ πού φαίνεται νὰ δειλνῇ. Ἀπειναντίας, εἶναι στοχαστικὴ, μὲ ὥριμη σκέψη.

□ □

5 Ἐδῶ ἔχομε τὸ ἄκρο ἀντίθετο τοῦ ὅπ’ ἀριθ. 3 δείγματος. Τὸ ροῦζ αὐτὸ εἶναι φαγωμένο, σκαμμένο, κάνει δηλ. τὴν κοιλιὰ του πρὸς τὰ μέ-

Αὐτὸ δείχνει χαρακτήρα ζωηρό, ἄδρα σχηματισμένο, ἱκανὸ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν βιαιότητα. Μεγάλη τάση στὴν ζήλεια. Ἡ κάτοχος τοῦ ροῦζ αὐτοῦ ἔχει μάτις φλογερά πού τραβοῦν τοὺς ἄν-

δρες ὅπως ἡ φλόγα τὴν πεταλούδα, ἀλλὰ καὶ πού τοὺς φοβίζονται συνάμα.

□ □

6 Τὸ ροῦζ πού σὰς δειχνόμε παρακάτω, εἶναι φανωμένο διανοητικὸ καὶ πλανήως. Ἐνδειξη: μεγάλη δειλία, εὐλικρίνεια καὶ ὀλίγη ἀγριότης.

Ἡ κάτοχος τοῦ ροῦζ αὐτοῦ εἶναι

γεννημένη γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ σύντροφος τοῦ βίου.

□ □

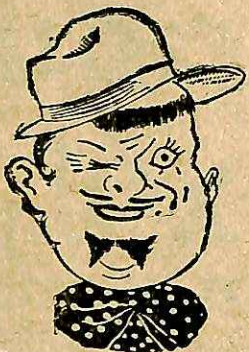
7 Τέλος, ἔχομε τὸ ροῦζ πού εἶναι φαγωμένο λοξά, ἀλλὰ ἐλαφρὰ στρογγυλεμένο.

Αὐτὸ σημαίνει μεγάλην προσαρμοστικότητα καὶ ἱκανότητα στὶς κοσμικὲς

ὕποχρεώσεις καὶ ἐπιδείξεις. Σημαίνει ἐπίσης λίγην ἀλλαζονεία, ἄλλην τὴν σκεπτικὰ ἀλλά σημαίνει ἀκόμη καὶ γυναῖκα μὲ γούστο.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

ΜΑΡΣΙ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ Α-
ΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΙΟΥ

Ο Όλιβ συναντά τον Μάριο σε κακό χά-
λια. Είναι γεμάτος επιδέξιους και η μύτη
που έχει γίνει σαν μελιτζάνα.

— Σε καλό σου Μάριε, τί έπαθες;

— Μην τ' ρωτάς Όλιβ. Έχω την κακή
συνήθεια άμα ανάσω το τσιγάρο μου σπύ-
νω και πετώ το σπύρο έξω από το παράθυρο...

— Και λοιπόν;

— Λοιπόν, πού λές, δεν έχω μόνον αυτό
το κακό, άλλ' όπως ξέρεις, είμαι συνάμα
και πολύ άφρημένος. Λοιπόν προχθές πήγα
πάλι να πετάξω ένα σπύρο έξω από το πα-
ράθυρο, άντι όμως να πετάξω το σπύρο,
πέταξα τον έαυτό μου και να τ'α χάλια
μου!....

ΦΟΒΕΡΟΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΑΙ!

Ο Μάριος και ο Όλιβ τα ψευτοκοπανά-
στην γειτονική ταβέρνα και τ'α λένε:

Αυτή τη φορά ο λόγος για τ'α κηπουρικά
τους κατορθώματα.

— Πού λές, Μάριε, έχω, πού με βλέπεις,
κάνω θαύματα στην κηπουρική. Νά, τίς
προάλλες φύτεψα τομάτες στον κήπο μου,
άλλα με τόσο τέχνη, πού το άλλο πρωί οι
τομάτες μου είχαν κιόλας βλαστήσει και
είχαν κ'αί ώραιότατα πράσινα φύλλα!...

— Πρί!... το λές κατόρθωμα έσύ αυτό;
άπαντά ο Μάριος. Άκου να ιδής και να
θαυμάσες κουτεντέ: Χθές βράδυ έχω φύτε-
ψα δυο-τρία κ'αμάτα άμπέλι στον κήπο μου
και σήμερα πρωί ξυπνώντας τι να ιδώ; τ'α
πουλιά να τρώνε τ'α σταφύλια πού είχαν
κιόλας γίνει!....

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

Οι δυο φίλοι μας, κυνηγούν μαζί στην
ζούγκλα. Άφου του κάκου έψαξαν όλη την
ήμέρα για θήραμα, αποφασίζουν, πρὸς το
βράδυ, να στήσουν τη σπηή τους για να
διανυκτερεύσουν. Ένφ, όμως, ο Μάριος κα-
ταγινώταν με το άνοιγμα των άποσκευών, ο
Όλιβ, πού είχε άπομακρυνθή λίγο για να
μαζέψη ξερά κλαδιά για τη φωτιά, μ'ήγει
ξαφνικά μια κραυγή:

— Μάριε! Τρέξε! Μάριε το όπλο σου!

— Τί τρέχει;

— Ένα λεοντάρι! Τρέξε και θ'α όρμησι
έάνω μου!

— Πές του να περιμένει!

— Δεν περιμένει, Μάριε!...

— Τότε πές του να φύγει!...

— Δεν φεύγει Μάριε!

— Τότε φύγε έσύ! Σατανά των Σατα-
νάδων!....

Ο ΜΑΡΙΟΣ... ΚΑΝΕΙ ΠΝΕΥΜΑ

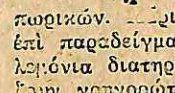
— Κάποτε, πού λές, Όλιβ, λέγει ο Μά-
ριος του φίλου του, θ'α γινόμενα γιατρός,
γ'α' όλίγο δηλαδή.

— Και γιατί δεν έγινες Μάριε;

— Για να ρωτάς Όλιβ!....

Και έσκασε στα γέλια ο άναρθος Μάριος.

Τ'α άσπ'α γόνα και άλλα δηλητηριώδη

άέρια, δεν προσοίζονται
φαίνεται, μονάχα για τον
δλεθρο των ανθρώπων, άλ-
λά και για την καλοπέρασή
τους. Τουλάχιστον όσπου
να χρησιμοποιηθούν για το
π'α'ό, χρησιμοποιούνται για
την καλή διατήρηση των ό-
πωρικών. — Τίς στο τριχλωριούχο άξον, επί παραδείγματι, τα πορτοκάλια και τ'α
λεμόνια διατηρούνται θαυμάσια και ώριμά-
ζουν γρηγορότερα, παρά στο δένδρο τους.

□ □

Οι Άγγλοι κοροϊδεύαν ως τώρα τους
Γάλλους πού έφραγαν θα-
τράχους. Νά πού άρχισαν
τώρα να τους τρώνε και οι
ίδιοι!

Σήμερα, υπάρχουν πολλά
βατραχοτροφεία στην Άγ-
γλία πού στέλλουν ως 2000
βατράχους την εβδομάδα
στά έστιατόρια του Λονδίνου.

□ □

Σ'α Μόνονο Γερμανίας υπάρχει ένας
π'έμπης, ηλικίας σήμερα
έως μηνών πού είναι
πραγματικό φαινόμενο
δάφους. Φαντασθήτε ότι
ζυγίζει... 57 χιλάκερα χι-
λιόγραμμα! Δεν πρόκει-
ται διόλου περί λάθους:
ο π'έμπης ζυγίζει πε-
νήντα έπτά κιλά. Τί
θα γίνη τώρα, όταν ο μι-
κρός αυτός... Δράκος με-
γαλώση κανείς δεν ξέρει! Οι άτυχείς γο-
νείς του τουλάχιστον τραβούν από τώρα τ'α
μαλλιά τους!

Και ιδίως ο μπαμπάς!

□ □

Εδώ και είκοσι χρόνια, ένας σοφός είχε
σκεφθή σοβαρώτατα να πά-
γη στο φεγγάρι μ' έναν γι-
γαντιαίο τροχό τον όποιος
θα κινούσε ένα μοτέρ 12
000 ίππων. Άπό τότε π'α-
ρασαν 20 χρόνια, δηλαδή
20 αιώνας εν αναμονή με
τάς προόδους πού έγιναν. Τ'α σήμερα
κάποιος Άγγλος σοφός σκέπτεται μια
σφήνα ή όποια θ'α έκαινοτισθή στο φεγγέ-
ρι και όπως λέγει ο σοφός αυτός, α'α' τη φορά, θ'α τού φάη το μάτι!

□ □

Σ'α Αυστραλία τ'α ένα είδος κόττας
του διόλου δεν σκοιίζεται
α τ'α αυγά της. Τ'α κάνει
ου και νύαι. Αυτό όμως
ν γίνεται έντελώς άσκο-
πο και στην τάχη. Η ξέ-
νη στα μέρη εκείνα είναι
η πού δεν άναίχει καμ-
ση να κλοσσήση ή κόττα τ'α αυγά
της. Κλοσσοούνται αυτά μόνα των κάτω από
τ'α καυτές άκτινες του ήλιου.

Ο σκύλος μου Μπόμπυ

Μια μικρή ιστορία

του Μ. Ντεκομπρά

Ήταν μια εποχή, πού λάτρενα τ'α σκυ-
λιά! Δεν άφηνα έκθεση σκυλιών πού να
ήν πάγω και σκυλοτροφείο πού να
μην έπισκεφθώ. Ήξερα όλες τίς ράτσες
των σκυλιών και δεν θ'α μπορούσε κανείς να
μού περάση ένα μαντρόσκυλο για πεκινούα!
Εκείνη την εποχή είχα ένα σκυλί. Δεν τ'ο
είχα αγοράσει σε καμιά έκθεση. Μού τ'ο
χάρισε μια φιλεναδόυλα μου τού μουσικού
θεάτρου, πού τίς τ'ο είχαν πούλησει για
σκυλάκι τής άγκαλιάς και όταν μεγάλωσε,
άποδείχθηκε ένα λιχόσκυλο πού δεν γινότα-
νε άλλο. Τόν όνόμασα Μπόμπυ και ήμου-
ν όλο περιποιήσεις μαζί του. Τόν λάτρενα,
άλλα δεν τόν ήθελα και τεμπέλη! Γι' αυτό
βάλθηκα να τού μάθω διάφορα πράγματα. Τ'ο
ζώο ήταν έξυπνο εύτυχώς, και τάπαρνε τ'α
γράμματα παρντόν!—τ'α όσα τού έδιδασκα-
λ'ελα να π'α! Μέσα σε δεκαπέντε μέρες, ο
Μπόμπυ ήπαινε πειθήνια και στό παραμυ-
κρό μου τ'ο νόημα. Καθόταν, σηκωνόταν, έ-
τρεχε να μού φέρη τίς παντούφλες μου π'ή-
γαινε ν' άφήση τ'ο μπιστοτάκι μου στόν κα-
νπέ, κούρδιζε τ'ο γραμμόφωνο, σκοιύπιζε τ'α
πόδια του όταν θάμπαινε άπ' έξω στό σπύ-
τι κτλ.

Η άδελφή μου ή Παμέλα, πού μ' ένδια-
φέρουν παρακολουθούσε όλη αυτή την διδα-
χή, μού ελεε ένα πρωί...

— Όλα καλά, άλλα δεν τού έμαθες τ'ο
καλλίτερο:

— Ποιό, Παμέλα;

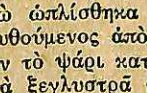
— Να μην αφήνη από τ'ο στόμα του αυτό
πού θ'α τού έμπιστευθής, αν δέ τού τ'ο ζη-
τήσης ο ίδιος.

— Έχεις δίκιο, θ'α γίνη κι' αυτό.

Και έγινε κι' αυτό. Ο Μπόμπυ ήτανε
πιά μια χαρά.

Τού έδιναν τ'ο μπιστοτάκι μου στό δρόμο
και όταν φθάνανε σπύτι δεν τ'ο παρέδιδε σε
κανέναν άλλον έντός από μένα. Ούτε στην
άδελφή μου άκόμη!

Αντιθέτως, όταν ή άδελφή μου τόν έ-
παιρνε μαζί της στόν μπακάλη και τόν φόρ-
τωνε με τ'α φώνια της, ο Μπόμπυ έφθανε
τρεχάτος σπύτι και την περιέμενε στην πόρ-
τα με τ'ο καλάνι στό στόμα. Με κανένα τρώ-
πο δεν μού τ'ο παρέδιδε έμένα.

Πέρασε καιρός, όποτε ένα βράδυ, μ'ας
έβησαν κάποιος ύποπιος θύρουός στό κά-
τω πάτωμα. Ο σκύλος όμως δεν άκούόταν.
Εντούτοις έχω άπλίσθηκα με τ'ο ρεβόλβερ
μου και ακολουθούμενος από την άδελφή μου
πού έτρεμε σάν τ'ο ψάρι κατέβηκα κάτω. Εί-
χα μια σκιά να ξεγυστερά και να πηδή άπ' τ' αντικρινό παράθυρο, φορτωμένη μ' ένα
έρωδες δέμα.

— Μ'ας ξεγύμνωσαν Παμέλα!

— Και ο Μπόμπυ πού δεν άκούσθηκε!...

— Θ'α τόν σκότωσε τόν δυστυχισμένο ο
κακοτύπος!

Ξαφνικά, ένα μικρό φως τράβηξε την
προσοχή μου στόν κήπο. Τρέχω και τί να
ιδώ. Ένα κλεφτοφάνταρο πού τ'ο κρατούσε
σφιχτά στά δόντια του ο Μπόμπυ.

Τού τ'αχε έμπιστευθή ο λοποπότης και τ'ο
πιστό ζώο, δεν έννοούσε να ξεχώση τ'ο μά-
θημα πού τού είχαν δώσει!...

Άπό τότε ή Παμέλα δεν ξαναανακατεύθη-
κε στην άνατροφή τού σκύλου μου.

Μ. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Έρωτικό σπόρ

Διήγημα του "Αλλαν Τζόνσων

Υι'ατι έκείνος παντρεύτηκε έ-
κείνη ν, είναι συνήθως άνεξήγη-
το πράγμα. Σπάνιες είναι οι πε-
ριπτώσεις σάν τού θείου Ζόργκυ
πού έλεγε πώς έρωτεύθηκε την θεία
Μάλι κατά την διάρκεια ενός γεύμα-
τος στό σπίτι της, έξ' αιτίας μιας γλυ-
κυτάτης μιμφεί πού όμοιά της δεν θ'α
είχε γευτή ποτέ του. Ο θείος Ζόργκυ
κατεβρόχθισε έντεκα κομμάτια άπ' τ'ο
περίφημο γλυκό, διαρκώς επαινώντας
τ'ο. Η θεία Μάλι πού στεκόταν στό
πλευρό του άκουγε τους έπαίνους μ'
ένα χαμόγελο μετριοφροσύνης. "Υστε-
ρα άπ' τόν γάμο, άπεκαλύφθη πώς όχι
μόνο ή θεία Μάλι δεν είχε ιδέαν πώς
παρασκευάζεται ένα γλύκισμα, άλλα
ούτε καν πατούσε στην κουζίνα! Ο
Ζόργκυ στην αρχή έγινε έξω-φρενών:
είπε πώς είχε πέσει θύμα άπάτης. Η
θεία όμως τού άπάντησε με μεγάλη έ-
τοιμότητα: «Ώστε, αν ήξερες πώς τ'ο
γλύκισμα τ'ο είχε μαγειρέψει ή γρηά
μαγειρίσά μας ή Σουζάνα, θ'α παν-
τρεύσουν έκείνην;» Σ' αυτό τ'ο έπιχει-
ρημα, ο θείος Ζόργκυ δεν βρήκε να ά-
παντήση λέξη. Κι' έβγαλε τ'ο συμπε-
ρασμα, πώς έκτός άπ' την μιμφεί ά-
παιτούνταν και κάτι άλλο για να φθά-
σουν στην εύτυχη λύση πού είχαν φθά-
σει. Κι' άντι να έρευνήση να μάθη πε-
ρισσότερα, τ'ο έγκατέλειψε στά άνεξή-
γητα πράγματα πού περιλαμβάνει ο
έρω.

Μού ξανάρθε στην μνήμη αυτό τ'ο
πειοστατικό έξ' αιτίας τού γάμου τού
Πώλ με την Πήρυ. Κρίνετε και μόνοι
σας.

□ □

Για τόν Πώλ, τ'ο σπόρ ήταν τ'ο π'αν.
Οι κυριώτερές του άπασχολήσεις ήσαν
τ'ο τένις και τ'ο σκι. Πήγαινε στό σκο-
λειό,—αυτό όμως τ'ο είχε ως πάρεργο.
Κι' άπ' τίς γυναίκες άκόμη προτιμού-
σε τ'ο σπόρ. Γι' αυτό, όλοι ήσαν πεπει-
σμένοι πώς θ'α παντρευόταν κάποτε
μια γυναίκα με την ίδια μανία για τ'ο
σπόρ. Αντιθέτως, παντρεύτηκε την Πή-
ρυ. Είναι αλήθεια πώς ή Πήρυ είναι
χαριτωμένη, εύγενική, γοητευτική: πο-
τέ στην ζωή της όμως δεν έκανε σπόρ.
Ούτε σκι ξέρει, ούτε τένις. Οι κακές
γλώσσες λένε πώς δεν ξέρει καν κο-
λμπι! Κι' όμως, ο Πώλ την παντρεύ-
τηκε. Απρόοπτα.

Η Πήρυ ταξίδευε στην λίμνη Μπά-
λατόν μαζί με την καλλίτερη της φίλη
Λουκία. Προτού φύγη για την Μπαλα-
τόν, ή Λουκία είχε πη στόν Πώλ, πώς
βρισκόταν στόν ίδιο σύλλογο φιλάθλων
μ' αυτήν:

— Έλάτε μερικές μέρες μαζί μας. Κι'
ο μπαμπάς με την μαμά θ'α εύχαιστη-
θούν πολύ. Έχομε κι' ένα περίφημο
«κόρτ» για τένις!...

— Έρχομαι εύχαιρίτως, είπε ο Πώλ,
γιατί θέλω να σας διδάξω πώς να κά-
νετε τ'ο «σερβίς» στην άογή!... Μού φαί-
νεται πώς δεν τ'ο ξέρετε καλά.

Κι' έτσι, ή Πήρυ έμαθε υιά μέρα άπ'
την Λουκία πώς την έπομένη θάφθανε
ο Πώλ. Και συνέβη αυτό: ύστερα από
μερικές ώρες, ή Πήρυ παρουσιάστηκε

στην φίλη της με δεμένο τ'ο χέρι στόν
λαιμό. Είπε πώς είχε γκρεμιστή άπ' τη
σκάλα. Δεν ήταν τίποτα τ'ο σοβαρό. Ο
γιατρός όμως είχε συστήσει φασκές,
πομάδα κι' άνάπαυση. Πρό παντός, τε-
λεία άνάπαυση για να γιάνη γρήγορα
τ'ο χέρι.

Μόλις έφθασε, ο Πώλ φόρεσε τη στο-
λή του κι' όλη την Κυριακή δίδασκε
τένις στην Λουκία, ένω ή Πήρυ—τούς
κύτταζε, καθισμένη στό παγκάκι τού
«κόρτ».

— Έλάτε μερικές μέρες μαζί μας, τού
είπε ή Πήρυ.

Προτού Βασιλέψη ο ήλιος έφθασαν
άλλοι τρείς φιλοξενούμενοι πού ήξεραν
τένις. Καθώς περίσσευε ένας, ο Πώλ
πήγε να καθήση κοντά στην Πήρυ,
άσχολούμενος όμως μονάχα με την
παρτίδα. Σε μια στιγμή, ξεφώνισε:
— Λουκία! Πρόσεξε λοιπόν! Ξέχασες
όσα σου είπα!

Η Πήρυ άναστέναξε κι' είπε:
— Είναι άφάνταστο. Κι' όμως τίς τ'α
έξηγήσατε όλα τόσο καλά. Κι' ένας
άνήλικος θ'α είχε καταλάβει.

Οι σκέψεις τής Πήρυ συμφωνούσαν
με τού Πώλ. Γι' αυτό ο νέος την πρό-
σεξε κι' άντελήφθη πώς ήταν όμορφη.
Κι' άρχισε να τής μιλά... για τένις. Σε
μια στιγμή, τής είπε:

— Τι κρίμα πού έχετε δεμένο τ'ο χέρι

Θ'α παίζαμε οι δυο μας ένα σέτ, τί λέ-
τε;

Ο Πώλ σκεπτόταν πώς μια κοπέ-
λα πού μορφώνει τόσο εύκολα γνώμη
για τ'ο τένις, θ'α είναι δεινή παίκτρια.

Με άλλο στεναγμό, ή Πήρυ συνέχισε:
— Φοβάμαι πώς δεν θ'α μπορέσω να
παίζω κάμποσο καιρό.

Ο Πώλ την ρώτησε:

— Τι γνώμη έχετε για τόν Ουάιτ;

— Κυττάξτε τον: είναι γέρος, γελοίος!
άποκρίθηκε άσυλλόγιστα ή Πήρυ.

Ο Πώλ όμως άνέλαβε την υπεράστι-
σή του:

— Παίζεις όμως θαυμάσια!...

Η Πήρυ άντελήφθη την γκάφα της
κι' άποκρίθηκε με έτοιμότητα:

— Θαυμάσια! Μά πόσο διαφέρει τ'ο
στύλ του άπ' τ'ο δικό σας, Πώλ!

Αυτή την φορά, τόν είχε κατακτήσει
δλωσιόλου. Τ'ο μεσημέρι τής έπομέ-
νης, ο Πώλ τής έκανε την ντεκλαρα-
σιόν του. Ένα φιλή έπεσφράγισε τ'ο
αίσθημά τους.

Υστερα από άρραβώνα ξη έβδο-
μάδων, παντρεύτηκαν. Κι' έφυγαν για
την Ιταλία.

□ □

Τ'ο σκάνδαλο ξέσπασε στό Λίντο, δ-
ταν ο Πώλ πρότεινε στην γυναίκα του
να παίξουν μια παρτίδα τένις.

— Τώρα πιά δεν σου πονά τ'ο χέρι!
τ'α είπε.

— Έχει δίκιο, αγάπη μου... Δεν ξέρω
όμως τένις!

Στην αρχή, ο Πώλ νόμισε πώς ή Πή-
ρυ άστειευόταν, ύστερα όμως έγινε έ-
ξω-φρενών:

— Ώστε με ξεαπάτησες! τής είπε.

— Γιατί; άποκρίθηκε ή Πήρυ με έτοι-
μότητα. Ίσως να παντρευόσουν την
γρηά Έγγλέζα πού έπαίξε τένις τό-
σο όμορφα με τόν κ. Ουάιτ;

Δεν τού κράτησε όμως κακία. Κάθη-
σε στά γόνατά του και τού είπε:

— Πώλ μου, τίς κουτός πού είσαι! Άν-
τι να είσαι εύχαιρίστημένο πού θ'α δι-
δάξης έσύ τένις στην γυναίκούλα
σου!

□ □

Η Πήρυ ξεθεώθηκε κυριολεκτικά στό
τένις. Ούτε στιγμή δεν την άφηνε ή-
συχη ο Πώλ. Ένα σέτ... δεύτερο σέτ.

Κι' ήταν φυσικό ή καυμένη να περι-
μένη τόν χειμώνα για να ξεκουραστή
λίγο. Τόν χειμώνα όμως, άλλος μπέλας:
τ'ο σκι. Η Πήρυ έφαγε ένα σωρό τ'α-
πές ώσπου να τ'ο μάθη. Και πάλι, δεν
έβρισκε ήσυχία. Έναν περιπατο ως τ'ο
βουνό για να κάνουμε μια κατάβαση...
Κι' άλλο... Κι' άλλο!...

Τ'α Χριστούγεννα άρχισαν να λυό-
νουν οι πάγοι κι' ή Πήρυ άνέπνευσε λι-
γάκι. Η χαρά της όμως δεν βάσταζε
πολύ, γιατί στις άρχες Ίανουαρίου
σχηματίσθηκαν νέοι πάγοι.

Ένα βράδυ, έπιστρέφοντας στό σπύ-
τι, ο Πώλ φώναξε άπ' την εξέορτα:
— Έτοιμάσου, Πήρυ. Αύριο θ'α πάμε
για σκι στό βουνό!...

Διεκόπη όμως κατάπληκτος βλέπον-
τας την πεθερά τού και τόν γιατρό στό
προσκέφαλο τής γυναίκας του.

— Τί έπαθες, Πήρυ μου. Άρρώσθησες;
ρώτησε με άγωνία.

— Σύντομα θ'α γίνεται τρείς! είπε χα-
μογελώντας ο γιατρός.

Ο Πώλ άγκάλιασε την γυναίκα του
και την φίλησε:

— Θ'α τ'ο ν' κάνουμε πρωταθλητή τού
σκι, είπε.

ΑΛΛΑΝ ΤΖΟΝΣΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο στρατηγός ντε Σεβερνύ θυσιάζει την περιουσία του και τη ζωή του για τον φίλο του διομήχανο Πονταλές. Ο λόγος της υπερτάτης αυτής αυτοθυσίας ήταν ο βαθύτατος έρωας που είχε αισθανθεί από νέος για την γυναίκα του Πονταλές Τερέζα χωρίς να της τὸν ἐκμυστηρευθῇ ποτέ.

Στην ἐπιθανάτιο κλίνη του ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν Πονταλές τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ δώσῃ τὸ χέρι τῆς κόρης του Μαργαρίτας στὸν γιὺν του τὸν ὑπολοχαγὸ Ζωρζ ντε Σεβερνύ ποὺ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Κι' ἔτσι ὁ στρατηγὸς πελαίνει ἡσυχος ξέροντας ὅτι ἡ παλιὰ του ἀγάπη γιὰ τὴν Τερέζα θὰ ζωντανέψῃ τώρα στὰ παδιὰ του.

Ἡ Μαργαρίτα ντε Πονταλές ὅμως, ἕνα κορίτσι ποὺ ἔχει κληνομήσει ὅλη τὴν ὥρῃ καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς μητέρας του εἶναι ἐρωτευμένη, μὲ ἕναν παιδικὸ της φίλο, τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Ροζέ Ρεμοντέ, γιὺν δασοφύλακος, ποὺ βρίσκεται τώρα στὸ τάγμα του στὴ Βαντόμ.

Μιά μέρα, καθὼς ἡ Μαργαρίτα, κάνει ἕναν περίπατο συναντᾷ μὴν κηδεῖα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία πηγαίνει κάτωχρος καὶ ποινεμένος ὁ Ροζέ. Ἐκεῖ περνᾷ ὁ πατέρας του καὶ ἤθελε μὲ ἀδεία γιὰ τὴν κηδεῖα. Ἡ Μαργαρίτα ἐπιστρέφει σπῆτι τῆς κλαίοντας, καὶ σὲ μιά στιγμὴ ἀπειρῆς τρυφερότητος πηγαίνει στὸ σπῆτι τοῦ Ροζέ ποὺ βρίσκεται ὀλομόναχος γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Γιὰ πρώτη φορὰ δὲν μποροῦν νὰ κηρύξουν τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης τους καὶ ἡ Μαργαρίτα πείθει τὸν Ροζέ νὰ τὴν ζητήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Μαργαρίτα ἐξομολογεῖται στὴν μητέρα της τὴν ἀγάπη της.

Ἡ Τερέζα ἀκούει μὲ συμπάθεια τὴν ὁρῆ τῆς, ἀλλὰ λέγει ὅτι μόνον μὲ τὴν συγκατάθεση τοῦ πατέρα της μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος.

Τὰ ἴδια ἀπαντᾷ καὶ στὸν Ροζέ ὅταν ῥοχεται νὰ ζητήσει ἐπισήμως τὸ χέρι τῆς Μαργαρίτας. Ὁ Πονταλές ὁμως, ἀρνείται νὰ δεχθῇ τὸ συνοικέσιο αὐτό, καὶ ἔξορμε νιατὶ. Τὴν ἀπάντηση στὸν Ροζέ ἀναλαμβάνει νὰ τὴν δώσῃ ὁ γιὺν τοῦ Πονταλές ὁ Ἀντουάν. Μὲ πολλὴ σκληρότητα αὐτὸς δέχεται τὸν Ροζέ καὶ τοῦ ἀννοινώνει τὴν πατρικὴ ἀπάντηση. Ὁ Ροζέ φεύγει ἀπελπιμένος. Τὸ ἴδιο θράδν,

ΔΙΚΗ

δέχεται στὸ σπιτάκι τοῦ τὴν ἐπισκεψῇ

τῆς Μαργαρίτας. Ἡ νέα τοῦ ὀρίζεται νὰναι δική του γιὰ πάντα, καὶ οἱ δύο νέοι συμφωνοῦν νὰ ἀλληλογραφοῦν μυστικά. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, πεθαίνει ἡ μητέρα τῆς Μαργαρίτας. Ἡ νέα χάνει ἔτσι ἕνα πολὺτιμο προσώπτη. Μιά μέρα, ὁ πατέρας της τῆς μιλεῖ γιὰ τὸν γάμο της μὲ τὸν Ζωρζ Σεβερνύ. Ἡ Μαργαρίτα ἀνθίσταται παρακαλεῖ τὸν πατέρα της τόσο ποὺ νὰ τὸν συγκινήσῃ κατὰβαθα. Στὴν πὺν ψυχολογικὴ ὁμῶς στιγμὴ τῆς συνομιλίας τους, ἐπεμβαίνει ὁ ἀδελφός της Ἀντουάν, ὁ ὁποῖος λέγει τοῦ πατέρα του ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς πρέπει νὰ γίνῃ.

9.

(Ἡ συνέχεια)

Ἡ Μαργαρίτα ζοῦσε σὲ μιά διαρκὴ ἀγωνία. Κάθε μέρα ἕνας ὑπαινιγμὸς τοῦ Ἀντουάν ἢ τοῦ κ. ντε Πονταλές τῆς ὑπενθύμιζε τὸν Ζωρζ. Ἀλλωστε καὶ κάθε μέρα τὸν ἔβλεπε. Ὁ Ζωρζ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτά του δὲν ἀντιλαμβάνονταν τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τῆς Μαργαρίτας. Ἐπαιρνε γιὰ ντροπαλότητα τοὺς δισταγμούς της νέας κοπέλλας. Ἐκεῖνὸς ἔξ ἄλλου δὲν ἐνοιῶθε κανένα μίσος γι' αὐτόν. Ἀπεναντίας. Ἀν ἡ σκέψη της δὲν ἦταν κυριευμένη ἀπὸ τὸν Ροζέ Ρεμοντέ καὶ τὴν ἀδύνησή της, θ' ἀγαποῦσε ἴσως τὸν Ζωρζ.

Μὰ ἔβλεπε μὲ φρίκη νὰ πλησιάζῃ ἡ μέρα ποὺ θάπρεπε νὰ πάρῃ μὴν ἀπόφαση ὀριστικῇ: νὰ δεχθῇ ἢ ν' ἀρνηθῇ. Κι' ἐνοιῶθε ἕνα ρίγος νὰ συγκλονίζῃ τοὺς ὤμους της στὴν σκέψη ὅτι θὰ εἶχε ν' ἀγωνισθῇ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ποτὲ δὲν θάβρισκε τὴ δύναμη νὰ τοῦ ἀνισταθῇ. Καταλάβαινε ἀπὸ τώρα ὅτι θάβγαυε νικημένη. Καὶ ἀκριβὼς ἐπειδὴ ἦταν βέβαιη γιὰ τὴν ἀδυναμία της, βέβαιη γιὰ τὴν ἡττά της, ἐπειδὴ ἀπὸ τώρα ἀκόμη προτοῦ κᾶν νικηθῇ, ὁ ἔρως της γιὰ τὸν Ροζέ τῆς παραπονιόταν γιὰ τὴν πτώση της, δὲν περίμενε πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ.

Τοῦ ἔγραψε: «Θέλω νὰ μὲ παντρεύουν. Εἶμαι μόνη. Κανεὶς δὲν μὲ ποστοτεῖ. Εἶσαι μακριὰ μου, φοβοῦμαι!»

Δὲν ἔγραψε περισσότερα. Αὐτὸ ἔφθανε. Μέσα στὶς λίγες αὐτὲς λέξεις δὲν παλλόταν ὀλόκληρὴ ἡ κραυγὴ τῆς ἀγωνίας της, τοῦ τρόμου της; Δὲν ἦταν ὀλοφάνερη ἡ κραυγὴ τοῦ ἀπεγνωσμένου ἔρωτός της.

Ἡ ἀνοιχτὴ εἶχε ἐξαγάθει. Ἡ Μαργαρίτα, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὸ βασανιστήριό της καρδιάς της, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες καὶ πῆγε κοντὰ στὴν θεία της, στὸ Μαλπαλού.

Ἀπὸ τὸ Μαλπαλού, ἔγραψε στὸν Ροζέ. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Ἦταν ἀκριβὼς ὅπως τὴν φανταζόταν

τὸ νέο κορίτσι στὰ βάθη τῆς καρδιάς του.

«Σπεύδω στὸ Παρίσι. Θὰ δῶ τὸν πατέρα σου. Θὰ δῶ τὸν ἀδελφὸ σου. Ὑστερα θὰ περάσω μερικὲς ὥρες ἀπὸ τὸ Μαλπαλού γιὰ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπέρτατης αὐτῆς συναντήσεως ἀναμεταξύ μας. Δὲν θ' ἀργήσω».

Ἐκεῖνὴ δὲν κατάλαβε παρὰ ἕνα πράγμα: ὅτι θὰ τὸν ξανάβλεπε. Καὶ γιὰ μερικὲς μέρες ἡ μελαγχολία της ἐξαφανίσθηκε γιὰ νὰ δώσῃ τόπο σὲ μιά πυρετώδη καὶ νευρικὴ εὐθυμία.

Μιά μέρα, πῆρε ἕνα σύντομο σημείωμα μὲ μολόβι ποὺ τῆς ἐνεχειρίσε ἕνα μικρὸ χωριατόπουλο στὸ πάρκο τοῦ μεγάρου.

«Βρίσκομαι στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακος. Καὶ θὰ ἦθελα νὰ σὲ δῶ».

Ἦταν ἡ ὥρα ἐννῆα τὸ πρωῒ. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε βγῇ νὰ περπατήσῃ καὶ εἶχε εἰδοποιήσῃ τὴ θεία της ὅτι δὲν θὰ ἐπέστρεφε πρὸ τοῦ γεύματος σκοπεύοντας νὰ πάῃ ὡς τὸν ποταμὸ.

Ἦταν συνεπὼς ἐλευθερὴ καὶ ἡ παρατεταμένη ἀπουσία της δὲν θ' ἀνησυχοῦσε τὴν γεροντόκορη. Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασή της.

Δὲν θὰ ἐπιστρέφω στὸ μέγαρο, εἶπε. Θὰ πάω στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακος. Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δάσος.

Δὲν ἔκανε δέκα βήματα ὅταν συνήντησε στὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσε ἕναν ἄνδρα ποὺ γνῶριζε καλὰ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, μὰ τοῦ ὁποῖου ὅμως ἡ θέα, τὴν στιγμὴ αὐτὴ, τῆς ἔφερε ἕνα νευρικό ρίγος σ' ὅλα τὰ μέλη.

Τῆς φάνηκε ὅτι εἶχε πατήσῃ τὸ πόδι της σ' ἕνα φίδι καὶ ὀπισθοχώρησε μὲ φρίκη.

—Ποῖος ἦταν ὁ ἄνδρας αὐτός; Ὁ Ἐρβέ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ κ. ντε Πονταλές.

Τὸν ἔχομε ἤδη παρουσιάσει στοὺς ἀναγνώστας μας. Μικροκατωμένος, ἀδύνατος, μὲ φυσιογνωμίᾳ πονηρῇ καὶ δύσπιστῃ, μὲ μάτια ὀλόμαυρα, μὲ στόμα αἰσθησιακὸ καὶ κατακόκκινο, ὁ Ἐρβέ ἦταν ἕνα πλάσμα αἰνιγματικὸ ποὺ ἦταν δύσκολο ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τὸν χαρακτῆρα του.

Σιωπηλός, ἀκούοντας τὰ πάντα, μ' ἕνα τυπικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, δὲν ἤξερε κανεὶς ποτὲ τί σκεπτόταν...

Ὁ κόσμος ὅμως τὸν φοβόταν. Δὲν ἤξερε ἂν εἶναι καλὸς ἢ κακός.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Ἐρβέ, βαθύτατα ἐγωιστῆς καὶ φιλόδοξος δὲν εἶχε παρὰ μιά συμπάθεια: τὸ χρήμα. Ἦταν ἔρωτα: τὸ χρήμα ἦταν πόθο: τὸ χρήμα. Δὲν εἶχε καμμιά ἠθικὴ ἀρχὴ καὶ περιμενε τὴν εὐκαιρία νὰ γίνῃ πλούσιος.

Ποῖος θὰ τοῦ τὴν ἔδινε τὴν εὐκαιρία αὐτή; Δὲν τὸ ἤξερε. Εἶχε ὅμως ὑπομονή. Καθὼς δὲν ἦταν ἀκόμα τριάντα χρονῶν, εἶχε τὸ μέλλον μπροστὰ του καὶ ξέροντας καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, ξέροντας ὅτι τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὸν κᾶν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, περίμενε μ' ἐμπιστοσύνη.

Εἶχε ἀρχίσει ἀσχημα μολαταῦτα. Ἀ-

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ!

φοῦ τελείωσε τὸ γυμνάσιο κατώρθωσε ν' ἀγοράσῃ ἕνα μικρὸ κατάστημα. Πατρευτήκε καὶ ἡ γυναίκα του πέθανε ἑπτὰ μῆνες μετὰ τὸν γάμο του.

Ἡ φιλαργυρία του, ἡ ἀπληστὴ δίψα τοῦ χρήματος, ἡ σκληρότης του ἀπέναντι τῶν δυστυχῶν εἶχε τρομοκρατήσει τὸ χωριό.

Ἐκανε διάφορες ὑποπτες δουλειές ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ τὸν φέρουν στὴν φυλακή. Καὶ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὸ κατάστημά του.

Ξαναπαντρεύτηκε φτωχὸς καὶ ἄθλιος ὅπως καὶ πρὶν, μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε νὰ παραπονιέται. Ἐκρυβε μέσα του τὸ δηλητήριο τῆς λύσσας του. Ἀλλοῖμονο σ' ἐκείνον ποὺ θὰ δάγκωνε μιά μέρα. Ἡ πληγὴ θὰ ἦταν θανασιμη.

Δυὸ χρόνια τώρα εἶχε ἀναλάβει τὴν διαχείριση τοῦ Μαλπαλού.

Τὸν Ἐρβέ λοιπὸν εἶχε συναντήσει τὸ πρωῒ αὐτὸ ἡ Μαργαρίτα.

Δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ποτὲ δὲν τοῦ μιλοῦσε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε ταραχθῇ ὅπως ἐκεῖνο τὸ πρωῒνὸ, ἀντικρύζοντας τὸν. Ἐνοιῶσε τὸ προαίσθημα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἐπαίξε στὴν ζωὴ της ἕνα ρόλο ὀλόθριο, θὰ εἶχε στὴν εὐτυχία της μιά τεράστια ἐπιρροή.

Ὁ ταπεινὸς χαιρετισμὸς ποὺ τῆς ἀπέτεινε, τὸ δειλὸ καὶ ὑποκριτικὸ βλέμμα ποὺ τῆς ἔριξε, ὅλα αὐτὰ τῆς φάνηκαν ὡς μιά ἀπειλὴ γιὰ τὸ μέλλον.

Ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ της ὅτι ἦταν τρέλλα νὰ πιστεύῃ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ προαίσθημα. Στάθηκε στὸ μονοπάτι ταραγμένη, ῥαλισμένη, παρακολουθώντας τὸν Ἐρβέ ν' ἀπομακρύνεται μ' ἕνα βῆμα ἀργό, μ' ἕνα βάδισμα συρόμενο ποὺ τὸν ἔδειχνε ὡς ἕνα ἔρπετό ἀποκρουστικὸ.

Ἐκεῖνος δὲν πῆγε μακριά. Ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ νέα κοπέλλα δὲν μπορούσε πιά νὰ τὸν δῇ, ὥρμησε στὸ δάσος καὶ κάνοντας μιά στροφή ξαναπῆρε τὸν δρόμο ἀπ' τὸν ὁποῖο ἔρχόταν.

Μέσα στὰ κλαδιά ἄκουσε βήματα καὶ βρέθηκε ἀπέναντι σ' ἕνα χαμίνι.

—Ἐλα ἐδῶ, τοῦ εἶπε.

Ὁ μικρὸς πλησίασε. Ἦταν ἕνα παιδί καμμιά δεκαριά χρονῶν, μὲ φυσιογνωμίᾳ ἐξυπνῇ, ποὺ κρουβόταν σνεδὸν κάτω ἀπὸ ἕνα κασκέτο ποὺ κατέβαινε ὡς τ' αὐτιά του.

—Πρὶν ἀπὸ λίγο σὲ εἶδα νὰ μιλάς μὲ τὴν δεσποινίδα ντε Πονταλές.

—Μάλιστα, κύριε Ἐρβέ.

—Τί τῆς ἔλεγες;

—Τίποτα, κύριε Ἐρβέ.

—Πῶς τίποτα;

—Τῆς ἔδωσα μόνον κάποιο σημείωμα.

—Ἄ! Καὶ ἀπὸ ποιόν; Καὶ τί ἔγραψε;

—Ἦταν ἀπὸ τὸν κ. Ροζέ Ρεμοντέ.

—Ὅσο νιὰ τὸ τί ἔγραψε, δὲν μπορὸ νὰ σᾶς πῶ, γιὰτὶ δὲν ξέρω γράμματα.

—Καλὰ. Πάρε τώρα ἕνα φράγκο.

—Δὲν θὰ πῶ τίποτα, κύριε Ἐρβέ.

—Δὲν θὰ πῆς τίποτα, κύριε Ἐρβέ.

Καὶ τὸ παιδί ἐξαφανίστηκε στὸ δά-

σο.

Ὁ Ἐρβέ ἔμεινε σκεπτικὸς.

—Ἐνα ραντεβού! μουρμούρισε. Γιὰ

στάσου, αὐτὸ εἶναι μιά τύχη γιὰ μένα. Ἐνα ραντεβού μὲ τὸν νεαρό Ρεμοντέ τὴν στιγμὴ ποὺ συζητοῦν νὰ τὴν παντρεύουν μὲ τὸν κύριο ντε Σεβερνύ. Χά! χά! Θάπρεπε νὰ δοῦμε.

Χαμογέλασε σιωπηλὰ καὶ συνεχίζοντας τὸ δρόμο τοῦ πρὸς τὸ δάσος διευθύνθηκε στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακος.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν τὸν ἔβλεπε πιά. Δὲν ἤξερε ὅτι τὴν παρακολουθοῦσε.

Ὁ Ροζέ περπατοῦσε σκεπτικὸς καὶ λυπημένος μπροστὰ στὸ σπῆτι.

—Τὴν συνήντησε ἄραγε ὁ μικρὸς; Ἄναρκασιόταν. Μπόρεσε νὰ τῆς μιλήσῃ χωρὶς νὰ τὸν ὑποψιασθῇ κανεὶς; Θὰ ἔλθῃ ἄραγε; Ἀσφαλὼς δὲν θὰ τοιμῆσῃ. Ὡ! δὲν θὰ ξαναδῶ ποτέ... ποτέ!

Ἡ Μαργαρίτα προχωρεῖ χαμένη στὴν ὀνειροπόλησή της...

Κι' ἔξαφνα, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, μακριὰ ἀκόμη, διακρίνει μιά σκιά ποὺ ἔρχεται τρέχοντας. Εἶναι μιά γυναίκα. Προτοῦ ἀκόμη τὴν ἀναγνωρίσουν τὰ μάτια του, ἡ καρδιά του τοῦ φώναξε πῶς εἶναι ἡ Μαργαρίτα. Ἡ παιδούλα τρέμοντας σύγκορμα, πέφτει στὴν ἀγκαλιά της.

—Εἶσαι ἐσύ, Μαργαρίτα, ἐσύ! Ἦρθες! Βρίσκεσαι κοντὰ μου! Λέει ἐκεῖνος μὴ τολμώντας νὰ πιστέψῃ τὴν εὐτυχία του. Μ' ἀγαπᾷς λοιπόν;

—Ἀμφιβάλλεις, Ροζέ;

Τὴν τραβᾷ τρυφερὰ πρὸς τὸ σπῆτι γιὰ νὰ τὴν τοῦς δῇ κανεὶς περαστικὸς καὶ ἐξαφανίζονται κάτω ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα ποὺ εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ τὸ ἀγνόκλημα, τὸν κισσοὶ καὶ τὶς γκλυσίνες, σὺν μιά πράσινη ἀρωματισμένη φραγὴ ποὺ θέλει νὰ προστατεύσῃ τὴν εὐτυχία τῶν δύο ἐρωτευμένων ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα.

Μὰ ἐκεῖ κάτω, κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, ὁ Ἐρβέ στρέφει πρὸς τὸ σπιτάκι τοῦ περιέργου καὶ μοχθηρὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Γελά ἀθόρυβα καὶ μουρμουρίζει.

—Χά! χά! Νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ, πρέπει νὰ μάθουμε!

Μένει ἐκεῖ, κάθεται, ἀνάβει τὴν πίπα του καὶ ὑπομονετικὰ περιμένει νὰ βγοῦν μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ σπῆτι. Ἀν καὶ βρίσκεται μακριὰ, κάνει πότε-πότε μιά μηχανικὴ κίνηση τῆς κεφαλῆς, σὺν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί λέγουν, νὰ δῇ τί κάνουν.

Τί λέγουν; Τί κάνουν;

Εἶναι σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι, ὁ ἕνας ἀναπνέει τὴν ἀνάσα τοῦ ἄλλου καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ροζέ καίει τὰ μάτια τῆς Μαργαρίτας.

Εἶναι ὁ Ροζέ ποὺ μιλά, μὲ φράσεις κομμένες, λαχανιασμένες, διακοπόμενες ἀπὸ σιωπὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων προσπαθεῖ νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του, γιὰτὶ ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔφερε ἕνα παράξενο μεθύσι, ποὺ θάρρεῖς καὶ μιά τρέλλα ἔχει κυριεύσει τὸ μυαλό του.

—Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς γυναίκα μου... Τελείωσε... Τοῦς παρακάλεσα ξανά... δὲν θέλησαν... Τοῦς ἰκέτευσα! Νομίζω ὅτι ἔκλαια καθὼς τοῦς μιλοῦσα... Στάθηκαν ἀκαμπτοί, ἀνένδροτοι... ὁ ἀδελφός σου πρὸ πάντων... Ὡ! ἂν δὲν ἦταν ἀδελφός σου! Μὲ πόση γὰρὰ, μὲ πόση ἀνακούφιση θὰ τὸν ράτζα! Ἐβλεπα μέσα στὸ εἰρωνικὸ καὶ περιφρονητικὸ βλέμμα του, ὅτι ἀπελάμβανε τὸν πόνο μου... Δὲν σ' ἀγαπᾷ ὁ ἀδελφός σου, Μαργαρίτα... Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σ' ἀγαπᾷ...

—Εἶμαι βέβαιη ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ συγκατένευε στὸν γάμο μας... ἂν ἦταν μόνος του... μὰ ὁ Ἀντουάν εἶναι ἀμελίτικος.

Ὁ Ροζέ ἔκανε μιά κίνηση θυμοῦ καὶ ἀπειλῆς ποὺ κατέληξε σὲ μιά νέα κρῖση πόνου καὶ ἀπελπίσεως. —Ἐτσι εἶναι, ὅπως σοῦ εἶπα, ψυθύρισε μὲ ἀπόγνωση, ποτὲ πιά δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ...

μυαλό σου, παρατήρησε ο Μάρτεν Ντάλ, γιατί δεν θα θυμηθής. Έγω ωστόσο θα σου πω τι έγινε χωρίς να παραλείψω την παραμικρή λεπτομέρεια. Αρχίζω από τον τραυματισμό σου. Ξέρεις ποιός σε έκανε σ' αυτά τα χάλια;

—Αυτό είναι που περισσότερο θέλω να μάθω!

—Το λυκόσκυλό μου! Ο Άλχητης!

—Ο Άλχητης σας; Άλλα αυτός με γνωρίζει και όταν με βλέπει μου κάνει του κόσμου τις χαρές! Είναι φίλος μου!

—Ναί, αλλά χθές βράδυ ήσουνα έχθρός του!

—Έχθρος του Άλχητη σας εγώ; Δεν καταλαβαίνω. Πού με βρήκε και με έκανε έτσι;

—Στόν κήπο μου!

—Στόν κήπο σας εγώ; Τί γύρευα;

—Νά με σκοτώσης!

—Νά σκοτώσω εσάς; Τόν ευεργέτη μου;

Μίστερ Ντάλ! Θέλετε λοιπόν να με τρελάνετε;

—Μη τρελλαίνεσαι καλέ μου Τσάο-Τσέν! Γεγονός είναι πως ήλθε χθές βράδυ σπίτι μου με την πρόθεση, ή μάλλον με τη διαταγή να με σκοτώσης! Τό πιστό ζώο μάντευσε τις προθέσεις σου και σε έκανε σ' αυτά τα χάλια. Τό πράγμα είναι απλούστατο! Ο σέρ Ουίλμπουρ Μέρκαντες πέρνοντας πλάι σου στο σκοτεινό δρομάκι, σε ύπνωτισε!

—Εμένα;

—Εσένα! Σε ύπνωτισε, σου υπέκλεψε τη σκέψη, έμαθε πώς τόν παρακολουθούσε κατά διαταγήν μου, σου έβαλε στο χέρι ένα στιλέτο και σε έστειλε να με δολοφονήσης και κατόπιν να πιάς σπίτι σου να κοιμηθής. Ύπνωτισμένους εσύ, ήλθε στο σπίτι μου, πήδησε τα κάγκελλα του κήπου κρατώντας το στιλέτο και ξαφνικά έπεσε στα δόντια του Άλχητη!

—Εύτυχός!

—Μηχανικά, άσυνείδητα, έβόθισες το στιλέτο στο στέρονο του Άλχητη, έρπαισε εις φυγήν και πήγες στο σπίτι σου όπου κοιμήθηκε! Αυτό είναι Τσάο-Τσέν!

Ο Κινέζος τόν κούταζε σάν αποδλακωμένος και τέλος ρώτησε κυτάζοντας πότε αυτόν και πότε τόν Σούμερ ο οποίος είχε επίσημα απολυθεί.

—Μά... γίνονται λοιπόν τέτοια πράγματα μίστερ Ντάλ; Είναι δυνατά αυτά τα πράγματα; Νά σκοτώση κανείς ένα φίλο του ή και ένα άγνωστό του χωρίς νάχη συναίσθηση του τί κάνει;

—Γίνονται φίλε μου και ή απόδειξη είναι πως λίγο έλειψε να με στείλεις σε ένα καλλίτερο κόσμο από τόν συντομότερο δρόμο.

Και στρεφόμενος προς τόν Σούμερ:

—Λοιπόν Σούμερ; Τί ιδέαν έχεις τώρα για τόν σέρ Ουίλμπουρ Μέρκαντες; Έξακολουθείς να πιστεύεις πως είναι ένας απαρνήγρητος για τήν μυστηριώδη εξαφάνιση τής συζύγου τόν άνδρα, ο οποίος τάξει χιλιάδες σ' εκείνον που θα τού την βρή ζωντανή ή πεθαμένη;

—Μένω κατάπληκτος με όλη τη σημασία της λέξεως.

—Θά τού τó κάνουν λοιπόν το χατήρι. Θά τού βρούμε τή σύζυγό του και ή «Εταιρία προς προστασίαν τών ζώων» θα πάρη τήν αμοιβή. Τό κακό όμως είναι πως θα τού την βρούμε πεθαμένη, ή μάλλον, δολοφονημένη!

—Πώς σκέπτεσαι να ένεργήσης;

—Έγω τó σέβειο μου. Ο άνθρωπος αυτός ήλθε από τις Ίνδιες όπου διδάχθηκε τα μυστικά του ύπνου, της υπνολέξεως τής συνείδησης τού άλλου, τήν μεταβίβαση τής σκέψης και τόν έκβισμο τής ψυχής και τής θελήσεως. Δεν είναι ούτε θαύματα αυτά ούτε καν απλώς δύσκολα πρά-

γματα. Στα χωριουδάκια τών Ίνδιων τά κάνουν κάθε μέρα και λεπτοί πατέρες. Από τις Ίνδιες όμως ήλθα και εγώ! Σχετίσθηκα και εγώ με φακίρες και «γόγγι» από τούς οποίους έμαθα ίσως περισσότερα πράγματα. Και θά τού τó αποδείξω. Τό πολύ ως αύριο θά μου πληρώση άκριβά τó αίμα τού Άλχητη μου.

—Και τó δικό μου! Έκανε ο Κινέζος.

—Και τó δικό σου Τσάο-Τσέν.

ΛΥΟ ΣΑΤΑΝΑΔΕΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

—Έδώ είναι τó μέγαρο του σέρ Ουίλμπουρ Μέρκαντες;

—Μάλιστα. Τί θέλετε;

—Ερχόμαστε από τήν «Εταιρία Τηλεφώνων» να αλλάξουμε τó μηχανήμα.

Ο θαλαμηπόλος με τή λιβρέα εκύτταξε τούς δυο εργατικούς από τó κεφάλι ως τά πόδια. Ήσαν δυο τύποι εργατών με μπλουζές και με καστίνα, κρεμασμένες στούς ώμους τους. Ο ένας, κρατούσε στο χέρι του ένα καινούργιο τηλεφωνικό μηχανήμα. Η-

ταν ψηλός και αδύνατος άνδρας ηλικίας σαράντα περίπου χρόνων με κόκκινα μαλλιά και ξυρισμένους. Ο άλλος ήταν ένας παχύσαρκος άντρας ακαθόριστης ηλικίας, κοίλας, σω-

στό παχύδερμο, με μακρύ γκριζό μουστάκι πού έπεφτε στο στόμα του σάν κινέζικο και τόν ανάγκαζε να τó παραμερίση με τó δάκτυλό του για να καπνίση τήν πίπα του.

—Η εταιρία δεν μάς ειδοποίησε, παρατήρησε ο θαλαμηπόλος.

—Δεν συνέτρεξε λόγος να σάς ειδοποιήση. Εξ άλλου, τó τηλεφώνό σας πιστεύω πως δεν λειτουργεί αυτή τή στιγμή.

—Περμμένετε μιιά στιγμή.

Ο θαλαμηπόλος άπομακρύνθηκε αφήνοντας τούς μόνους και σε λίγο επέστρεψε και άνοιξε όλοτετα τήν πόρτα.

—Περάστε. Τό τηλεφώνω δεν λειτουργεί.

—Πού τó έχετε;

—Στό χώλλ.

—Ωραία. Ούτε φασαρία θά κάνουμε ούτε και θά σου λερώσουμε τó παρκέ. Είναι μέσα ο σέρ;

—Όχι, αλλά όπου και νάναί θά έλθη. Είναι ή ώρα του.

—Φίνα! Έτσι δέ θά φύγουμε χωρίς πουρμπουάρ.

Σε λίγο, οι δυο εργατικοί άρχισαν στο μεγάλο χώλλ τού μεγάρου τήν εργασία τους. Ο θαλαμηπόλος τούς παρακολουθούσε εργαζομένους με περιέργεια. Για μιιά στιγμή ο ψηλός και αδύνατος διέκοψε τó σφύριγμα του με τó όποιο συνόδευε τή δουλειά του και στράφηκε προς τόν θαλαμηπόλο:

—Τί μάρα ούτσικου πίνει ο σέρ Ουίλμπουρ Μέρκαντες;

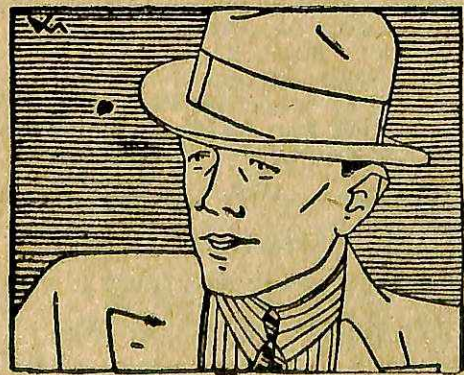
—Τραβάει ή όρεξή σου κανένα;

—Ωρα του είναι και έχω καιρό να πω ένα άνόθευτο «Μπουζιαναν» ή «Κανάντιαν».

Και στρεφόμενος προς τόν παχύσαρκο σύντροφό του:

—Τί λές και σ' συνάδελες;

—Αντί άλλης άπάντησεας, ο παχύσαρκος πλατάγισε τή γλώσσα του. Ο θαλαμηπό-

λος έγαμογέλασε και άπομακρύνθηκε να φέρη δυο ποτήρια με ούτσικου.

—Όπως είπαμε Σούμερ! Λέει ο Μάρτεν Ντάλ μόλις έμεινε μόνος με τόν άστυνομικό. Όταν έλθη ο Ουίλμπουρ Μέρκαντες, σ' θά εξακολουθήσης να διδώνης και να ξεβιδώνης και θά τόν πλησιάσω μόνος μου.

—Μείνε ήσυχος.

—Πρό πάντων άπόφυγε τó βλέμμα του! Λίγα δευτερόλεπτα αν διασταυρωθή τó βλέμμα του με τó δικό σου, σου υπέκλεψε τή σκέψη και θά κάνωμε πρώτης τάξεως φιάσκο.

—Κι' αν διασταυρωθή τó βλέμμα του με τó δικό σου;

—Θά γίνουν πρώτης τάξεως διαξιφισμοί!

Η έπιστροφή τού θαλαμηπόλου πού έφερε δυο ποτήρια με ούτσικου διέκοψε τή σιγοκουθέντα τών δυο φίλων οι όποιοι ούτε πρόφθασαν καν να φέρουν τά ποτήρια στα χείλη των γιατί τήν ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε ο σέρ Ουίλμπουρ Μέρκαντες πού επέστρεφε.

Ο Σούμερ έσκυψε στη δουλειά του κρατώντας έτσι τó βλέμμα του στο κατωβίδι του ενώ ο Μάρτεν Ντάλ έρχιγνε μιιά διαπεραστική ματιά προς τó μέρος τού Ουίλμπουρ Μέρκαντες. Ο τελευταίος παραξενεύτηκε βλέποντας τούς δυο εργατικούς μέσα στο χώλλ του και ρώτησε μάλλον εκνευρισμένος άποτεινόμενος προς τόν θαλαμηπόλο του:

—Πάλι τά ίδια; Πάλι μαστόρους έχουμε;

—Είναι τής «εταιρίας» σέρ. 'Αλλάζουν τó μηχανήμα;

—Άλλο σύστημα πάλι;

Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε τότε προς αυτόν και τού λέει κυτάζοντας τον έπιμονα στα μάτια:

—Πρόκειται περί νέας έφευρέσεως σέρ, από τήν όποιαν θά μείνη ένθουσιασμένο τó κοινό. Σείς είχατε τήν τύχη να είστε από τούς πρώτους πού....

Άλλα ο Μάρτεν Ντάλ δεν άποτελείωσε τή φράση του. Ο σέρ Ουίλμπουρ Μέρκαντες τινάχθηκε ξαφνικά σύγκομος σάμπως να είχε δεχθή ηλεκτρική εκκένωση, έκανε ένα βήμα προς τά πίσω και έμεινε άκίνητος, τάν στήλη αλατός και με τά μάτια πεταγμένα έξω από τες κόγχες.

Ο θαλαμηπόλος τά έχασε βλέποντας τόν κύριό του σ' αυτή τήν κατάσταση και έκαμε να σπείση προς αυτόν. Ο Μάρτεν Ντάλ, όμως, τόν σταμάτησε με μιιά χειρονομία:

—Στή θέση σου σ'! «Σκόλαντ-Γυάρδι» Σούμερ, άφησε πιά τά κατσαβίδια σου και κράτησέ μου είς άπόσταση τόν κύριο για να μπορέσω να εργασθώ. Μη τόν αφήσης να βγ'η από τó χώλλ.

Τρομοκρατημένος, ο θαλαμηπόλος, κάθησε σ' ένα κάθισμα ρωτώντας:

—Μά τί σημαίνουν κύριοι αυτά;

—Μη φοβάσαι σ'. Θά παρευρεθής σε μιιά παράσταση ύπνωτισμού και τσαμπατζής μάλιστα.

Και στρεφόμενος προς τόν απολιθωμένο Ουίλμπουρ Μέρκαντες:

—Διατάξτε!

—Διατάξτε! άποκρίθηκε αυτός με σβυσμένη φωνή.

—Εστελες χθές κάποιον να δολοφονήση έναν άλλο πού τόν είχε βάλει να σε παρακολουθή;

—Ναί.

—Σ' τού έδωσες τó στιλέτο;

—Ναί.

—Για τού λόγου;

—Γιατί κατόρθωσα να υπνολέψω τή σκέψη του και να μάθω πώς με παρακολουθούσε κατά διαταγήν κάποιου Μάρτεν Ντάλ.

Και στρεφόμενος προς τόν απολιθωμένο Ουίλμπουρ Μέρκαντες:

—Διατάξτε!

—Διατάξτε! άποκρίθηκε αυτός με σβυσμένη φωνή.

—Εστελες χθές κάποιον να δολοφονήση έναν άλλο πού τόν είχε βάλει να σε παρακολουθή;

—Ναί.

—Σ' τού έδωσες τó στιλέτο;

—Ναί.

—Για τού λόγου;

—Γιατί κατόρθωσα να υπνολέψω τή σκέψη του και να μάθω πώς με παρακολουθούσε κατά διαταγήν κάποιου Μάρτεν Ντάλ.

Και στρεφόμενος προς τόν απολιθωμένο Ουίλμπουρ Μέρκαντες:

—Διατάξτε!

—Διατάξτε! άποκρίθηκε αυτός με σβυσμένη φωνή.

—Εστελες χθές κάποιον να δολοφονήση έναν άλλο πού τόν είχε βάλει να σε παρακολουθή;

—Ναί.

—Σ' τού έδωσες τó στιλέτο;

—Ναί.

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

Τό κλεμμένο πτώμα

Άστυνομικό διήγημα τού Λουίς Σίνκλαιρ

Ο Χένρυ Νόρτον δεν είχε ακόμα καλοκοιμηθ'η όταν τόν ξύπνησαν δυνατές φωνές.

—Φωτιά! Φωτιά! Βοήθεια!

Πήδησε βιαστικά έξω απ' τó κρεβάτι του κι' ένω ντυνόταν μουρμούριζε δυσαρεστημένα:

—Μωρέ τύχη πού σου τήν έχω! Ήρθα εδώ στην έξοχή για να ξεκουρασθώ και γώ λιγάκι, και νά... τή δεύτερη κιάλας νύχτα πιάνει κάπου φωτιά, κι' άντε να κοιμηθής!

Ο Χένρυ Νόρτον, ένας νέος 25 μόλις χρόνων, ήταν άστυνομικός συντάκτης τής μεγάλης αμερικανικής εφημερίδος «Νταϊνλ Νιούς». Μερικά έξαιρετικού ενδιαφέροντος άρθρα του τόν είχαν καταστήσει, παρά τήν νεαρά του ηλικία, αρκετά γνωστό. Ο Χένρυ όμως δεν καμάρωνε για τή δόξα του αυτή. Ήταν μετριόφων, κι' αυτό άκριβώς τó προτέρημά του τόν έκανε άγαπητό σ' όσους τόν έγνώριζαν.

Ενώ ντυνόταν τράβηξε τις κουρτίνες τού παραθύρου και διέκρινε μιιά κόκκινη ανταύγεια στόν ορίζοντα.

Η φωτιά θάταν αρκετά μακριά.

—Εύτυχός, σκέφθηκε, πού ή φωτιά δεν είναι στο κέντρο τού χωριού, αλλιώς...

Ενώ κατακυλούσε σχεδόν τις σκάλες έκανε τή σκέψη πως κατά πάσαν πιθανότητα θά καίονταν μιιά μικρή βιλίτσα πού βρισκόταν σε άπόσταση ενός χιλιόμετρου από τó χωριό.

Η καμπάνα τής εκκλησίας ήγούσε πένθιμα, καλώντας σε βοήθεια όλους τούς κατοίκους, κι' ήδη στούς δρόμους είχαν κυβη πολλοί χωρικοί με κουβάδες στα χέρια.

Ο Χένρυ ρώτησε έναν απ' αυτούς:

—Σε ποιόν ανήκει ή βιλίτσα αυτή;

—Οί Ροδιές, έτσι τήν λένε τή βιλίτσα, άπάντησε αυτός, ανήκουν στόν έκατομυριούχο κ. Τόμσον. Ζή μόνος με μιιά γρηά υπηρέτρια και τόν γραμματικό τού τόν κ. Άνταμς. Μυστήριος άνθρωπος ο κ. Τόμσον, και ταιγκούνης, ο Θεός να σε φυλάη! Φαντάσου πού τά λεφτά του δεν τά εμπιστεύεται στις τράπεζες, μ'ά τά φυλάει ο ίδιος στο χρηματοκιβώτιό του.

Ο Χένρυ ένοιωσε κάποια μικρή άνατριχίλα πού τόν προειδοποιούσε ένστικτωδώς κάθε φορά πού καταπιανόταν καταπιανόμενος με καμμά ένδιαφ'ερους άπόθεσης.

—Φοβάμαι πως δεν θά μπορέσουμε να σβύσουμε τή φωτιά, συνέχισε ο χωρικός. Η βιλίτσα είναι ξύλινη και θά κορώση σά λαμπάδα.

Είχαν ήδη φθάσει μπρός στις «Ροδιές».

ΤΑΞΙΔΙ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

—Μπ'! Μπ'! Ο Γιώργος! Και πότε ήρ-
λες από τήν Λάρισα;

—Είμαι τέσσαρες μέρες, τώρα.

—Μ'ά καλά, και πώς δεν ήρξες μαζί και τήν γυναίκα σου;

—Κάνω ταξίδι άναψυχής!...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ω! Συγγνώμη κ. πρωτοπυλάχε, νό-
μιζα ότι δεν ήσασταν στο σπίτι...

—Έχεις δίκιο, φθάσαμε άργά! πα-
ρετήρησε ο Χένρυ.

Τήν ίδια στιγμή, σάν έπιβεβαίση τών λόγων του, όλόκληρο τó σπίτι κατέρ-
ρεε με δαιμονισμένο θόρυβο, σκορπών-
τας στόν ούρανό χιλιάδες σπίθες!

Κάποια φωνή άντήχησε τρομαγμένα:

—Χριστέ και Παναγιά, όλοι τούς με-
σα θά κήκαν. Δεν μπόρεσε να βγ'η κανείς!

Άλλες φωνές άντήχησαν άμέσως με-
τά καλώντας άπελπισμένα:

—Κύριε Τόμσον, κύριε Άνταμς, κυ-
ρά-Μαίρη.

Άλλοίμονο όμως, κανείς δεν άπαν-
τούσε. Κατά τά ξημερώματα μπόρε-
σαν να βρούν τά πτώματά τους.

Τού κ. Τόμσον και τής κυρά-Μαί-
ρης τ' άνεγνώρισαν άμέσως, τού γραμ-
ματέως όμως είχε γίνει σχεδόν κάρ-
βουνος.

Ο Χένρυ είχε βυθιστ'η σε βαθείς στο-
χασμούς.

Η φωτιά αυτή είχε έκραγη πολύ
περίεργα, κι' ή ταχύτης με τήν όποιαν
είχε άποτεφρώσει όλόκληρο τó κτίριο
ήταν έξαιρετική. Άπεφάσισε να κάνη
μόνος του μιιά μικρή έρευνα. Έτσι κα-
τώρθωσε να πληροφορηθ'η ότι στο χρη-
ματοκιβώτιό πού είχε βρεθ'η έντελώς
κατεστραμμένο απ' τή φωτιά, ο κ. Τόμ-
σον φυλάγε μεγάλα ποσά πού τά είχε
εισπράξει τελευταίως. Προσπαθώντας
να πλησιάση τά έρείπια πού τά έπιτη-
ρούσαν οι γωροφύλακες, είδε σε μικρή
άπόσταση απ' τή βιλίτσα ένα μεγάλο ά-
δειο δοχείο βενζίνα. Τό μέρος εκείνο
δεν έσυνάχζετο απ' αυτοκίνητα. Η δια-
πίστωση αυτή βύθισε σε νέες σκέψεις
τόν νεαρό ρεπόρτερ.

Γυρνώντας στο χωριό, πέρασε μπρός
απ' τó κοιμητήριό. Στην πόρτα καθό-
ταν σκεπτικός ο φύλακός του.

Βράζοντας τó πιστόλι του ο Χένρυ
ώρμησε προς τήν πόρτα τής κουζίνας
και τήν άνοιξε με όρμη.

Χλωμός και τρέμοντας φάνηκε στο
φως μιās μικρής λάμπας... ο δ'ήθεν
νεκρός Άνταμς.

Φυσικά, δεν έφερε καμμιιά αντίστα-
ση στόν Χένρυ, πού τόν ώδήγησε δίχως
χρονωτριβή στην άστυνομία, όπου τόν
παρέδωσε μαζί με τήν βιλίτσα όπου
είχε φυλάξει τά λεφτά πού είχε κλέψει
δολοφονώντας τόν γέρο Τόμσον.

Μετά έσπευσε να τηλεγραφήση στην
εφημερίδα του τήν υπόθεση πού είχε
καταρθώσει να διαλευκάνη προσθέτον-
τας έτσι μιιά νέα έπιτυχία στο ένεργη-
τικό του.

ΛΟΟΥΙΣ ΣΙΝΚΛΑΡ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ

Σο κάποιον κομποπότερα προσφέρουν ένα
πολύ παλιό γρασί μέσα σ' ένα πολύ μικρό
ποτήρι.

—Πώς τó βρήκατε;

—Περίφημα, μονάχα... μου φαίνεται πο-
λύ μικρό για τήν ηλικία του!

ΛΟΟΥΙΣ ΣΙΝΚΛΑΡ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ

Σο κάποιον κομποπότερα προσφέρουν ένα
πολύ παλιό γρασί μέσα σ' ένα πολύ μικρό
ποτήρι.

—Πώς τó βρήκατε;

—Περίφημα, μονάχα... μου φαίνεται πο-
λύ μικρό για τήν ηλικία του!

ΛΟΟΥΙΣ ΣΙΝΚΛΑΡ

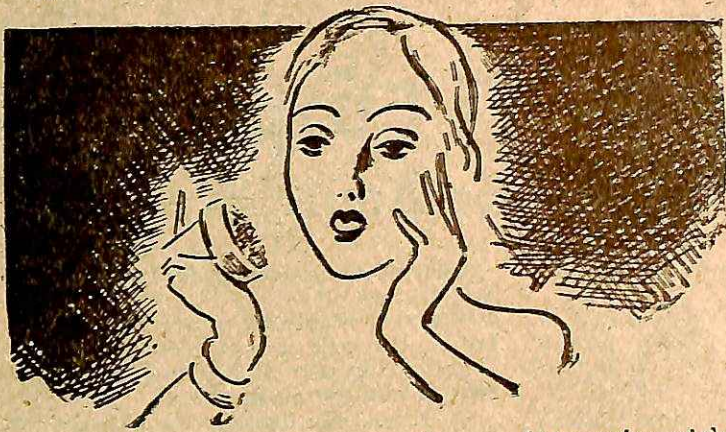
ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ

Σο κάποιον κομποπότερα προσφέρουν ένα
πολύ παλιό γρασί μέσα σ' ένα πολύ μικρό
ποτήρι.

—Πώς τó βρήκατε;

—Περίφημα, μονάχα... μου φαίνεται πο-
λύ μικρό για τήν ηλικία του!

ΛΟΟΥΙΣ ΣΙΝΚΛΑΡ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Διάβαζε σε μια γαλλική εφημερίδα της μελαγχολική ιστορία ενός μικρού κοριτσιού.

Ήταν ένα ευαίσθητο κοριτσάκι 13 χρόνων που είχε ένα μεγάλο καημό, τον οποίο κανείς δεν μπόρεσε—ή δεν ήξερε—να παρηγορήσει... Τό κοριτσάκι αυτό ζούσε ευτυχισμένο όσο είχε τη μητέρα του που λάτρεινε...

Μια μέρα όμως· ή νέα γυναίκα πέθανε και ή θλίψη κυριεύσε το παιδί, μια θλίψη θαθεία, άδαστακτη... Την ημέρα έκρυβε ό πως μπορούσε τον πόνο της. Μα το βράδυ, στο κρεβάτι, όπου κανένα αγαπημένο χέρι δεν έρχόταν πια να τακτοποιήσει τα σκεπάσματά της, ή μικρούλα Ζανίν έπαιε πολύ, ώρες ολόκληρες, προτού αποκοιμηθί...

Και τό Πάσχα, είδε ότι τό σχολείο κόντευε νά ξαναοίξη κι' εκείνη δεν είχε κανένας μάθημά της, σκέφθηκε ότι οι διαγωνισμοί πλησίαζαν κι' εκείνη θ' αποτύχανε άσού δεν είχε κανέναν να την μελετήσει... Σε πούν να έμπιστευθί τους φόβους της, τις στενοχωρίες της;

Μόνο μία μητρική καρδιά μπορούσε νά σκύψη στοργικά επάνω σε μία τέτοια λύπη... Και ή μικρή Ζανίν δεν βρήκε κανένα στήριγμα για νά πιστώ. 'Ο μπαμπάς ήταν βέβαια καλός, μα τόσο άυστηρός, τόσο άπασχολημένος...

Και ή Ζανίν, που έξη μήνες τώρα, με μία τρομακτική για την ηλικία της προμελέτη, είχε αποφασίσει ν' αυτοκτονήσει, βρήκε επί τέλους που έκρυβε ό πατέρα της τις σφαίρες της καραμπίνας του. Εαπλώθηκε στο κρεβάτάκι της και τραβήξε μία σφαίρα στο κεφάλι της...

Επάνω στο μαθητικό της τετράδιο που της είχε στοιχίσει τόσα δάκρυα και τόσους άναστεναγμούς, έγραψε μία έπιστολή για τον πατέρα της, μία έπιστολή παιδάστικη και τρομερή συγχρόως.

«Αγαπητέ μου μπαμπά, σου ζητώ συγγνώμη. Μα δεν μπορώ πια νά ζήσω έτσι. Θέλω νά με ντύσης με τό καλό μου φόρεμα νά μου βάλης ακόμη τό ώραίο μου βραχιόλι και τό κολλιέ της μαμάς. Θα βάλης λουλούδια στα μαλλιά μου, άφου τό κάνης μπούκλες. Κι' ύστερα, θέλω νά με θάψουν κοντά στη μαμά, κοντά-κοντά στη μαμά...

» Μπορείς νά δώσης πίσω τό καινούργιο παπούτσι, που μ' άγόρασες τήν περασμένη έβδομάδα. Δεν θα μου χρειασθούν πια. Και άν χρειασθής τό λεπτά του κουμπιρά μου, πάρε τα...».

Και κάτω στη σελίδα έγραψε: «Πέθανε στις ένδεκάμιση, π. μ.».

Και όμως μόνο την άλλη μέρα κατά τις 3 τά ξημερώματα, ξειψύχσε.

Αν ήθελε νά παρηγορήσει κανείς τον

δυστυχισμένο πατέρα θα του έλεγε ότι ή κόρη του διάλεξε την καλύτερη λύση, άν λάβη κανείς ύπ' όφιν του την έξαιρετική ευαίσθησία της. Στην

βασανισμένη αυτή ψυχή, ποιός ξέρει τί πόνους έπεφύλασσε άόμοια ή ζωή. 'Όλοι μας νιώσαμε τον πόνο ενός θανάτου... Και όμως υπερνικήσαμε την άπελπισία μας... Μα ή μικρή Ζανίν σκέφθηκε ότι ή ζωή ήταν άδύνατη πια γι' αυτήν.

Και είναι ώρα, μία στοργή τόσο άπώλυτη, μία λύπη τόσο θαθεία νά ντροπιάζουν τον έγωισμό μας, την άνανδρία μας που τόσο εύκολα συνηκολογεί με τη ζωή...

Και είναι θλιβερό, έξ άλλου, που δεν βρήκε μέσα της τη δύναμη νά νικήσει την θλίψη της, νά καταλάβη τό πραγματικό της καθήκον και νά σκεφθί τον πατέρα της...

Γι' αυτό, μητέρες, σκεφθήτε ότι αύριο δεν θα είστε ίσως εδώ για νά πείτε τό λόγια που όφείλετε στα παιδιά σας, προτού τ' άφήσετε για πάντα. Βρήτε τό θλιβερό κι' εύγενικό θάρρος, όταν θα είναι σε ήλικία ν' άκούσουν την άποκάλυψη αυτή, νά τους πείτε:

—Θάσθι μία μέρα που δεν θα βρίσκωμαι πια κοντά σας. Μα δεν πρέπει νά σας

Μία θαυμασία μπλούζα από δαντέλλα.

Γυναιμείες

δυσανίξη ή σκέψις αυτή. Δεν θα με βλέπετε πια, κι' όμως δεν θα σας εγκαταλείψω γιατί τίποτα δεν είναι πιδ δυνατό στον κόσμο από την καρδιά μιάς μητέρας. Τίποτα δεν μπορεί νά με λυπήσει περισσότερο από τον πόνο σας, δεν έπιθυμώ τίποτα όσο την ευτυχία σας. Τό μεγάλο σας καθήκον στην άνάμνησή μου θα είναι νά είσθε ευτυχισμένοι. Και μη συγχέετε τον πόνο σας με την άνάμνησή μου. 'Ο πρώτος θα σβύσει με τον χρόνο. 'Η άλλη θα μείνη πάντα. Όσο ζήτε, θα βρίσκωμαι μαζί σας...».

Εξηγήστε τους αυτά τό σοβαρά και άπαράτητα πράγματα με τό λόγια που θα σας υπαγορεύσει ή μητρική σας καρδιά για νά τό θυμούνται πάντα. Πιατό δεν άρκει νά δίνη κανείς τη ζωή, όταν δεν δίνει συγχρόως και τό θάρρος νά τη ζήσει κανείς...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΡΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τό κρέπ μαροκαίνι, τό κρέπ ντέ λαίν έμπριμέ, τό άλπαγά, τό κρέπ ντέ σίν, αυτά είναι τό υφάσματα που θα προτιμήσουμε για τό πρακτικά φορεματάκια μας, είτε τα φορούμε μ' ένα μαντώ, είτε με μία γυνάνα μονάχα, είτε και έντελώς μόνα τους, έτσι όπως είναι, έλαφρά, χαριτωμένα, άνοιξιάνικα.

Τά χρώματα είναι χαριτωμένα: ένα άμπρέν διολέ» γαρνιρισμένο με κόκκινο ή κίτρινο, ένα μαρόν με μπλέ-γκρι και λίγο ρόζ, ένα βέρ-άμάντ πολύ γλυκό άνάμικο μ' ένα χρωματισμό «πό ντέ Σουέντ».

Οι συνδυασμοί των διαφόρων χρωμάτων είναι ποικίλοι. Τά τρία μοντέλα που σας παρουσιάζουμε είναι άπλά, παρουσιάζουν όμως, έξ άριστέρων προς τό δεξιά, μία «κλίμακα άνιούσα» στην κομψότητα.

Άριστερά, πρώτο, είναι ένα φόρεμα για τό πρωί. Έχει ένα άμπριεσμέν» και γιακά στρογγυλό. Τέσσερις πιέτες που άρχίζουν από τό άμπριεσμέν» αυτό δίνουν άνεση στο κάτω μέρος της φούστας. Μανίκια έλαφρά φουσκωτά.

Τό μεσαίο μοντέλλο, λιγώτερο άυστηρό, γαρνίρεται στο κορμάξ με ντεκουπαρισμένα λουλούδια: μαργαρίτες με καρδιά μαύρη. Τά μανικάκια είναι προσεκτικά έργασμένα.

Τέλος, τό τρίτο μοντέλλο, δεξιά, σε ύφασμα έμπριμέ μπορεί νά φορεθί σ' ένα γυνήμα στην έξοχή, σε μία άπογευματινή συγγέντρωση, ακόμη σε κούρσα κ.λ.π. Τό κορμάξ γαρνίρεται με βολάν έπαναλαμβανόμενα στα μανίκια. Μία ζώνη από θελούδο έναγμονισμένη με τό έμπριμέ κάνει αυτό τό μοντέλο νεανικό και ντιστεγικό.

Στα φορεματάκια αυτά μπορείτε νά προσθέσετε ακόμη μία λεπτομέρεια της μόδας: μαντηλάκι κεντημένο με τό όνομά σας, χρωματιστό, κομμήματα χρυσά, και τσάντα και παπούτσια από δέρμα άσπρο.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΔΑΝΤΕΛΛΑΣ

Η δαντέλλα μās φαινόταν ντεμοντέ τό τελευταία αυτά χρόνια. Δεν την θέλαμε πια,

σεηίδες

κάνοντας μόνο έξαίρεση για μερικές βραδυνές τουαλέττες που ήταν πάντα χαριτωμένες από δαντέλλα.

Εφέτος είναι ή μεγάλη εύνοσημένη της μόδας που γλυστρά παντού και παρουσιάζει ένα σωρό εύάριστες φανταζι.

Δαντέλλες μάλλινες, λινές, βαμβακερές ή —πολυτιμότερες— μεταξωτές, βρίσκονται τώρα στη διάθεση όλων μας· και κάθε μία μπορεί ν' αγοράσει με τό μέτρο όση δαντέλλα θέλει.

Σε μερικές συλλογές ώρισμένων ραπτικών οικων επανήλθε θριαμβευτικά ή μόδα της φούστας-κρινολίνου. 'Ο νεωτερισμός αυτός δίνει ευκαιρία νά χρησιμοποιηθούν δαντέλλες έλαφρές, μαλακές σε βολάν ή μπουγιονέ.

Για την ήμερα, φυσικά, μόνο ή μάλλινη δαντέλλα μπορεί νά χρησιμοποιηθί.

Βλέπουμε ακόμη ώραϊότερες γαρντιούρες ως είδος βουαλέττας από δαντέλλα σε καπέλινες και τόκες. 'Η περίφημη Μαγλένε Ντήτριχ έκανε μεγάλη έντύπωση με μία πελώρια καπέλινά με βουαλέττα από μαύρη δαντέλλα.

Εκεί όμως που γίνεται ή μεγαλύτερη γρήσις της δαντέλλας είναι οι μπλούζες. Σ' όλες τις καινούργιες συλλογές βλέπουμε άπειρες μπλούζες άπογευματινές και βραδυνές από δαντέλλα σε μεγάλη ποικιλία σχεδίων και χρωμάτων.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΣΙΡΟΠΙΑ

Τά σιρόπια είναι θαυμάσια δροσιστικά ποτά, τώρα τό καλοκαίρι. Γίνονται δε κατό δύο τρόπους: με τό θράσιμο της ζάχαρης ή χωρίς θράσιμο. Πρέπει όμως ή ζάχαρη νά είναι εκλεκτής ποιότητος, τό δε φρούτα από τό όποία θα πάρουμε τό χυμό νά είναι καωμένα. 'Η ζάχαρη θα λυώση βραζόμενη μέσα στο νερό ή άπλως άν την προσθέσουμε μέσα στο νερό χωρίς θράσιμο.

Τά σιρόπια που γίνονται με θράσιμο πρέπει νά θράσουν σε πολύ δυνατή φωτιά γιατί άλλοιώς δεν γίνεται καλό τό σιρόπι. Φαίνεται δε ότι είναι σωστή ή άναλογία του νερού και της ζάχαρης εάν όταν στάσουμε σε ένα πιάτο μία σταγόνα γίνεται αυτή στρογγυλή και παραμορφώνεται πολύ δύσκολα.

Όταν έτοιμασθί τό σιρόπι τό περνάμε από τουλπάνι και τό βάζουμε σε μποτίλλες τις όποιες ξεσταίνομε προηγουμένως για νά μη στάσουν.

Τά σιρόπια άφου γίνουν—χρησιμοποιούνται ως έξής: Βάζουμε σε ένα ποτήρι του νερού ένα δάκτυλο σιρόπι και τό διαλύουμε με παγωμένο νερό ή με σέλτς.

Πίνεται δε τό ποτό αυτό πολύ εύάριστα κατά τους ζεστούς μήνες του χρόνου. Πολύς φρεξ μάλλιστα προσφέρεται και με καλαμάκια της γρανίτας.

ΣΙΡΟΠΙ ΑΠΟ ΚΕΡΑΣΙΑ

Στίβουμε σε μία μηχανή του πουργέ όρεια κέραςια προσθέτοντας για 300 δράμα ζουμί (χυμό) 450 δράμα ζάχαρη. Τά ξεσταί-

Τρία κομψά και πρακτικά καλοκαιρινά φορεματάκια (σχετικό άρθρο παραπέμπει).

μαλακώνει, τονώνει, δροσίζει, καθαρίζει κι' ιδιαίτερος αναζωογονεί τό δέρμα. Αυτό-χρημα τό ξανανοιώνει. Αυτά όμως τά κάνουνι όταν ξέρετε νά τό μεταχειρισθίτε εκεί που πρέπει κι' όσο πρέπει, άναλόγως της περιπτώσεως. Άλλοτε όφειλει ό κρόκος και άλλοτε βλέπει, τό ίδιο συμβαίνει και με τό άσπραδι. Έπίσης σ' άλλες περιπτώσεις χρησιμοποιείται σκέτο και σ' άλλες εν συνδυασμώ μ' άλλα φάρμακα. Γι' αυτό κι' έγώ σήμερα θα σας γράψω τις ποίς συνηθισμένες περιπτώσεις κατά τις όποιες μπορείτε άποτελεσματικά νά τό μεταχειρισθίτε μόνον του ή εν συνδυασμώ μ' άλλα συστατικά. Καί εν πρώτοις όταν πρόκειται νά καθαρίσετε μία επιφάνεια δέρματος που πάσχει από δερματίτιδα που έχει προκληθί από μία ισχυρά φαρμακευτική διάλυση ή νά καθαρίσετε ένα έκζεμα ή τέλος ένα οίονδήποτε έγκαυμα ό καθαρισμός ούτος δεν πρέπει και νά προχωρήσει μέχρις έρεθισμού της πασχούσης χώρας, δεδομένου μάλλιστα ότι ολόκληρη συχνά ή επιφάνειά της είναι σκασμένη, πυρροεί και αιμάσει. Δερματίτιδες από ισχυρά φαρμακευτική διάλυση, είναι εκείνες που προκαλούνται είτε από τριχοβαφές στο δέρμα της κεφαλής, είτε από χρήση πράσινου σαπουνιού κι' άλυσίθας στα χέρια είτε από ισχυράν κι' επανειλημμένη χρήση ιωδίου σε διάφορα μέρη του σώματος είτε τέλος από την συνήθη χρήση τσιμέντου, ασβέστου, νικελίου, τερεβινθολαίου, λαδομπογιών, χρωμάτων, του γάλακτος των σύκων (έπαγγελματικές δερματίτιδες). Σ' αυτές λοιπόν όλες τις περιπτώσεις—άόμοια δε και στις δερματίτιδες που

Οι περιπέτειες του Λ.-Φάντασμα

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

— Αὐτὸν τὸν Μάρτεν Ντὰλ ἔστειλες τὸν ἄγνωστο νὰ δολοφονήσῃ;
— Ναί.
— Γιατί;
— Γιατὶ φοβήθηκα μὴν ἀνακαλύψῃ τὸ πτώμα τῆς γυναίκας μου.
— Ποῦ τὸ ἔχεις τὸ πτώμα τῆς γυναίκας σου;
— Τὸ κεφάλι τὸ ἔβαψα κάτω ἀπὸ τὴν ξύλινη καμπίνα τοῦ σκύλου μου, στὸν κήπο μου. Τὸ σῶμα, τεμαχισμένο, τὸ πέταξα στὸν Τάμεση.
— Κάθησε ἡσυχος πάνω στὸν καναπέ.
— Ὁ Οὐίλμπουρ Μέρκιντες προχώρησε πρὸς τὸν καναπέ βαδίζοντας σὰν ἐκλειδωμένος, σὰν ρομπὸτ καὶ κάθησε σταυρώνοντας τὰ χέρια του στὸ στήθος του.
— Τίς χειροπέδες σου Σούμερ, λέγει ὁ Μάρτεν Ντὰλ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ δευτέρη φορά.
— Πελοιδὸς τρέμοντας σύγκορμος, ὁ θαλαμηπόλος εἰσέτι:
— Μὰ τί; Εἶναι λοιπὸν δολοφόνος ὁ κύριός μου;
— Τώρα θὰ δῆς. Μὴ φοβάσαι γιὰ τὸν ἐ-

προκαλοῦνται συνήθως ἀπὸ τὸν ἰδῶτα κάτω ἀπὸ τοὺς ματούδες στὴς μασχάλες, ἢ στὸ ἄνω μέρος τῶν μπρῶν— θὰ χρησιμοποιήτε γιὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν τῶν κόκκο τοῦ αὐγού ὡς ἔξῃ: θὰ βάλετε σ' ἓνα δοχεῖο δύο κόκκους αὐγῶν. Κατόπιν θὰ ρίψετε μέσα δύο ποτήρια χλιαρὸ νερὸ καὶ θὰ τὰ ἀναταράξετε καλὰ, ἀκριβῶς ὅπως κάνετε τὸ αὐτολεμονο. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἀντικαθιστᾷ τὸ καλλίτερο σαποῦνι καὶ συγχρόνως ἐξασκεῖ εὐεργετικὴ ἐπίδραση ἐπὶ τῆς παθήσεως. Ἡ χρῆσις τοῦ σαποουνιῦ ἐρεθίζει τὸ μέρος καὶ ἐπιδεινώνει τὴν κατάστασι. Ἀφοῦ λοιπὸν καθαρίσατε τὸ τῶν μέρους μ' ἓνα λαμβάνι βουτηγμένο στὴ διάλυση τοῦ αὐγὸ κατόπιν τὸ σκουπίζετε ἐλαφρῶς καὶ τὸ πονδράζετε μὲ σκόνη τάλκ καὶ ἀμύλων σὲ ἴσα μέρη. Προκειμένου γιὰ τὰ μαλλιά αφοῦ τὰ καθαρίσατε καλὰ μ' αὐτὴν τὴν διάλυση κατόπιν τὰ ξεβγάξετε μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ καὶ τίποτε ἄλλο. Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸν καθαρισμὸν δλαθῶν δερματος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος. Τὸν καθαρισμὸν αὐτὸν μπορεῖτε νὰ τὸν κάνετε καὶ καθημερινῶς ἢ ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Τώρα ἡ χρῆσις τοῦ αὐγὸ ὡς καλλυντικοῦ. Ὄταν τὸ πρόσωπό σας εἶναι πολὺ κουρασμένο καὶ ἀκάθαρτο ἀπὸ υπολείματα διαφόρων καλλυντικῶν ἢ κατόπιν μακρᾶς ἡλιοθεραπείας, γιὰ νὰ καθαρίσῃ, νὰ μαλακώσῃ καὶ ν' ἀναζωογονηθῇ νὰ παρασκευάσατε τὸ ἔξῃς μίγμα. Νὰ κτυπήσατε ἓνα κρόκο αὐγὸ ρίχνοντας σιγά-σιγά μέσα δέκα σταγόνες λεμονιοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἐνθ' ἐξακολουθεῖτε τὸ κτύπημα νὰ ρίχνετε μέσα σταγόνες πρὸς σταγόνες ἓνα κουτάκι τοῦ γλυκοῦ καλὸ ἐλαιόλαδο. Τὸ καλλυντικὸ σας εἶναι ἔτοιμο. Ἀπλώνετε τὸ μίγμα στὸ πρόσωπο καὶ ἀφήνετε νὰ περάσουν εἴκοσι λεπτά, ὁπότε καὶ τὸ ἀφαιρεῖτε μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ. Εἶναι τὸ ἰδωδὲ-στερο πρόγευμα καλλυντικὸν γιατί ἐνεῖ τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίσῃ καλὰ τὴν ἐπιδερμίδα χωρὶς νὰ τὴν ξηραίνῃ. ἐνθ' συνιστάται τὴν τρέφει καὶ τὴν μαλακώνει. Ἰδίως γιὰ τὸ καλοκαίρι τὸ συνιστᾷ θερμότητα, ἰδιαίτε- ρως δὲ στὴς διαμένουσες σ' ἐξοχὰς καὶ σὲ παραθερισία μέρη. Στὸ ἐπόμενον ἄλλες συνταγὲς μ' αὐτὸ.

Δερματολόγος ἰατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

αὐτό σου. Δὲν πρόκειται νὰ ἐνοχοποιηθῇς.

— Δὲν ξέρω τίποτα ἐγώ! Δὲν εἶμαι συνέ- νοχος. Ὄταν μὲ προσέλαβε στὴν ὑπηρεσία του ἡ γυναίκα του ἦταν ἐξαφανισμένη. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ μάγειρος καὶ ὁ θυρωρὸς καὶ ὁ σωφὲρ. Εἶναι ὅλοι τίμιοι ἄνθρωποι.

— Τὸ φαντάζομαι. Πήγαίνε νὰ τοὺς φωνάξῃς ὅλους ἐδῶ.
Σὲ λίγο, ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου βρισκόταν κατὰπληκτο γιὰ τὴν τρομερὴ ἀποκαλύψῃ μέσα στὸ χάλλ καὶ κύτταζε μὲ περιέργεια τὸν ἀποκοιμισμένο Οὐίλμπουρ Μέρκιντες.

— Σὺ, λέγει ὁ Μάρτεν Ντὰλ, ἀποτεινόμε- νος στὸν σωφὲρ, νὰ πάρῃς ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ τρέξῃς στὴν «Σκότλαντ— Γουάρδ» νὰ φέρῃς τοὺς δικαστικούς. Ὁ ἰν- σπέκτορ Σούμερ θὰ σοῦ δώσῃ ἓνα σημεῖ- ωμα.

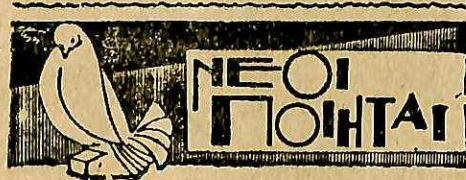
— Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, τὸ μέγαρο πλημμύριζε ἀπὸ δικαστι- κοὺς καὶ ἀστυνομικοὺς στοὺς ὁποίους ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἐξηγοῦσε δείχνοντάς τοὺς τὸν ἀποκοιμισμένο Μέρκιντες.

— Ἴδου κύριοι. Ὁ φίλος μου ἰνσπέκτορ Σούμερ, ἔχοντας σοβαρὲς ὑπόνοιες πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε δολοφονήσει τὴν γυ- ναίκα του, ἐξήτησε τὴν συνδρομὴ μου. Σὲ λίγο, θὰ σὰς δείξω ἓνα Κινέζο φίλο μου σὲ τί χάλια βρίσκεται καὶ σὲ τί χάλια βρίσκε- ται τὸ πιστό μου λυκόσκυλο καὶ τότε θὰ κα- ταλάβετε μὲ τί σατανικὸ ἄνθρωπο εἶχαμε νὰ κάνουμε. Τώρα, μόνος του θὰ μὰς ὁδηγήσῃ νὰ ξεθάψουμε τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Οὐίλμπουρ Μέρκιντες:
— Ἐμπρός! Πήγαίνε στὸ μέρος ὅπου ἔ- θαψες τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας σου....

Σὲ λίγο τὰ πράγματα γινόνταν ὅπως τὰ εἶχε πῇ πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν ἀ- στυνομικῶν.

XERMAN LANTON

Νοσταλγία

Λιτική! πῶς ζῶ μακριὰ σου ἄγνωστος μέσ' στοὺς ἀγνώστους, πού ἡμερώνοντα σταλάζει λυπημένος ὁ οὐρανὸς τους;

Σὲ μιὰ χώρα πού ἡ ομίχλη ὅλα τάχει γκρίζα κάμει, καὶ γιὰ θάλασσα γαλάζια ἔχει ἓνα θολὸ ποτάμι;

Σὲ μιὰ χώρα πού τὰ πάντα γίνονται χωρὶς τὴ βία, καὶ πού ἡ ἀνοιξὴ ἐφέτος πάλιν ἄρχισε νὰ φθάσῃ;

Σὲ μιὰ χώρα πού δὲν ἦλθαν τὸν ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ. Εἶναι τὸ ἰδωδὲ- στερο πρόγευμα καλλυντικὸν γιατί ἐνεῖ τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίσῃ καλὰ τὴν ἐπιδερμίδα χωρὶς νὰ τὴν ξηραίνῃ. ἐνθ' συνιστάται τὴν τρέφει καὶ τὴν μαλακώνει. Ἰδίως γιὰ τὸ καλοκαίρι τὸ συνιστᾷ θερμότητα, ἰδιαίτε- ρως δὲ στὴς διαμένουσες σ' ἐξοχὰς καὶ σὲ παραθερισία μέρη. Στὸ ἐπόμενον ἄλλες συνταγὲς μ' αὐτὸ.

Ἀττική! μακριὰ σου τώρα ἄγνωστος μέσ' στοὺς ἀγνώστους, ἔχω τὴν ψυχὴ θλιμμένη, ὅπως εἶναι καὶ ὁ οὐρανὸς τους.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

(Σκόπειαι)

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Τὸ πλοῖο- φάντασμα

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 11)

δὸς, μ' αὐτόν. Τὸ τελικὸ μάτς θὰ δινό- ταν μεταξὺ τῶν δύο νικητῶν.

»Ἐδεσαν μιὰ σκηνένια σκάλα στὴν κουπαστὴ κι' οἱ ναῦτες ἔπесαν στὴν θάλασσα πού περὶμεναν τὸ σινιάλο, ὅ- λοι σὲ μιὰ γραμμῇ.

»Ὁ Χοῦλοκ ἔδωκε τὸ σινιάλο. Οἱ ναῦτες ξεκίνησαν ὁλοταχῶς. Ὁ Κανα- δὸς παρακολουθοῦσε μὲ ζωηρὸ ἐνδια- φέρον τὸν ἀγῶνα.

»Ἀσφαλῶς, ὁ Μποῦκ Τζῶνς θὰ νι... Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράση του. Ὁ Χοῦλοκ τοῦ εἶχε μῆξει τὸ μαχαίρι του στὴν πλάτη.

Ὁ ὑποπλοίαρχος, θριαμβευτῆς, πῆ- δηξε ἀπάνω ἀπ' τὸ πτώμα, μάζεψε τὴν σκηνένια σκάλα κι' ἀνοιξε ὅλα τὰ πα- νιά.

Τὸ «Μαρί-Σελέστ» ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπάνω στὸ κύμα, ἐνῶ οἱ ναῦτες πού εἶ- χαν καταλάβει τὴ συνέβηση, ξεφώνιζαν ἀπάνω στὴν ἀγωνία τους.

□ □

Ξαφνικά, ἡ κ. Μπρίγκς εἶδε τὴν πόρ- τα ν' ἀνοίγῃ καὶ τὸν ὑποπλοίαρχο νὰ στέκεται μπροστὰ της. Κατάλαβε ἀμέ- σως τὴν περίμενε. «Ὁρμησε κι' ἄρ- παξε ἓνα σπαθὶ ἀπὸ μιὰ πανοπλία πού ἦταν στὸν τοῖχο, τὸν χτύπησε, πληγώ- νοντάς τον στὸ πρόσωπο κι' ἐνῶ ἐκεῖ- νος σκούπιζε τὸ αἷμα πού τὸν πλημμύ- ριζε, πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὴν καμπίνα.

»Ὁ Χοῦλοκ τὴν κυνήγησε στὸ κατά- στρωμα, ἡ κ. Μπρίγκς ὅμως, ἀπάνω στὸν φόβο της, ρίχτηκε στὴν θάλασσα.

»Τὸ ἀφρισμένο αὐλάκι τοῦ πλοίου δὲν τὴν ἄφησε οὔτε κἀν νὰ ἐπανέλθῃ στὴν ἐπιφάνεια.

»Σαστισμένος, ὁ Χοῦλοκ παρακολου-θοῦσε τὴν σκηνὴ χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ἐπέμβῃ. Ὄταν σκέφθηκε νὰ κατεβάσῃ μιὰ βάρκα, ἦταν πιά πολὺ ἀργά.

»Σωριάστηκε λιπόθυμος.

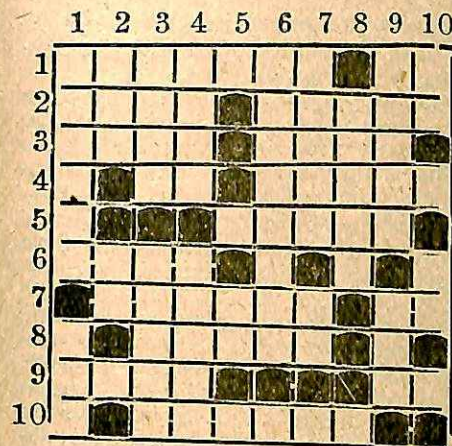
»Ὄταν συνήλθε, εἶδε μακριὰ ἓνα πλοῖο νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του. Τότε, ὁ φόβος τὸν ἔκανε νὰ ση- νοθετήσῃ τὸ «μυστήριο» τοῦ Μαρί-Σελέστ. «Ὅλα τὰ συγκύρισε ἀπάνω στὸ πλοῖο, ἐτοίμασε τσάι καὶ τὸ πῆγε στὴν καμπίνα τῆς κ. Μπρίγκς, ἀναψε φωτιά στὴν κουζίνα, κ.τ.λ. Σὰν καλὸς ναυτι- κός, ὑπολόγισε πῶς ἡ «Θεῖα Χάρις» θὰ ἔφθανε τὸ πρωὶ κοντὰ στὸ «Μαρί-Σε- λέστ». Καὶ τότε, πῆδηξε στὴν θάλασ- σα χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεῖς, σκαρφάλωσε στὸ ἄλλο πλοῖο καὶ κρύ- φτηκε μέσα στὸ ἀμπάρι. Στὸ λιμάνι τοῦ Ἀγίου-Μιχαὴλ τῶν Ἀζόρων δὲν δυσκολεύτηκε νὰ φθάσῃ στὴν στεριά καὶ νὰ γίνῃ ἀφαντος. Ἐπέστρεψε στὴν Ἀμερικὴ καὶ κατάρβωσε νὰ φτιάσῃ μιὰ καινούργια ζῶη. Οἱ τύψεις ὅμως τὸν κυνήγησαν πάντα καὶ σήμερα πού εἶμαι 85 χρονῶν—γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Χοῦλοκ—στὸ χέλιος τοῦ τάφου, περιμέ- νω μὲ φρίκη τὸν θάνατο...

Κι' ὁ γέρος μὲ κύτταζε μὲ μάτια ὁ- οὐ διάβαζα μιὰν ἀπερίγραπτη φρίκη..

ΖΩΡΖ ΦΡΑΝΚ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:

1. Ὁ Θεός.—Σύνδεσμος.
2. Ἀρχαῖον μουσικὸν ὄργανον.—Κατά- ληλος γιὰ ἡθοσιολ.
3. Τραγοῦδι.—Κορδόνι.
4. Λίγο ψωμί.—Κέρδος ἐκ χρημάτων.
5. Εὐκολία πληρωμῆς (λέξις χρησιμοποι- ομένη ἐπίσης στὰ φάρμακα).
6. Ἑκκλησία.
7. Ὁρμητὸν.—Πρόθεσις.
8. Πολύτιμον ξύλον.
9. Τραπουλόχαρτο.—Τὰ ἀπαραίτητα ἄνθη.
10. Ὁ Κύριος.

Καθέτως:

1. Ἕλλην φιλόσοφος.—Σύνδεσμος.
2. Ποταμὸς τῆς Β. Α. Γαλλίας καὶ τοῦ Βελγίου, εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ὁποῖου συνή- φθησαν πολλὰ μάχαι κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον.—Υποθετικόν.
3. Ἀρχαία ἄμαξα.—Ἐπιφώνημα ἀπελπι- σίας τῶν ἀρχαίων.
4. Χώρα γεωμετρικῇ πλησίον τοῦ Ρήνου.— Σταθμός (δημοτ.).
5. Γράμμα τοῦ αλφαβήτου.
6. Ὄρος τῆς Γεωμετρικῆς.
7. Ἕλλην πολιτευτὴς καὶ δημοσιογράφος ἐξ Ἡπείρου, διατελέσας καὶ ὑπουργός.
8. Ὑποκοριστικὸν ἀνδρικοῦ ὀνόματος (ἐ- λαφρὸς ἀνορθόγραφον).
9. Ἀρρώστεια. Πρόθεσις.
10. Παρασκευαστικόν.—Πλάσμα. (Ἐστὴν ἀπὸ τὴν δίδα Ἡλέκτραν Παπα- κωνσταντίνου).

□ □

ΧΙΟΥΜΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΑΛΓΕΒΡΑ

Μπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε ἀλγεβρικῶς, ὅτι ἓνα ποτήρι πλήρες εἶναι ἴσον μὲ ἓνα ποτήρι ἀδειανό;

□ □

ΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

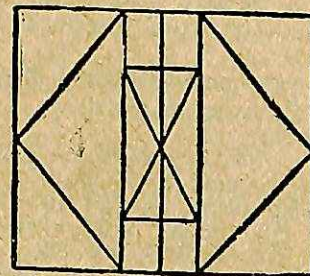
Σ' ἓνα νησί ἀποβιβάζονται μερικοὶ περι- ηγηταί, πού ἔχουν ἔλθῃ μὲ διάφορα βαπό- ρια. Βγαίνοντας, διαπιστώνουν ὅτι κάθε ἄν- δρας ταξίδευε μὲ τρεῖς γυναῖκες καὶ κάθε γυναῖκα μὲ δύο ἄνδρες. Ξέροντας πῶς οἱ ἄνδρες ἦσαν 24 πόσες ἦσαν οἱ γυναῖκες;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗ
ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Θὰ κάμετε μὲ μιὰ μονοκονδυλίαν τὸ παρα- κάτω σχῆμα.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν θὰ περάσετε ποτὲ τὸ μολύδι σας πάνω ἀπὸ μιὰ γραμμὴ τὴν ὁ-

ποία ἔχετε ἤδη χαράξει, οὔτε καὶ θὰ κόψετε καμμιὰ γραμμὴ περνώντας καθέτως ἀπὸ πά- νω της.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

□ □

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΠΩΣ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ;

Οἱ δύο κυνηγοὶ δὲν πυροβόλησαν ἀ- πολύτως ταυτόχρονα, διότι εἴτοι θὰ ἄκουαν ὁ ἓνας τὸν πυροβολισμὸν τοῦ ἄλλου. Καὶ πράγματι ἐὰν λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ὁ ἦχος τρέχει 340 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο, καὶ ὅτι ἡ ἀπόστασις τοῦ ἑνὸς κυνηγοῦ ἀ- πὸ τὸν ἄλλο ἦταν 85 μέτρα, ὁ ἦχος τοῦ πυ- ροβολισμοῦ τοῦ καθενός, ἂν καὶ οἱ δύο πυ- ροβολοῦσαν μαζί, θὰ ἔφθανε στὸν ἄλλο ὕ- στερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τοῦ δευτερολέπτου ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού πυροβόλησε καὶ εἴτοι θὰ ἄκουαν καὶ οἱ δύο ὁ ἓνας τὸν πυροβολι- σμὸν τοῦ ἄλλου.

Πρῶτος πυροβόλησε ὁ Α. Ὁ ἦχος τοῦ πυροβολισμοῦ τοῦ ἔφθανε στὸν Β τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού πυροβολοῦσε καὶ εἴτοι ὁ Β δὲν ἄκουσε τὸν πυροβολισμὸν τοῦ Α. Ὁ Α ὅμως ἄκουσε τὸν πυροβολισμὸν τοῦ Β, γιατί ὅταν ὁ Β πυροβόλησε, ὁ Α εἶχε πυρο- βολήσει πρὶν ἀπὸ 1/4 τοῦ δευτερολέπτου καὶ ἔως ὅτου φθάσῃ σ' αὐτὸν ὁ πυροβολισμὸς τοῦ Β πέρασε ἀκόμη 1/4 τοῦ δευτερολέπτου, δηλαδὴ ἄκουσε τὸν πυροβολισμὸν τοῦ Β με- τὰ μισὸ δευτερόλεπτο ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ὁ ἴδιος πυροβόλησε.

Μὲ τοὺς ἴδιους συλλογισμοὺς βρίσκουμε ὅτι ἡ χρονικὴ διαφορά τοῦ ἑνὸς πυροβολι- σμοῦ ἀπὸ τὸν ἄλλο εἶναι ἓνα τέταρτο τοῦ δευτερολέπτου.

□ □

ΤΟ ΓΕΦΥΡΑΚΙ

Ὁ μπάριμα Χρόνης κάνει ἀπολύτωτα τὸν ταχυδακτυλουργό-ισοροπιστή. Ἀπλ. καθὼς περνᾷ τὸ γεφυράκι, πετᾷ ἀλληλοδιαδόχως στὸν ἀέρα τὰ τρία πακέττα του καὶ τὰ ἐκ- ναπιάνει ἓνα-ἓνα, εἰς τρόπον ὥστε, νὰ ση- κώνῃ μόνον ἓνα πακέττο, ἐνῶ τὰ ἄλλα δύο εἶναι στὸν ἀέρα. Λίγο δύσκολο τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ὁ μπάριμα Χρόνης, παίζει στὸ χωρὶς τοῦ τοῦ παιχνιδιῶν τῶν μῆλων.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 502

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Α	Σ	Τ	Ρ	Ο	Ν	Ο	Μ	Ο	Σ
2	Ρ	Ω	Μ	Υ	Λ	Ο	Σ	Λ	Α	
3	Η	Η	Π	Α	Ρ	Ρ	Ο	Υ		
4	Σ	Η	Μ	Α	Α	Ο	Κ	Ρ		
5			Α	Ρ	Α	Α	Υ	Λ	Α	
6	Α	Χ	Ο	Τ	Ι	Σ	Η			
7	Ρ	Ω	Σ	Σ	Ι	Α	Ρ	Ε		
8	Ω	Ρ	Α	Μ	Σ	Π	Ο	Ρ		
9	Μ	Α	Ρ	Κ	Ο	Τ	Σ	Ι		
10	Α	Α	Ο	Σ	Μ	Ο	Σ	Σ		

ΜΕ ΔΥΟ ΨΑΛΛΙΔΙΕΣ

Ἴδου πῶς θάπρεπε νὰ κόψετε στὰ τρία τὸ

σχέδιο πού σὰς δώσαμε στὸ περασμένον φύλλο, γιὰ νὰ κάνετε τὸ γράμμα Κ.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οἱ τρεῖς γραμμὲς, διαιροῦν τὸ τετρά- γωνο:

Α: σὲ δύο μέρη.

Β: σὲ τρία μέρη.

Γ: σὲ τέσσερα μέρη.

Δ: σὲ πέντε μέρη.

Ε: σὲ ἕξι μέρη.

Ζ: σὲ ἑπτὰ μέρη.

Μὲ τοὺς ἴδιους συλλογισμοὺς βρίσκουμε ὅτι ἡ χρονικὴ διαφορά τοῦ ἑνὸς πυροβολι- σμοῦ ἀπὸ τὸν ἄλλο εἶναι ἓνα τέταρτο τοῦ δευτερολέπτου.

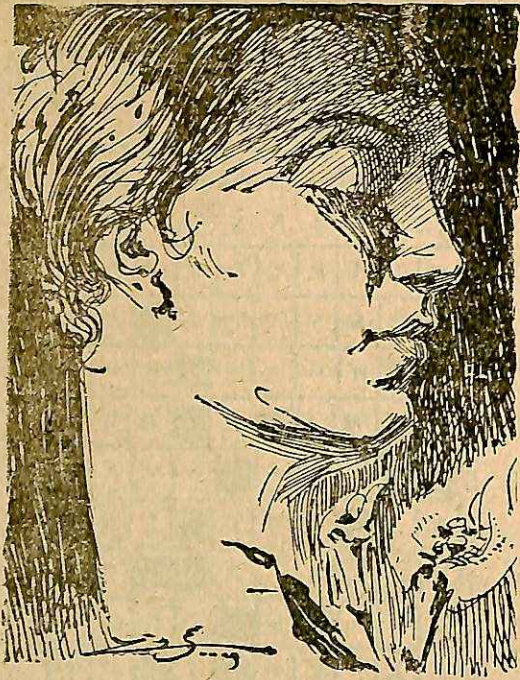
□ □

Σὲ καμμιὰ περιπτώσιν δὲν βγαίνουν οἱ γραμμὲς ἔξω ἀπὸ τὸ τετράγωνο, οὔτε συγ- χέονται μὲ τίς πλευρὰς του, οὔτε καὶ τίς κόβουν πούθενά.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΔΙΑΝΟΜΗ

(Ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ παιχνιδιοῦ στὸ προ- σεχές).

16. (Η συνέχεια)

—Ισως και γίνεται μεγαλύτερος! Ναί! Άλλαξα. Άλλαξα σ' ε-
λα. Το ξέρω. Καί την ημέρα
που το είδα καθαρά, κατάλαβα
ότι ή μεταβολή αυτή με ξανάφερε στην
ζωή... Ή! Βέβαια!... Αφιέρωσα τις
δυνάμεις της νεότητός μου στην υπε-
ράσπιση καί την υποστήριξη μίας κοι-
νωνικής τάξεως πραγμάτων, την οποία
νόμιζα καλή καί την οποία σήμερα
καταδικάζω, γιατί ένοιωσα το βάρος
της, γιατί με συνέτριψε άδικα, όπως
πιέζει καί συντρίβει ένα πλήθος άλ-
λων... άλλων καλυτέρων από έμένα ά-
φοδ δεν βρίσκουν στα δεσμά των την
δύναμη να ξεγεραθούν καί να σπάσουν
τις αλυσίδες. Δεν μου λές σε παρα-
καλώ... Αφοδ έφθασα στο σημείο να
σχηματίσω αυτή την πεποίθηση, δεν
πρέπει ν' αφιερώσω τις δυνάμεις που
μου μένουν στο ν' ανατρέψω το έργο
μου καί να εργασθώ για την νέα μου
πίστη;

—Όχι! Χίλιες φορές όχι! φώναξε ο
Μοντέ με όρμη. Θέλεις να φέρης στην
κοινωνική τάξη τους κλονισμούς που
συνταράσσουν την δική μου ζωή... Δεν
έχεις πιά τόσο ειλικρινή κρίση για να
καταλάβης ότι την νέα σου αυτή πί-
στη την δημιούργησες μόνος σου;...
Δεν σε κατηγορώ, γιατί άλλαξες πε-
ποιθήσεις. Όχι. Δέχομαι κάθε μετα-
βολή φρονήματος, αρκεί να είναι αφι-
λοκερδής. Όταν δεν είναι, την ονομά-
ζουν άποστασία. Η μεταστροφή σου εί-
ναι ένα από τα έπακολουθήματα αυτά.
Γ' αυτό την καταδικάζω καί την βρι-
σκα άδεια περιφρονήσεως...

—Μοντέ!

—Η λέξη σε θίγει;... Συγγνώμη.
Μου άρέσουν οι λέξεις, που λένουν έ-
κείνο που πρέπει να ληφθ. Την άποσύ-
ρω, αν φθάσαμε σε τοιούτου είδους λε-
πτότητες. Αλλά ήθελες να μάθης τι
γνώμη έχω. Την ξέρεις τώρα.

—Ο Μιχαήλ σηκώθηκε.

—Μου είπε ότι είχες να μου πής;
ρώτησε.

—Ή! Θα μπορούσα να μιλά επί πο-
λύ άκόμη πάνω στο θέμα αυτό.

—Καί με τόν ίδιο τόνο;

—Ναί!

—Τότε νομίζω ότι είναι καιρός να

σταματήσω με.

—Καί αν θέλης δεν θα θίξω με πιά
αυτό το θέμα.

—Θα ήθελα νάξερα ποιά άλλα θέμα-
τα συνομιλίας μάς μένουν...

—Ορθοί αντίκρυ ο ένας στον στον
άλλο, έμειναν για μία στιγμή σιωπη-
λοί.

—Ίσως τελείωσε; ρώτησε ο Μιχαήλ
σε τόνο βαθύτατης μελαγχολίας.

—Τι λοιπόν;

—Η φίλιά μας, ή παλιά μας φιλία...

—Ο Μοντέ γύρισε το βλέμμα.

—Πάει καί αυτή να βρή τα άλλα.
Όλα όσο συνέτριψες καί γκρέμισες
τά έρείπια του παρελθόντος σου...

—Σταμάτησε μια στιγμή κι ύστερα
πρόσθεσε:

—Καί το μέλλοντός σου...

—Χωρίστηκαν χωρίς να δώσουν το χέ-
ρι.

—Ο Μιχαήλ είχε συγκινηθ. βαθύτατα.
Ξερόντας την έπιβολή του στον Μοντέ,
δεν φανταζόταν ποτέ ότι ήταν δυνατόν
ο φίλος του να τον καταδικάσει καί να
τον έγκαταλείψει έτσι. Καί ή παλιά αυ-
τή φίλιά, που είχαν του φαινόταν σαν
συμφορά καί σαν προμήνυμα άλλων πι-
κρών καί άλλων άπογοητεύσεων. Για
μια στιγμή σκέφθηκε να τρέξει πίσω
από τον Μοντέ καί προτεινόντας το χέρι
αυτού πη: «Ναί! Έχεις δίκιο. Θα σε
ακούσω. Θα μείνω μέσα στην σιωπή
καί την λήθη αφοδ ή φίλιά σου το ά-
παιτεί!». Αλλά άπομάκρυνε τον πειρα-
σμό αυτό.

—Ήταν βυθισμένος άκόμη στις σκέ-
ψεις του, όταν ο Ντιντο καί μερικοί άλ-
λοι κομματάρχαι μπήκαν στο δωμάτιο.

—Η στιγμή πλησιάζει! είπαν όλοι
μαζί.

—Είσθε έτοιμοι;

—Μιά φωνή ρώτησε:

—Φάγατε;

—Να φάω; Δεν το συλλογίστηκα!
είπε ο Τεσσέ.

—Καί παράγγειλε να του φέρουν δυο
αυγά βραστά καί τσάι. Διέταξε έπίσης
να του φέρουν λίγο κρασί για τους ξέ-
νους του.

—Η συνομιλία άρχισε.

—Έχετε πολλούς έχθρους! είπε ο
Ντιντο με ύφος προστατευτικό... Δεν
είναι παράδοξα αυτά... οι χειρότεροι
έχθροι είναι οι παλιοί φίλοι... Γίνεται
λόγος για κάποια προετοιμασία με
σκοπό να σας έμποδίσουν να μιλήσετε.

—Ή! Ή! Ή! Ή! Ή! Ή! Ή! Ή! Ή! Ή!

—Καί το παλιό σφρίγος του έζυπνησε.
Έγινε πάλι ο στρατιώτης, ο έτοιμος
να όρμησει έμπρός.

—Μη φοβάσθε! είπε ο Ντιντο. Είμε-
θα έμεεις εδώ!

—Ο Τεσσέ τόν διέκοψε με μειδίαμα
γεμάτο έμπιστοσύνη.

—Θα ίδιhte ότι δεν έχω ανάγκη κανε-
νός. Αν σφυρίζουν, μη κινηθτε. Α-
ναλαμπάνα να έπιβάλω την σιωπή. Σας
έγγυώμαι.

—Τελείωσε το λιτό δείπνο του καί ση-
κώθηκε.

—Είναι ώρα νομίζω!

—Όλοι διευσθύνθηκαν προς την αίθου-

σα της συγκεντρώσεως. Ήταν γεμά-
τη μέχρις άσφυξίας από πλήθος, συνω-
θούμενο καί νευρικό.

—Μόλις ο Τεσσέ φάνηκε στην εξέδρα
ένας ψίθυρος άκούσθηκε καί σε λίγο
οφυρίγματα από μιά γωνιά. Χειροκρο-
τήματα άπήντησαν καί κατόπι έπηκο-
λούθησαν άντεγκλήσεις.

—Ο Τεσσέ όρθιος, ήρεμος, σταύρωσε
τά χέρια καί κύτταξε άπαθώς προς το
μέρος αυτών που σφύριζαν.

—Είναι δύσκολο να έξηγήσει κανείς
από που πηγάζει ή μαγνητική δύναμη,
που ώρισμένοι άνδρες έξασκοούν σ' αυ-
τό το πλήθος. Αλλά ο Τεσσέ είχε τη
δύναμη αυτή. Τα σφυρίγματα καί ο
θόρυβος έπαυσαν σιγά-σιγά. Αφησε
ένα διάστημα άπολύτου σιγής να πε-
ράσει καί κατόπι με την σταθερή φωνή
του είπε:

—Πολίται! Δεν ξέρω, αν τα σφυρίγ-
ματα, τα οποία με υπεδέχθησαν, άπau-
θύνοντο προς το άτομό μου. Τις ιδέες
μου δεν τις ξέρετε άκόμη. Το άτομό
μου δεν έχει τίποτε να κάνει εδώ. Έ-
ξαφανίζεται πρό των μεγάλων συμφε-
ρόντων, για τα οποία έχω να μιλήσω
των συμφερόντων των δικών σας. Α-
κούστε με μέχρι τέλους.

—Η φωνή του άντηχούσε τώρα δυνατή
καί συναρπαστική. Το πλήθος άκουε
μαγνητισμένο. Ίσως οι γνώμες τις ό-
ποιες άνέπτυσσε, να μην προσαρμό-
ζονταν με τις ιδέες κανενός άπ' τους
άκροατάς του. Στην κρίση όμως όλων
σχηματιζόταν ή ιδέα:

—Είναι ο άνθρωπος, που μάς χρειάζε-
ται!

—Η έπιτυχία ήταν θριαμβευτική. Καί
άλλες την διαδέχθηκαν. Ο Τεσσέ μι-
λούσε δυο καί τρείς φορές την ημέρα
προς το πλήθος, άνεξάντλητος, γεμά-
τος νεύρα, ξεχειλίζοντας από ζωή.

—Θα κουραστήκατε! του είπε κάπο-
τε κάποιος από τους θαυμαστές του.

—Όχι! Είμαι έτοιμος να ξαναρχίσω.

—Καί το σφρίγος αυτό, ή ζωτικότητα,
ή διάθεσις συνετέλεσαν στην έπιτυχία
του. Η κίνηση άλλωστε τόν διατηρούσε
σε μιά ήθικη υγεία, μέσα στην οποία
γρήγορα διαλύθηκε ή δυσθυμία του
για να ρήξη με τον Μοντέ. Έπαυσε
από την Μπλάνς γράμματα τρυφερώτα-
τα καί άπαντούσε κι' αυτός σε τόνο
τρυφερό.

—Έλπίζω, της έλεγε, ότι δεν ζηλεύεις πιά
την δράση μου, ούτε τους έίλογούς μου.
Όταν θα γυρίσω—καί μετρά τις μέρες που
μάς χωρίζουν—θα με βρης άλλον άνθρωπο
καί καλλίτερο, που θα σε άγαπά περισσό-
τερο. Είχαμε κάμει, άγαπημένη μου, μεγά-
λο σφάλμα. Η ζωή είναι διπλή. Το ξεγά-
σαμε καί ανατρέψαμε την ίσοροπία. Από
αυτό προήλθαν πολλές κακές στιγμές. Θα
φύγουν με τις κακές σκέψεις, τις οποίες
ή άργία έφερε».

—Έν τούτοις την τελευταία πριν την
έκλογή Κυριακή, ένα γράμμα της
Μπλάνς του έδωκε ζωήρες άνησυχίες.

—...Δεν σου έκαμα λόγον τοῦ έγραφε, για
την ήνεία της Άννας, από φόβο μήπως σε

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

τάραζε σε μιά περίοδο που έχεις ανάγκη ό-
λων σου τών δυνάμεων. Πρέπει να σου πώ,
όμως ότι ή κατάσταση της μου προκαλεί ά-
νησυχίες. Δεν πρόκειται για την βαθύτατη
μελαγχολία, που την έχει κυριεύσει από
καιρό. Αλλά ή προσβολή της λυμφουέν-
τζας που είχε την ημέρα της άναχωρήσεώς
σου έπεδινώθηκε καί ο γιατρός συνιστά
μεγάλη προσοχή. Έλπίζω, ότι οι περιποι-
ήσεις μάς θα έχουν άποτέλεσμα καί, ότι
γρήγορα θα σου δώσω καλλίτερες ειδήσεις».

—Στις γραμμές αυτές, ο Μιχαήλ διέ-
κρινε κάτι σοβαρώτερο. Φοβισμένος,
έσπευσε να τηλεγραφήσει. Πήρε άπάν-
τηση καθυσχαστική. Οι έπιστολές που
έπηκολούθησαν ήσαν περισσότερο κα-
θυσχαστικές. Η Άννα έβηχε λιγώτε-
ρο καί είχε περισσότερη όρεξη. Αλλά
το πρωί της Πέμπτης ένω έτοιμαζόταν
να φύγει για μιά περιοδεία στα χωριά
της περιφέρειας, ένα τηλεγράφημα τόν
άναστατώνει:

—«Η Άννα πολύ άσχημα. Έξεδηλώθη
ανευμονική συμφορήσις. Γύρισε άμέσως».

—Δεν υπήρχε ταχεία άμαξοστοιγία,
πριν από το βράδυ. Ο Μιχαήλ άπάν-
τησε, άγγέλλοντας την επάνοδό του
καί ζητώντας νέο τηλεγράφημα. Κατό-
πι άσχολήθηκε στο να ματαιώσει διά-
φορες ώργανωμένες έκλογικές συγκεν-
τρώσεις. Μερικοί από τους ύποστηρι-
κτάς σκυθρώπασαν.

—Αλλά ο Τεσσέ σε κάποια παρατή-
ρηση άπάντησε:

—Θέλω να ξαναϊδώ την κόρη μου!

—Τά λόγια αυτά έκαναν έντύπωσι.

—Σας έννοούμε!... Είσθε καλός άν-
θρωπος... Πηγαινέτε. Αναλαμπάνομε
ήμεεις.

—Κάποιος φόβος διπλάσιάζε την άνη-
συχία του. Πόιος έφκει, έλεγε, ποιο ρό-
λο παίζει καί ο ήθικός πόνος στην άρ-
ρώστεια αυτή;

—Κατάρωσε να μείνει μόνος καί πη-
γε στο νεκροταφείο να ξαναδ. την τά-
φο της Σουζάν. Τά τελευταία χρυσάν-
θεμα μαραινόνταν επάνω. Έμεινε επί
πολύ όρθιος εκεί, συλλογιζόμενος εκεί-
νην που δεν υπήρχε πιά κι' εκείνην που
κινδύνευε. Είθε εμπρός του την Σουζάν
άνάμεσα στις θυγατέρες της, ή τυχι-
σμένη καί γελαστή, όπως άλλοτε.

—Τά μάτια του υγράθηκαν καί άπο-
μακρύνθηκε. Για μία στιγμή σκέφθη-
κε να χτυπήσει την πόρτα του Μοντέ,
βεβαιός ότι ή είδηση που θα του έφερε
θα ξυπνούσε την παλιά φίλα. Αλλά
έξεν πήγε. Δεν είχε την δύναμη να σκε-
φθ. Κάπου-κάπου μουρμούριζε:

—Άννα μου! Καλή μου Άννα!

—Τά λόγια αυτά τά επανειλάμβανε
διαρκώς. Τόν νανούριζαν, τόν περιέβα-
λαν με μιά γλυκεία συγκίνηση. Έβλε-
πε θαυπά τά μεγάλα τρυφερά μάτια
της κόρης του, τ' λεπτά της καλλιά,
τά οποία τόσο λίγο είχε χαϊδέψει. Έ-
νοιωθε το μικρό γεράκι της να σφίγγη
το δικό του καί άκουε την λεπτή, ιε-
ραλική φωνή της. Έπειτα συλλογιζό-
ταν τά χρόνια, που είχε μεγαλώσει μα-
κριά άπ' αυτόν. Συνεκινείτο για την
τύχη της. Καί διαρκώς μουρμούριζε:

—Άννα, φτώχή μου Άννα!

—Μόλις γύρισε στο ξενοδοχείο του,
πήρε νέο τηλεγράφημα, το οποίο, άλ-
λωστε, δεν τόν πληροφόρησε τίποτε
νεώτερο. Η κατάσταση ήταν στάσιμη.
Τότε του ήλθε ή ιδέα να συμβουλευθ. ένα
γιατρό, που είχε γνωρίσει στις έ-
κλογικές συγκεντρώσεις. Έμαθε ότι ή
πνευμονική συμφορήσις, αν δεν φέρη ά-
μέσως τόν θάνατο, θεραπεύεται συχνά.

—Ωστε μην άπελπίζεσθε! του είπε
στο τέλος ο γιατρός.

—Τά λόγια αυτά δεν τόν καθυσόχασαν.
Ένοιωθε τόν θάνατο γύρω του.

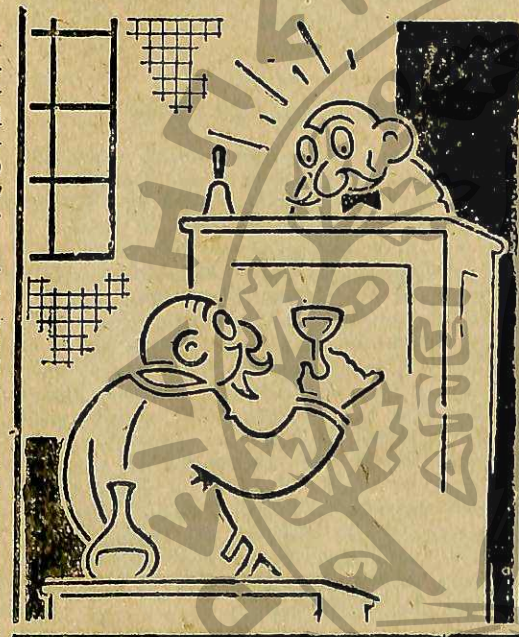
—Το ταξίδι εξήντησε τά νεύρα του.
Κάθε άργοπορία τόν άπέλπιζε. Σκε-
πτόταν διαρκώς, αν θα πρόφθανε να
την δ. ζωντανή.

—Όταν, επί τέλους, βρέθηκε στο σπίτι
του, ή Άννα ζούσε άκόμη, αλλά το
πένθος άρχισε να άπλώνεται στο σπίτι.
Οι γιατροί δεν έκαναν πιά τίποτε. Το
βλέμμα, το οποίον ή Λώρα έστρεψε
για μιά στιγμή προς τόν πατέρα της
ήταν σαν γεμάτο θυμό. Η Μπλάνς πλη-
σίασε τόν σύζυγό της καί στην βουβή
έρωτησή του άπήντησε:

—Δεν υπάρχει πιά καμιά έλπις...

—Πράγματι, κι' ή Άννα φαινόταν πιά
έξω άπ' τόν κόσμο αυτών. Ο Μιχαήλ
έσκυψε την φίλησε στο μέτωπο κι' έ-
νοιωσε ρίγος. Προς το άπόγευμα έδω-
σε κάποια σημεία, ότι συνέρχεται. Κί-
νησε τά δάχτυλά της. Ο Τεσσέ της
της έσφιξε το χέρι καί εκείνη φάνηκε
ν' άπαντά στο σφίξιμο του. Τότε ή καρ-
διά του ράγισε καί γόγγυσε:

ΤΙ ΓΥΡΕΥΕ...

—Δεν έχετε τίποτε να πής; Τότε γιατί
άνεβήκατε στο δώμα;
—Πέθαινα της δίψας κ. Πρόεδρε καί...

ΤΕΛΟΣ

—Άννα... άγαπημένη μου Άννα...
Τόν κύτταξε. Το πρόσωπό της έδειξε
την έπιθυμία καί την προσπάθεια να
μιλήσει. Αλλά δεν μίλησε. Τά χείλη
της μόλις κουνήθηκαν καί κατόπι το
πρόσωπό της ξαναπήρε την άκίνησή
του.

—Θεέ μου! Τι ήθελε να πής; ψιθύρι-
σε ο Μιχαήλ. Θα το μάθουμε ποτέ;

—Η Μπλάνς κοντά του είχε σπρηχθ. στο
όμο του καί έκλαιγε σιωπηλή.

—... ..
—Η Άννα πέθανε άργά την νύχτα.

—Καί έπηκολούθησαν ώρες τρομερές
γεμάτες δάκρυα καί πόνο.

—Η Λώρα άγριεμένη, ήταν κλειμέ-
νη στο δωμάτιό της. Την άκουαν ν' ά-
νοιγ. τα συρτάκια καί ν' άνακατεύ. η
πράγματα. Απ.ό κάποιο εις καιρόν
έβγαινε, για να κυττάξη μιά στιγμή το
σώμα της άδελφής της, χωρίς να π.ή
τίποτα σε κανένα, χωρίς να κλάψη, ά-
ποκρούοντας καί περιφρονώντας κάθε
παρηγορία, άποφασισμένη να υποφέρει
μόνη.

—Η λύπη της Μπλάνς ήταν ήρεμώτε-
ρη. Έκλαψε πολύ καί αυτό την άνα-
κούφισε. Αυτή έντυσε την νεκρή, την
στόλισε με άνθη, φρόντισε για όλα.

—Ο Μιχαήλ υπό το κράτος μιάς μα-
νίας κινήσεως γύριζε από δωμάτιο σε
δωμάτιο. Δεν μιλούσε σε κανένα. Με
τά χαρακτηριστικά συνεσπασμένα διαρκ-
ώς έλεγε μέσα του:

—Υπέφερε εξ αίτίας μου... Για μένα.

—Την σκέψη αυτή την κρατούσε για
τόν έαυτό του. Η σκέψη αυτή δηλητη-
ρίαζε το πένθος του καί αύξανε την λύ-
πη του.

—Την Κυριακή το βράδυ, ένω ήσαν
συγκεντρωμένοι καί οι τρεις μπροστά
στο φέρετρο, το οποίο έπρόκειτο να
κλεισθ. ένα τηλεγράφημα ήρθε.

—Τι είναι λοιπόν; ρώτησε ή Μπλάνς
μηχανικά:

—Ο Μιχαήλ άπάντησε:

—Η έκλογή μου είναι έξησφαλισμέ-
νη.

—Η φωνή του δεν είχε καμιά δόνηση,
ούτε ή παραμικρή λάμψη δεν φάνηκε
στο βλέμμα του. Γιατί λοιπόν αυτή ή
είδηση, την οποία το πένθος έπνιγε,
προκάλεσε στην ψυχή της Μπλάνς καί
της Λώρας κάποια λάμψη; Τά βλέμ-
ματα καί τών δύο συναντήθηκαν. Καί
ξαφνικά ή Λώρα, ή οποία δεν είχε
κλάψει άκόμη, ξέσπασε σε λυγμούς
κα έπεσε στην άγκαλιά της Μπλάνς,
ψιθυρίζοντας:

—Συγγνώμη... Συγχωρήστε με...
Σεις μόνη ξέρετε να τόν άγαπάτε...

—Είπε τά λόγια αυτά χαμηλά χωρίς
παράνο, ούτε θυμό, με άπόλυτη ήρε-
μία. Ο Μιχαήλ δεν άκουσε τίποτα. Εί-
δε μόνο—καί αυτό ήταν άρκετό—ότι ή
σύζυγός του καί ή κόρη του κυριευμέ-
νες από την ίδια συγκίνηση, ήταν ένω-
μένες σε μιά συμπληρωτική περίπτωξη
καί έκλαιαν ή μιά στην άγκαλιά της
άλλης. Αλλά δεν κατάλαβε την βαθύ-
τερη σημασία τών δακρύων των. Δεν
μάντεψε ότι ήταν από την ίδια πηγή,
για να κυλήσουν στον ίδιο χεμαροο,
ότι δεν ήσαν παρά ένας στεναγμός στο
αίώνιο παράπονο εκείνων, που είναι
τά αιώνια θύματα τοῦ έγωϊσμοῦ μας,
των φιλοδοξιών μας, της σκληρότητάς
μας.

ΝΕΟΔΗΜΗΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΛΠΙΔΑ

Με τὰ πλοία πού βλέπω κι' έρχονται
κάποια μέρα, λέω, νά φύγω.
Κάποια μέρα πούμαι βέβαιος
πώς θάρη σέ λίγο.

Και γι' αὐτό μέ φῶς καί θάμπαμα
κάτω ἐκεῖ σ' ἀκροθαλάσσι
νοσταλγῶ καί σκέφτομαι
πότε θά νά φτάσῃ.....

Μά ὅταν νύχτα στόν ὁρίζοντα
νά περνᾶν πλοία ξανοίγω,
μέ χαρά, λέω, πῶς δέν ἔφτασεν
ὁ καιρὸς νά φύγω.....

ΝΙΚΟΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

□ □

ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ...

Γέρνουνε τῶν κυπαρισσιῶν οἱ κορυφές ὀλι-
μένες
πάνω ἀπ' τὸν τοῖχο τὸν ψηλὸ πού μουσικὰ
θερνοῦνε
εἶναι. θαρρεῖς, κάποιες ψυχές-ψυχές λη-
σμονημένες,
πού κείνους πού τοὺς ἔξασαν λυπητερά κα-
λοῦνε.

ΝΟΤΑ ΠΑΞΙΝΟΥ

□ □

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΜΟ ΜΟΥ

Γιὰ τὸ χαμό μου ἂν σέ χτυποῦν πόνοι, Νι-
(κούλα, ἂν πᾶθουν:
θέλω νά ἔῃς χαρούμενη, κι' εὐτυχισμένη
(νᾶσαι.
Ναί! Τὰ ὥραία τὰ μάτια σου ποτέ τους ἄς
(μὴ κλάψουν
κι' ἄς μὴ θηγήσῃ σου ἡ ψυχὴ γιὰ μένα.
(Μὴ λυπάσαι!

Ἐγὼ κι' ἂν μείνω μοναχὸς καί πόνοι ἂν μέ
(χτυπάνε
κι' ἂν κλάψουνε τὰ μάτια μου γιὰ σένα κι'
(πονέσουν,
ἔχει σκληρήναι μου ἡ καρδιά, τὰ στήθια μου
(θαστάνε
μεγάλες θλίψεις καὶ πολλὲς μέσα τους νά χω-
(ρέσουν.

Ἐνῶ ἡ δικιά σου ἡ καρδιά σάν τὸ λουλούδι
(μοιάζει
π' ὅταν τὸ θρίσῃ ἡ χειμωνιά κλαδί ξερὸ ἄ-
(πομένει
μοιάζει μ' ἀηδὸνι πού ἂν χαθῇ τὸ ταῖρι του
(στενάζει
λέει τὸ στερνὸ τραγοῦδι του καί γέρονει καί
(πεθαίνει...

Γι' αὐτὸ ἡ δικιά σου ἡ καρδιά δὲ θέλω νά
(θηγήσῃ
νά τὴ χτυπήσουνε καθ' ἑαυτὴν καθὼς καὶ νά πο-
(νέσῃ
θέλω πάντα χαρούμενη νά περπατᾷ
(στή
(ζήσῃ
Νά μὴν ὑπάρχῃ μέσα της γιὰ καμμιὰ θλίψη
(θέσῃ.

Β. Θ.....ε

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΛΗΣΜΟΝΙΑ...

Γύρεψα νὰ σέ ξεχάσω. Θέλησα νὰ πνίξω
μιὰ ἀγάπη, πού ἐνοιῶθα, ὅτι θά μέ κυριεύ-
σῃ ὁλόκληρο. Ἦταν κάτι, πού δέν τόδελα...
'Ο ἐγωισμὸς μου ἐπαναστατοῦσε.... Ὡς τό-
τε εἶχα συνθίσει διαφορετικά: "Ὅ, τι ἤθε-
λα, ἦταν δικό μου χωρὶς πολλὸ κόπο! Γι'
αὐτὸ καί τὸ πετοῦσα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία,
πού τὸν ἀπικτήσῃ....

Μὲ σένα, ὅμως, δέν ἦταν τὸ ἴδιο. Σὺ, ἡ-
σούν διαφορετικὴ ἀπ' τίς ἄλλες!... Ἦξερες
τὴν τέχνη νά σ' ἀγαποῦν!... Ἦσουν ἀπ'
αὐτές, πού δέν παίζει κανεὶς μαζί τους ἀτι-
μωρητεῖ... Καταλάβαινα, πῶς κάθε μέρα πού
περνοῦσε, σ' ἀγαποῦσα καὶ πὺς πολὺ!

Αὐτὸ μὲ στενοχωροῦσε. Δέν ἤθελα νά χά-
σω τὴν ἐλευθερία μου, ὅσο γλυκιὰ κι' ἂν
ἦταν ἡ σιλαβιά... Ἀρχισα νά σ' ἀποφεύγω.
Δέν ἔβλεπε αὐτό... Τόρριξα σὸ κρασί,
στὶς γυναῖκες, στὰ χαριτιά... Ἐκανα κάθε
εἶδους τρέλλα. Μάταιος κόπος! Ἦ σκέψη
σου μὲ κυνηγοῦσε παντοῦ, μ' ἔνα πείσμα
ἐκνευριστικό. Μὲ δυσκολία κρατιόμουνα,
γιὰ νὰ μὴν τρέξω κοντά σου.

Σκέφθηκα: "Ἴσως ἂν φύγω νᾶναι πὺς εὐ-
κολο. Ταξίδεψα πολὺ.... Γνώρισα μέρη ἄ-
γνωστα, μακρινὲς πολιτείες. Εἶδα ὁμορφιές
ἀφάνταστες, πού ἀπορεῖ κανεὶς, πῶς μπό-
ρεσε ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ τίς συλλάβῃ...
Εἶδα κι' ἄλλες ἀσύνγκριτες, θεϊκές, πού σέ
κάνουν νά γονατίξῃς ἀπὸ θαυμασμό μπρο-
στὰ στὴ δύναμη τοῦ θείου καλλιτέχνη! Καί
γιὰ λίγο ἄρχισα νὰ ἐλπίζω... Ἐδιάσθηκα!

□ □

Ἐνας ἔρμος ἐξοχικὸς δρόμος, γεμάτος
ἀπὸ μουσάβολα χαμόκλαδα, μ' ὠδήγησε κά-
ποτε σ' ἕνα μέρος ἀπέραντο, γεμάτο κερα-
σιές. Κεράσια πολλὰ, κατακόκκινα γύρω.
Θαυροῦσε κι' ἦταν ψεύτικα, ὅπως φάντα-
ζαν κόκκινα καὶ γυαλιστά, μὲ τὰ χρυσομέ-
να φύλλα τους, κάτω ἀπ' τίς θερμὲς ἀχτί-
δες ἐνδὲς ὁλόκαμπρου ἡλίου.... Ἀπῶσα τὸ
χέρι μου νὰ κόψω λίγα... Ἦταν τόσο προ-
κλητικά!... Κι' ἐνῶ τὰ δόντια μου ἔσχιζαν
ἀλύπητα τὴν τραγανὴ σάρκα τους καὶ τὸ χεί-
λη μου ροφούσαν ἀπληστα τὸ ματωμένο χυ-
μὸ τους, σκέφθηκα:

«Γιατί νά ῥθῶ νά τὰ γυρέψω τόσο μα-
κριά;... Εἶχα τὰ χεῖλη τῆς καλῆς μου—ζων-
τανὰ κεράσια—π' ἀέζιζαν πὺς πολὺ!...»

Κι' ἡ θύμησή σου μὲ κυριεύσε ὁλόκληρο...

□ □

Ξάπλωσα στὴν ἀμμουδιά, μὲ ἄλλη μέρα
σ' ἕν' ἄλλο μέρος... Ἀτέλειωτη ἡ θάλασσα
ἀπλώνεται μπροστά μου μὲ τίς κάτωσες
βαρυκοῦλες, πού σεργιανίζουν περὶ-δῶθε....
Εἶναι τόσο ἥσυχη, τόσο ἥρεμη, πού σ' ἀν-
τίκρουσά της γαλήνευε λίγο ἡ τεκμησιμέ-
νη ψυχὴ μου. Ἀφῆνω τὸ βλέμμα μου νά
πλανηθῇ στὸ ἄπειρο... Ὅπτασιες χαρούμε-
νες, γαίαιες, διάφανες, περνοῦν ἀπὸ μπρὸς
μου.... Σερχνέμαι... Μά, ἔαφνου, ἀρρίζει ἡ
ἐξελογιάστρα, νά ψιθυρῇ λόγια γλυκά, ἐ-
ρωτικά... Λόγια πλάνα... στὴ δὲ...
ἀκογγυά... Εἶναι τὰ λόγια, πού μὲ...
συχνά, σκυμμένη κοντά μου, χαϊδεύοντάς με
μὲ τὴν ἀνάσα σου!...

«Κι' ἐδῶ ἀκόμα!» σκέφθηκα. Μά δέν ἄ-

ΚΟΡΕΣΜΟΣ

Τυπώθηκαν τοῦ βίου μου οἱ σελίδες
καὶ τώρα μ' ὀδηγοῦν τὰ δῆματά μου
πρὸς κάποιο τέρμα ἀπόμακρο. Κοντὰ μου
χλωμόστυπες σωρίζονται οἱ ἐλπίδες.

□ □

Οἱ ἀνομίαι ρυπαίνουν σὰν κηλίδες
τῆς θύμης τὸ πέπλο πού μπροστά μου
ἀχνόθωρο ἀπλώνεται. Ἦ καρδιά μου
φρυγμένη ἀπ' τῶν ἐρώτων τίς ἀχτίδες

□ □

τοὺς στεῖρους τώρα πόθους ἀργολάθει.
Τὸ σκίρτημα τῆς νεότητος πού μεθάει
μέσ' τὴν ψυχὴ σὲ λήθαργο ἐνεκρόθη.

□ □

Θὰ φύγω... Καὶ πρὸς τ' ἄγνωστον τὰ χεῖ
τοῦ νοῦ μου τίς φτεροῦγες θά τανύσω
ζωῆς καινούργιους κόσμους ν' ἀνενίσω.

ΓΕΩΡΓ. ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

πελίσθηκα.

«Ἴσως ἀργότερα». Καὶ μὲ βῆμα σуртὸ ξε-
κίνησα γι' ἄλλου...

□ □

Κάθισα κάποιο βράδυ σὲ μ' ἀπόμειν γω-
νιά, μὲ μόνη συντροφιά τὸ μισοαδριασμένο
μου κρασοπότηρο. Τὸ λιγωμένο βιολετὸ ἐνδὲς
τεχνίτη ταιγγάνου, σκόρπιζε γύρω παθητι-
κοὺς ἦχους. Ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς μελω-
δίες, πού σοῦ γεννοῦν τοὺς πὺς τρελλοὺς
πόθους.... πού σοῦ μιλοῦν γιὰ νύχτες ἀξη-
μέρωτες καὶ γι' ἀγκαλιές μεθυστικές... γι'
ἀτέλειωτα φιλιὰ καὶ χάδια, πού λιγώνουν...

Ἐξάφνα, μέσα στὴ μυρωμένη αὐτὴ νυ-
χτιά, πού μιὰ χλωμὴ σελήνη τάδεχνε κα-
ταπλημμυρισμένα σ' ἀσῆμι, δὺδ μάτια πρόβα-
λαν μπροστά μου! Δὺδ μάτια λάγνα, πού
ἔβρουν νά θολώνουν τὸν ἥρεμο νοῦ καὶ ν'
ἀνάθουν πυρκαϊές μ' ἕνα μονάχα βλέμμα:

Τὰ μάτια σου καλὴ μου... Ἦσουν κι' ἐ-
δῶ, ὅπως καὶ παντοῦ!...

Τὰ καλλικέλαδα πουλιὰ εἶχαν τὴ λαλιά
σου... τὰ πὺς ξωτικά λουλούδια τ' ἄρωμά
σου.... τὰ ἀσημένια ρούχα τὸ χρυσταλλένιο
γέλιο σου... Ὅπου κι' ἂν πῆγα σ' ἡῶρα
γέλιο σου... Ὅπου κι' ἂν πῆγα σ' ἡῶρα
κάτι ἀπὸ σένα!....

Χαμένες πῆγαν οἱ τόσες μου προσπάθειες.
Νικώθηκα!... Ἦταν πὺς δύσκολο ἀπὸ ὅσο
τὸ νομίζα.... Ἀπελπισμένος, πῆρα τὸ δρόμο
τῆς ἐπιστροφῆς.

Μὴ σέ φοβίξει πὺς τίποτα, καλὴ μου.
Γύρισα κοντὰ σου πὺς ἐρωτευμένος ἀπὸ
πρίν!

Δέν θά ξαναφύγω. Ἀδικα μὲ κυττάξεις
μ' αὐτὸ τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα. Γύρτασε τὴ
νύχ σου! Δέν θά ζητήσω πὺς νά κατορθώ-
σω τὸ.... ἀκατόρθωτο!...

ΑΡΑΧΝΗ

«Ἐβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι

(Ὅπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος	» 100.—
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαζώνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ
μὴ δέν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Μίναν Β. Τὸ βιβλίο τοῦ ἐκλεκτοῦ συ-
νεργάτου μας κ. Δ. Ψαθά «Ἡ Θέμις ἔχει
κέρφια» κυκλοφορεῖ σὲ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα
τῶν Ἀθηνῶν καὶ πολὺ συντόμως θά ὑπάρχῃ
καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα Βόλου, ἀπὸ τὰ ὅποια
μπορεῖτε νὰ τὸ προμηθευθῆτε. Γιὰ τὰ καλά
σας λόγια εὐχαριστοῦμε πολὺ, Χορὸς ἴτ.
Πολὺ ἀπλοῖκά καὶ τὰ δύο, μοιάζουν μὲ τὰ τε-
τραστίχα τῶν λαϊκῶν ἡμερολογίων. Ντετέ-
κτιβ. Κοινότητα θέμα, φλύαρα γραμμένο.
Χιλιοεταπέντα πράγματα. Θ. Βαρύσην.
Ὅχι δημοσιεύσιμα, δυστυχῶς. Πολὺ πρωτό-
λεια. Διαβάστε ποιήση. Γιὰ νύνην Κου-
δούνην. Ἐγκρίνεται τὸ «Λουλούδι» καὶ
θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Κ. Δ. Πα-
λαιολόγος. Τὰ «Ρημάδια τῆς Ζωῆς» ἤθελαν
περισσότερο δοῦλεμα γιὰ νὰ γίνουν δημοσι-
εύσιμα. Ἦ «Ἀγάπη» ὑστερεῖ κυρίως στὴ
ρῖμα. Σχετικὰ καλύτερη πρὸς τὸ τέλος. Ν. α-
νὰν Διαμάντη. Ἐχει ὠριμένα μέρη
πολὺ καλά, στὸ σύνολο, ὅμως, δέν τὸ βρί-
σκουμε κατάλληλο γιὰ δημοσίευση. Ἐχει ἀρ-
κετὴ μακρογορία καὶ κάποια ἀνομοιομορφία
στὸ γράψιμο. Στείλτε μας τίποτε ἄλλο. Σω-
κράτην Μπανίζον. Τὸ θέμα σας εἶ-
ναι συμπαθητικὸ ἀλλὰ τὸ γράψιμό σας δει-
χνεῖ ὅτι σὲς λείπει ἡ ἀπαιτούμενη μόρφωση
γιὰ νὰ καταπιαστῇτε μὲ τὴν φιλολογία. Ἀρ-
γύρην Διαμαντῆν. Πολὺ συνηθισμένο
θέμα. Διαλέξατε κάτι πὺς πρωτότυπο. Γι-
ωργον Παντζελουδάκη. Ἐγκρί-
νονται τὰ «Μυστικά». Τὸ λήν Θεσσα-
λόν. Ὁριμένα σημεῖα καλά. Στὸ σύνολο
ἔχει ἀρκετὲς κοινοτοπίες. Στείλτε μας κάτι
πὺς σύντομο καὶ πὺς πρωτόλειο. Γιὰ τὰ κα-
λά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Κοῦλην Κα-
ρέαν. Ἀτεχνὸ τὸ ποιήμα σας, χωρὶς μέ-
τρο, χωρὶς ρῖμα, χωρὶς κανένα ποιητικὸ
προσόν. Β. Βίτσο. Ὅχι δημοσιεύσιμες οἱ
«Σκέψεις». Στείλτε μας τίποτ' ἄλλο νὰ τὸ
δοῦμε. Β. Βασιλειάδην. Συμπαθητικὸ
ὡς θέμα ἀλλὰ τὸ γράψιμο ἀδόουλετο ἀκόμη
καὶ ὅχι στρωτό. Ἐλ. Σταυρ. Ἐγκρίνεται
τὸ «Γιὰ σένα». Τὸ ἄλλο ἔχει ἐλαττωματικὸ
μέτρο. Θά νον Παπαγγέρον. Ὅσον
ἀπορᾶ τὰ προηγούμενά σας, ἡ ἀπάντησή μας
ἐννοῦσε, δυστυχῶς, αὐτὸ πὺς καταλάβατε.
Ἀπὸ τὰ καινούργια σας κρατοῦμε τὴν «Στερ-
νὴ Ἀγάπη» πὺς θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σει-
ρά της. Τὸ ἄλλο ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβετε

Ἐκδόσεις

«ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ»

Ἐξεδόθη τὸ 4ον τεῦχος μηνὸς Ἀπριλίου
1937 μὲ τὸ ἐξῆς περιεχόμενον: 1) Ἡ μελα-
νὴ δίδλος τῆς ἐπιστήμης. 2) Ἡ
ἐντύπωσις ὅτι ἔχομεν ξαναῖ-
δῇ κάτι. Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγ-
γέλου Τανάγρα. 3) Ἡ μετεώρησις
τῶν Ἰνδῶν ἀσκητῶν. 4) Τὰ τη-
λεκίνητικὰ φαινόμενα Πει-
ραιῶς καὶ Καστορίας. 5) Ψυχικὰ
φαινόμενα τοῦ ἐφημερίου Πειραιῶς κ. Δη-
μητριάδου καὶ τῆς δίδος Μαροπούλου.

τὰ δύο τελευταῖα τετράστιχα. Αἰμίλιον
Στέφαν. Ἀλλάζετε τὸ μέτρο στὰ διάφο-
ρα τετράστιχα τοῦ ποιήματός σας καὶ κα-
ταστρέφετε τὸν ρυθμὸ του. Γιατί; Ἄλλοι
στίχοι σας εἶναι ἐνδεκασύλλαβοι, ἄλλοι δω-
δεκασύλλαβοι κ.λ.π. Μὴν προχειρογράφετε.
Ροδάνθη. Ἐγκρίνεται ὁ «Ψάρας». Τὸ
ἄλλο ἤθελε περισσότερο δοῦλεμα. Ἐχει, ὅ-
μως, ὠριμένους στίχους καλοῦς. Τσέθον
Βάρλαν. Μελετήσατε καμμιὰ στιχυρική.
Δέν ἔχετε ἰδέαν τί σημαίνει μέτρο. Διδ-
λιαν. Π. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἐπρεπεῖ» καὶ
θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ντίβα.
Θὰ ἦταν καλύτερο τὸ γράψιμό σας ἂν τὸ
ἀπαλλάσσατε ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸ στόμφο καὶ
τὴν μακρογορία πὺς τὸ διακρίνει. Στείλτε
μας κάτι πὺς ἀπλὰ γραμμένο, μὲ λιγότερο
ἐξεζητημένες ἐκφράσεις. Γιὰ τὰ καλά σας
λόγια εὐχαριστοῦμε. Βασ. Χρονόπου-
λον. Πολλὲς κοινοτοπίες ἔχει τὸ περὶ σας.
Βοήθατε κάτι πὺς πρωτότυπο. Σοφίαν Πι-
λαφίτη. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἀδικα κλαῖς
καὶ πονᾷς» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά
του. Ἦ «Ἐβδομάς» δέν παίρνει δικαίωμα
κρίσεως.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία παρὰ
τοῦ ἴδιου κ. ΟΡΕ τῶν
Παρισίων.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ὑπὸ τὴν ἀσπηρὰν ἐπι-
βλεψὶν τῆς Κυρίας ΟΡΕ.
Ζητήσατε κανονισμὸν.
Ἐγγραφαὶ καθ' ὁλοκλή-
ρον ἐποχὴν.

ΠΑΤΡΟΝ—ΚΡΟΚΙ

Πώλησις χονδρική καὶ
λεπτική

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Ἐτοιμα καὶ ἐπὶ παραγ-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Αννα Μαρία. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια και για την τόσο εμπιστοσύνη σας. Η άκαταστασία του προσώπου οφείλεται αφ' ενός μὲν στην δυσκολιότητα αφ' ετέρου δὲ στην μη τακτική περιποίηση του δέρματός σας. Κτ' όσον μὲν αφορά το πρόσωπό σας συμβουλευθὲ να κάνετε χρήση των χαλιών 'Ιζάσεν. Ένα έως δύο κάθε βράδυ θα σας τακτοποιήσουν και θα σας τονώσουν το έντερόν σας. Επίσης χορτοφαγία, κομπόστες, μέλι με βούτυρο κ.τ.λ. Για το δέρμα να χρησιμοποιήσετε μόλις χλιαρό νερό κι' ούδέποτε σαπούνι. Να το καθαρίζετε καλά το βράδυ με το κάτωθι φάρμακο. Άρκει να παρασκευασθῇ αυτό καλώς.

Amandes mondées	15 gr.
Eau dist. d'hamamelis	25 »
Eau dist. de rose	2 »

Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λουσιν:

Lait d' amandes	25 gr.
Glycerine pure	5 »
Eau de roses	100 »

Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα ἀσπράδι αὐγοῦ τὸ ὁποῖο καθαρίζετε μετὰ δέκα λεπτά με βαμβάκι καὶ ἄγνὸ ροδόνερο.

Λίζα. Σας ευχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη πούχετε στὶς συμβουλές μας. Ἡ φυσικὴ ξηρότης τοῦ δέρματός σας περισσεύει ἀπὸ τὴν μὴ καλὴ διατήρησή του. Ἡ φαγοῦρα καὶ τὰ ἐξανθήματα εἶνε συμπτώματα δερμίτιδος πὺν ἀρχίζει κι' ἡ ὁποία παραμελουμένη θὰ προκαλέσῃ σκασίματα καὶ ρυτίδες. Λοιπὸν χλιαρὸ νερὸ καὶ ποτὲ σαποῦνι. Πλύσιμο μόνον τὸ πρωῒ. Τὸ αὐτὸ δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα καὶ πάντα τὸ ἀσπράδι. Νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν κάτωθι κρέμα, ὅχι μόνον πρωῒ καὶ βράδυ ἀλλὰ καὶ τὶς ὥρες πὺν μένετε σπύτι σας. Ὅταν δῆτε ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς σας συνήλθε πάλιν νὰ τὴν χρησιμοποιήτε παρὰ μόνον μέρη παρ' ἡμέραν, τὰ θεράδνα.

Blanc de baleine	70 gr.
Huile d' amandes	300 »
Cire fine	30 »
Eau de roses	30 »
Glycerine	30 »
Neroli	q. s.

Μίαν νέαν, Ἐνταῦθα. Ποδὲς τὸ παρὸν θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτικὴν. Νὰ πλένεσθε μετὰ δροσερὸ νερὸ, κατόπιν δέ, ἀφοῦ σκουπισθῇτε πολὺ ἐλαφρὰ κι' ὅχι τριφτά, νὰ περνάτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο κι' ὅλα ταυμάδια βουτηγμένο στὴν κάτωθι λουσιν:

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	12 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 »

Ἄμα στεγνώσῃ σαῖτε, ἂν θέλετε, λίγη πούδρα. Πρὸ τῆς πούδρας, ἂν θέλετε βάψετε τὴν Βάνισιν κρέμα Χαρὲμ. Ἄλλὰ πολὺ λίγη κι' ὅχι πολὺ στὴν μύτη, ἀλλ' ἀφοῦ ἔχετε ἐπαλείψῃ τὸ πρόσωπο τότε μ' ὅτι ὑπολείματα κρέμας ἔχουν μείνει στὰ δάκτυλα νὰ περνάτε τὴ μύτη 2-3 φορές ἐλαφρῶς ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω. Δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα νὰ βάψετε κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ τὸ ὁποῖον ν' ἀφαιρῆτε μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας. Μετὰ 45 μέρες μὲν ξαναγράφετε.

Αννα Π. Δὲν διατηρεῖται γιὰ 5-6 ἡμέρες μόνον ἀλλὰ τουλάχιστον γιὰ 1 μῆνα. Δυστυχῶς ὅμως δὲν σὰς τὴν ἐφτιαξαν ὅπως ἔπρεπε γι' αὐτὸ καὶ ξύνισε. Ἀπ' εὐθείας μ' αὐτὴν τὴν λουσιν θὰ ξεμακιάρεσθε. Δὲν χρειάζεται πρὶν χρῆση νεροῦ. Αὐτὸς ἄλλω-

Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΔΟΡΑ

Υ. Γ. Στὴν ἀπάντησή μου στὸ «Δυστυχισμένο Ἀφρικανόπουλο» πὺν δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο φύλλο, ἡ φράσις μου: «Σβύστε τὶς σελίδες πὺν πέρασαν», ἀνεγρῆται ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας: «Σβύστε τὶς ἐλπίδες πὺν πέρασαν».

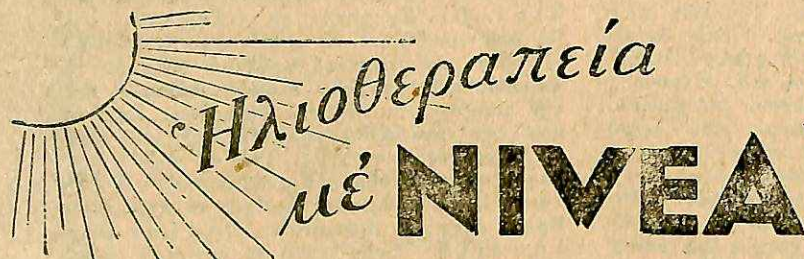
Αἱ γερμανικαὶ βαφαὶ ΑΡΤΙ μεταβάλλουν τὰ παλαιὰ φορέματα σὲ καινούργια.

στε εἶναι κι' ὁ προσορισμὸς τοῦ ξεμακιάζ. Ἐχρησιμοποίηθῃ πραγματικὸ χαμάελαι: Πένσες αὐτόματες δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ μικρὲς εἰδικὲς λαβίδες πὺν πωλοῦνται στὰ μυροπωλεῖα καὶ τὰ μεγάλα φαρμακεία. Ἡ ἄλλη συνταγὴ δὲν ἔχει δουλευθῇ καλὰ, διαφορετικὰ θὰ γινόνταν ἀνοικτοῦ χρώματος. Πάντως δὲν βλάπτει αὐτό. Νὰ βάψῃ ὅμως πολὺ λίγη. Γιὰ νὰ τονώνωνται καὶ λιπαίνωνται οἱ βλεφαρίδες τὸ καλλίτερο καὶ φθηνότερο εἶναι τὸ Τοποβαξέν. Ὁ φθαλμικ. Κάθε βράδυ μ' ἓνα βαμβάκι τυλιγμένο σ' ἓνα σπιντόβυλο λίγο βαμβάκι νὰ βάψετε λίγη ἀπ' αὐτὴν στὶς βλεφαρίδες κι' ὕστερα μετὰ τὸ δάκτυλο ἐλαφρὰ νὰ τρίβετε τὰ χεῖλη τῶν βλεφάρων δηλ. τὶς ρίζες τῶν βλεφαρίδων.

Μάρβελ. Ἐνταῦθα. Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἐκπληρωθῇ. Νὰ τὸν ἐπισκεφθῇτε καὶ θὰ σὰς ἐξετάσῃ δωρεάν, ἅμα τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Ὁ κ. Λαδὰς δέχεται Σόλωνος 40 11-1 καὶ 6½-8 μ.μ. Τὶς Κυριακὲς 11-1.

Νταϊζη. Νὰ πλένεσθε μετὰ δροσερὸ νερό. Κατόπιν προῒ καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λουσιν:

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »

Ἐπειδὴ τὸ δέρμα εἰς τὴν ἀρχὴν εἶναι πολὺ εὐαίσθητο, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀρχίζετε ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας καὶ πρὸ παντός νὰ τρίβεσθε μετὰ κρέμα NIVEA ἢ λάδι NIVEA. Δι' αὐτῶν ἀποφεύγετε τὸν κίνδυνον τῶν ἐγκαυμάτων καὶ ὑποδοθεῖτε τὴν εὐεργετικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἡλιοθεραπείας μετὰ κρέμα NIVEA εἶναι ἓνα καθαρὸ, βελουδένιο δέρμα καὶ μία νεανικὴ καὶ ὑγιὲς ὄψις.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ", ΓΕΡΑΝΙΩΝ 28 - ΑΘΗΝΑΙ

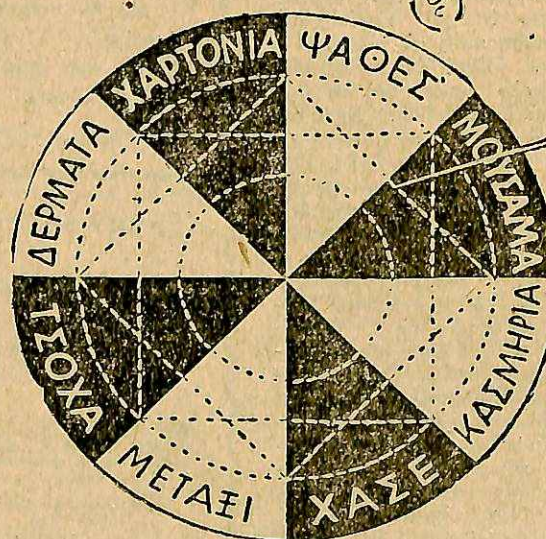

NIVEA
CREME

NIVEA-CREME στὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον

Η ΚΛΟΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

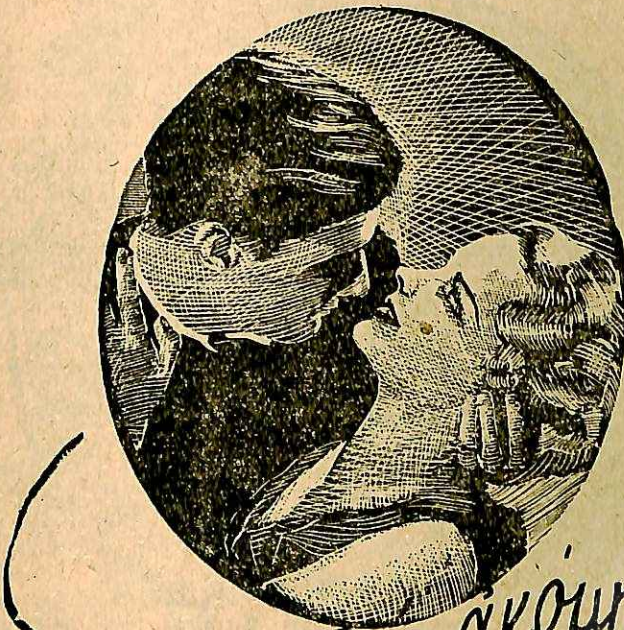

ΕΠΙΣΤΑΣΙΩΝ ΚΛΩΣΤΩΝ - ΛΟΓΟΔΟΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΕΡΜΟΥ 15 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 77-78

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟ-
ΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις γερμανικαὶ βαφαὶ ΑΡΤΙ μετὰ

τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βάψετε μόναι σας τὰ περσινὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κάνετε καινούργια καὶ μωδέρνα. Πωλοῦνται στὸ φαρμακείον καὶ ἐμπορικὰ

Ἐνα φίλι ἀκόμη...

Ἡ ἐπίδρασις πὺν προκαλεῖ σ' ἓναν ἄνδρα τὸ θελοῦν καὶ ὑγιὲς δέρμα εἶναι μεγάλη. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶναι ἐξοφασμένη. Ὅλοι οἱ ἄνδρες σὰς θαυμάζουν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶδατε μία καλλονή. Ἡ κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεῖ δέρμα ἀπαλὸ, βελούδινο χωρὶς λεκέδες καὶ χονδρὸς πόρους

Ἡ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἀπείρους ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων πὺν πειδουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας ταύτης.

FORMA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΟΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ LA PERLE

Μὴν μεταδῆτε εἰς τὴν ἐξοχήν, μὴν ἀρχίσετε τὰ μπάνια σας, μὴν ἐκτεθῇτε εἰς τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτίνες, καθὼς καὶ εἰς τὸν καλοκαίρινόν καύσωνα, ἔαν προηγουμένως δὲν κάνετε μίαν ἐπάλειψιν μετὰ τὸ Γαλάκτωμα La Perle ὁπερ καθιστᾷ τὸ δέρμα, ἀπαλόν, δροσερόν καὶ ροδόχρουν, ἐξαλείφει τὶς ρυτίδες καὶ τὶς πανάδες.

Εἶναι καλλυντικὸν ἐπιστημονικὸν θαῦμα. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλά Καταστήματα, Φαρμακεία, Μυροπωλεῖα καὶ Κυμνωτήρια.

«ΔΙΤΣ»

ΕΜΠΡΙΜΕ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΝΤ. Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατεῖα Καπνικαρέας 5

Δοκιμάσατε ἤδη σήμερον αὐτὸν τὸν ἀπλοῦν τρόπον. Δὲν γνωρίζετε ἀποτυχίαν καὶ θὰ σὰς δώσῃ ἔτσι μαγευτικὸν χρῶμα νέας κόρης ὅπου θὰ κάμῃ τὰς φίλας σας νὰ σὰς θαυμάζουν καὶ νὰ σὰς ζηλεύουν. Ἀπλώσατε προσεκτικὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου σας καὶ τοῦ λαιμοῦ σας Κρέμα Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθῇτε ἐλαφρὰ πούδρα παίρνοντας κατὰ προτίμησιν τὴν πούδραν Τοκαλὸν, ἡ ὁποία εἶναι κατασκευασμένη διὰ νὰ χρησιμοποιήτῃ μετὰ τὴν Κρέμα αὐτή. Ἡ ἀλλαγὴ ὅπου θὰ παρατηρήσῃτε εἰς τὸν καθρέπτην θὰ σὰς ἐκπλήξῃ. Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος λευκοῦ ἀπλώνεται ἐφ' ὅλοκληρου τοῦ προσώπου σὺν ἀδίορατο πέπλωμα ὠραιότητος, δίδοντας ἓνα μαγευτικὸν δελουτέ, ἐπιτρέπει τὸ ἑναιὸ ἀπλωμα τῆς πούδρας, τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ σχηματίζῃ πλάκας καὶ ἀνομοιόμορφα σφώματα καὶ τὴν κάνει νὰ κρατᾷ τέσσαρας φορές περισσότερον. Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ περιέχει κρέμα φρέσκη καὶ ἐλαιόλαδον προσαναμιγμένα καθὼς καὶ ὕλικά πολὺ τονωτικά καὶ λευκαντικά. Αὐτὰ διαλύουν τὰ μαῦρα στίγματα, συσφίγγουν τοὺς διεσταλμένους πόρους, λευκαίνουν καὶ γλυκαίνουν τὴν πὺν σκούρα καὶ σκληρὰ ἐπιδερμίδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνόμενης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τόν 'Ιατρόν», οιαδήποτε Ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται, όμως, να είναι σαφέστατος, να περιγράφει δηλαδή λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι άναγνώσται, οι επιθυμούντες ιδιαίτεράν δι' επιστολής απάντησιν, ας γράφουν απ' ευθείας στόν Ιατρό μας κ. Δουκάν Δημητριάδην 14 όδός 'Αγίου Δημητρίου (πάρους Εύρυπιδου).

*Άγνωστον Χ. Ψ. Τα φάρμακα που πήρατε ήσαν καλά με μόνην τήν διαφοράν ότι για να επανέλθω αυτή ή κατάστασις, χρειάζεται ύπομονή και

έπιμονή. *Αν δέν κάνετε αυτά τα δύο άγότερα θέχετε άλλες ιστορίες, μεγαλύτερες. Να πάρετε, λοιπόν, τα φάρμακα που σας γράφω παρακάτω με τα όποια θα εξακολουθήσετε την θεραπείαν επί ένα τουλάχιστον εξάμηνον. Μόνον κατ' αυτόν τόν τρόπον θα ξαναγυρίσετε στην φυσιολογικήν τροχιά, την τόσο απαραίτητη για την υγεία σας. Τα φάρμακα είναι 'Αγχομενσίλη και Σιστομενσίλη Σίμπα. Θα πάρετε και κομπριμέ και ενέσεις κατά τόν εξής δέ τρόπον: τό ένα φάρμακο έχει μέσα 40 κομπριμέ και τό άλλο 20 θα παίρνετε λοιπόν από τό πολύ δύο και από τό άλλο ένα. Ταυτοχρόνως θα κάνετε δύο ενέσεις την εβδομάδα, μία από τό ένα και μία από τό άλλο. Δέν θα κάμετε τίποτα μοναχά 6 μέρες τόν μήνα φροντίζοντας να θυμηθήτε την ήμερομηνίαν τότε την όποια πρώτα είχατε. Μόνον έτσι θα είναι άποτελε-

σματική θεραπεία.

Συνοδύλα Κ. Χ. Να πάρετε άμέσως να μεταχειριζοσθε όλα αυτά που δέν κάνουν τίποτ' άλλο από τού να ερεθίζουν τό μέρος εκείνο αν δέν θέλετε να δήτε ξαφνικά καμμία δερματίτιδα. Όσο για τα σπυρία, αν πράγματι θέλετε να απαλλαγείτε να φροντίσετε να δοήτε ζυμωθέντα αντισηπυλοκοκκικά έμβόλια τού Ιατρού Κόμη. Με αυτά θα απαλλαγείτε μία για πάντα. Τέλος για τό ζήτημα της ξηρότητος τού δέρματος να χρησιμοποιήσετε την κρέμα Φλυξές και σύμφωνα με την οδηγία να την χρησιμοποιήσετε. Είναι ή μόνη κρέμα. Αντιπροσώπος της είναι ό κ. Παπαδόπουλος Νοσοκομείον 'Ανδρο. Συγγρού. Τού αποστέλλετε δραχ. 75 και θα σας την στείλω άμέσως, μαζί με την οδηγίαν χρήσεως.

*Έναν πολύ πτωχόν. Δέν μπορώ να καταλάβω τί είδους έγχείρηση επρόκειτο να σας κάνουν ώστε να σταματήσῃ ή διουρησις. Όμολογώ ότι για τέτοιου είδους έγχείρηση δέν άκουσα ως τώρα. *Αν είναι καμμία τελευταία μόδα δέν τό ξέρω. Πάντως να αφήσετε κατά μέρος αυτή την ιδέα. *Ένα καλό προφυλακτικό και τίποτε άλλο. Λογίστριαν. *Εφ' όσον ή ανάλυσις των ούρων δέν έδειξε τίποτε τό παθολογικόν νομίζω ότι ό πόνος της μέσης θάναι μάλλον από την γραφική εργασία που κάνετε, από τό σκύψιμο. *Όσο για τό ζήτημα των νυχτών δέν νομίζω ότι είναι τόσον εύθραστα. μάλλον ότι την νύκτα, χωρίς να τό καταλαβαίνετε τα πιέζετε και γι' αυτό σπάνουν.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Δόσατε στα παιδιά σας ένα πιάτο Κέλογκ Κόρν Φλέξ, τό θρεπτικότερο πρόγευμα τού κόσμου. Φυργανισμένο και με τελείαν γεύσιν μέχρι της τελευταίας κουταλιάς. Δέν θέλει μαγειρεύμα. Σερβίρετε τό Κόρν Φλέξ με γάλα ή άφρογάλα. Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ότορινολαρυγγολόγος
EX- ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAIRE
ΚΑΙ HALPHEN

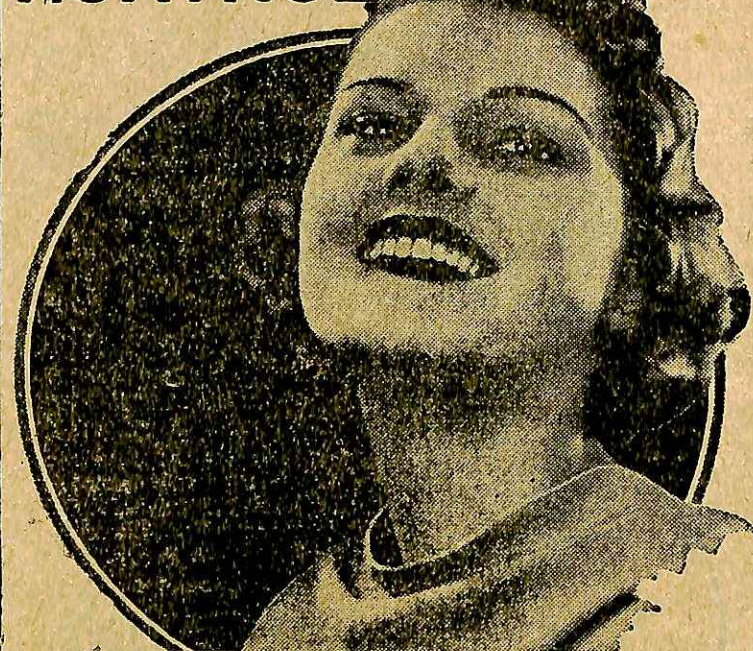
Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου Έμ. Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6, από 4—6 μ.μ. Τηλεφ. 29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς έν Παρίσιους. Έξέτασις και δι' άκρίνων ΡΟΝΤΚΕΝ 'Ακαδημίας και 'Ιπποκράτους 19 6

ΕΞΥΨΩΝΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

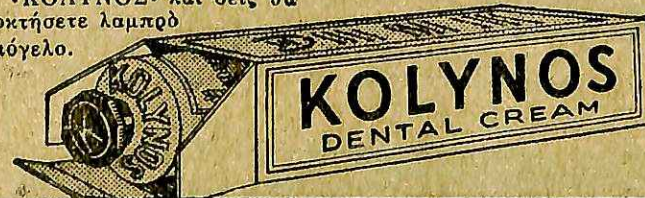
Δοκιμάσατε την χαράν των καθάρων και φυσικώς λευκών οδόντων, με ούλα υγεία. Χρησιμοποιείτε "ΚΟΛΥΝΟΣ", την αντισηπτικήν οδοντοκρέμαν της οποίας ή παρασκευή στηρίζεται επί μιάς έντελώς διαφόρου επιστημονικής θεωρίας.

Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", περιέχει συστατικά τα όποια δέν εφίρσονται εις τις ΚΟΙΝΕΣ οδοντοκρέμες. Είναι διαφορετική

διότι διεισδύει εις εκάστην κοιλότητα και σχισμήν των οδόντων σας και φονεύει εκατομμύρια μικρόδια, την αίτιαν της καταστροφής των. Τό σπουδαιότερον δέ είναι, ότι ή "ΚΟΛΥΝΟΣ", είναι οικονομική διότι χρησιμοποιείτε τό ήμισυ της ποσότητος από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ οδοντοκρέμαν. Είναι τόσον συμπυκνωμένη ώστε έν και ήμισυ εκατοστάμετρον επί ξηράς φήκτρας άρκεί.

*Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συναγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Καλημέρα από όλη τήν Ελλάδα!

ITALIA REX

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

4 Τρίκες άότρες

40 ετών

δέν κάμνουν
πάντοτε
να φαίνεσθε

Κυρίες μου
τό **FIXOL** είναι εκείνο που
θα δέν κάμνη να μί άοτριάσθε ποτέ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Καμαρακλή
ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΤΗΛ. 23-208

Τὰ πλεον Μοντέρνα

**ΕΜΠΡΙΜΕ
Κ ΚΟΚΟΝΑΡΙΚΑ**

ΑΝΣ

Σε ἀπει-
ρα Σχέδια
κ Χρωματι-
σμούς

Αφοι Τσαούση κ Σία
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ